

GHEORGHE ANDREI NEAGU

RĂZBOIUL MUȘTELOR

EDITURA PLUMB

GHEORGHE ANDREI NEAGU

Războiul muștelor

GHEORGHE ANDREI NEAGU

Războiul muștelor

**Editura Pro Plumb
2010**

Coperta: **Arthur Toth**

Tehnoredactare: **Adrian Mirodone**

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
a României**

NEAGU, GHEORGHE ANDREI

Războiul muștelor / Gheorghe
Andrei Neagu - Bacău: Pro Plumb, 2010
ISBN 978-973-1894-37-9

821.135.1-32

Tipar: **S.C. ATEC S.R.L. Focșani**

Tel.: 0723/218.950

www.atec-group.ro

e-mail: info@atec-group.ro

CUVÂNT DE ÎNSOȚIRE

CEI TREI NEAGU

Cu ceva vreme în urmă, semnalând șarja editorială ivită sub sigla *Zedax*-ului focșănean, lansând „la pachet”, cu sprijinul Primăriei, vreo douăzeci de autori, evidențiam meritele neobositului Gh. Neagu, un „remorcher” al vieții literare din zonă. Evident, în urbea vrânceană apar câteva reviste și se „cioncesc”, într-o febrilă efervescență, grupuri potrivnice; lesne de bănuț, asperitățile nu țin atât de platformele (programele) literare în conflict cât, îndeosebi, de rivalitățile nedomolite ale unor autori, prinși în aprige bătălii la (de) cafenea. Și, bineînțeles, zgometos preocupați de întocmirea unor clasamente locale, „de azi pe mâine”...

Păstorind *Oglinda literară*, implicându-se în varii acțiuni, luptându-se cu „forurile”, Gheorghe Andrei Neagu este un infatigabil *animator*. Am fi însă nedreți

Gheorghe Andrei Neagu

dacă, lăudându-l pentru risipa de timp și energie, am ignora prestația sa scriitoricească, într-o dublă ipostază: de poet și de prozator. Dealtminteri, cine vrea să afle amănunte despre viața *Festivalului Duiliu Zamfirescu* („dispărut” în 2008), despre activitățile cenacliere învolburând lumea scriitoricească poate răsfoi cu folos cartea întocmită de „cronicarul” Mariana Vicky Vârtosu, *Șapte ani spre un Tibet* (2009), un veritabil „Jurnal de cenaclu”, reconstituind – bilanțier – atmosfera acelor ani. Negreșit, nemțeanul nostru (n. 14 septembrie 1949, în Sofrocești - Trifești) era în fruntea inițiativelor, veritabil *leader*, suportând consecințele, și ele previzibile (aversiuni, cruciada anti-Neagu). Inimos, generos, publicând pe toată lumea în *Oglinda literară* (ivită în 2000), bătând pe la porțile editurilor, acceptând flotanții și zurbagii cenaclului, trecut prin experiențe masonice, focșăneanul (din 1976!), o vreme chiar bucu-reștean, îngrijindu-se, în lumea silvicultorilor, de revista *Silva* „preț” de vreo trei ani, Gheorghe Neagu, așadar, a răzbit greu.

Poetul cu același nume s-a dezvăluit mai târziu. *Nunta neagră*, de pildă (apărută în 2010, în cinci limbi de circulație) s-ar vrea o baladă cultă (suntem avertizați!) pe traseul fericire-nuntă-extincție, în siaj eminescian. Fie că o acceptăm ca versificare postromantică (cf. George Anca), fie că o înscriem ro-

Războiul muștelor

mantismului ezoteric (cum sesiza, cu îndreptățire, Oana Dugan), eminescianismul ei difuz dar și intertextualitatea sunt de netăgăduit. O lectură „vigilentă” propunea și Iulian Bitoleanu, pornind de la motivul *așteptării*, împins „în pragul tainei”, descoperind descriptivismul magic, antropomorfizarea, ambiguitatea („mirele e altul”), calchiind finalul pe rețeta tragediilor antice, final hotărât, se știe, de „zei”. Poemele din *Lacrima iubirii* (tot în 2010) vorbesc despre însingurare; protagoniștii, „obosiți de pierderi”, striviți de timp se înfășoară „în mantii / de singurătăți”. Tonalități moi, așadar, o viziune melancolizată, cadrul naturist proteguitor, suferința romantică, abstragerea etc. ar defini gravitațional acest univers motivic al poetului. Prozatorul Neagu, în schimb, are antecedente, nu este nicidecum „de ultim moment” (cum credea I. Rotaru, semnalându-i *trans-textualismul*). Avem de-a face cu un prozator viguros, de paletă largă, cultivând cu predilecție genul scurt, aparent naturist, atras de utopia neagră (cronotopul postumității), nota un cititor atent-penetrant precum Theodor Codreanu. Și vădind, în imaginarul său narativ, chiar „ostentație simbolică” (cf. Marian Popa). *Purtătorul de cruce* (2009), o antologie de autor, probează convingător această degradare a simbolurilor într-o vreme haotică, confuză, dezvrăjită. Să ne amintim apoi

de odiseea unui manuscris hăcuit (*Arme și lopeți*, un roman de tinerețe), trecut prin furcile caudine ale cenzorilor, tipărit abia în 1997; și din care un fragment fusese găzduit în volumul colectiv *Zece prozatori*, apărut la *Albatros* (1987). Hărțuitul autor propunea acolo, într-o frazare scurtă, de mare franchețe, într-o tonalitate sumbră, portretul unei epoci, fructificând experiența unor luni de armată. Un realism „jos”, crud, neglijent, coborât în lumea bărbaților („capete cazone”) chemați „sub arme”, în care colțosul Mitiță Șoican participă, traversând seisme erotice, la „epopeea” Transfăgărășanului. *Templul iubirii* (2007) crește sub acoperișul parabolei, dezvoltă antitetic secvențe esopice, de rezonanță biblică, aspirând la arhetipal. Prințul Omedeu îndeamnă la spinoasa „Cale a Spiralei” în vreme ce rivalul Megeu vrea o cale „mai lesnicioasă”. Să observăm, esențial, că în pofida titlului ispitor, prozatorul nu urmează facila rețetă a romanului consumist, cel care ar fi vestit, zic voci prăpăstioase, intrarea în *post-literatură*! Intensitatea așteptării (a primăverii), de pildă, prilejuiește o delicioasă infuzie lirică și propune proiecții onirice, potențând miza epică.

În fine, volumul de față, *Războiul muștelor*, era și el un proiect mai vechi. Ar fi trebuit să apară, aflăm, la editura *Dominor*, prin 2007. Poate că întârzierea i-a priit; lăsat

Războiul muștelor

la dospit , „revizitat” (cu un termen la modă), orice manuscris poate fi îmbunătățit (sau „stricat”, se mai întâmplă). În cazul nostru semnalăm reușita (certă), pe tiparul știut, cu două proze excepționale (după gustul nostru), plonjând în fantasticul miraculos. Avem în vedere textul botezat *Maria* și, negreșit, proza titulară.

De regulă, notațiile sunt telegrafice, cu deviații epice, demetaforizate iar finalurile șocant-impvizibile. *Un pahar cu lapte* creionează un peisaj apocaliptic, coșmaresc, într-un oraș panicat și coloane de fugari „populând” creierul unui ins ulceros, ieșind din somnie. Alte proze radiografiază întâmplări în mediul bucureștean: în *Mijoarca* dispune Dorel (un copil), în *Moartea penițarului*, Cristian, poet rebel, uitat de prieteni se spânzură iar autorul, coborând în imediatitate, folosește și nume reale din mediul scriitoricesc; în *Lumină și întuneric*, Gheorghe Lățoi, „nevorbitor” după un accident, sancționat că nu participă entuziast la mărețul spectacol de la aeroport, își recapătă vorbirea dar devine surd, dispărând după o pneumonie galopantă; *Galovinele* narează un experiment bizar iar în *Comoara* directorul Tiubeteică, comunist adevărat, chemat la BOB, nu vrea să „umfle” realizările. Unele texte cad în melodramă (v. *Ochii* sau *De la stânga la dreapta*), altele ne transportă în alte epoci (*Insula damnaților*, în

Gheorghe Andrei Neagu

vremea lui Napoleon sau *Pământ violet*, la Roma, în compania slavei Gee, devenită statuie). În fine, în *Calculatorul* ne întâlnim cu o Natașa Bush, într-un cărucior nichelat, devalizând conturile; Tache Mindir călătorește în Brazilia și, mușcat de o insectă, are accese de furie; în *Manolică*, un locotenent vigilent suspectează un transport de apă (scăldătoarea mortului, de fapt). *Pepita* evocă suferința bătrânului Constantinidis, inert, spitalizat după moartea „cucoanei” (tânără, asaltată de curtezani) și, mai ales, reacțiile cocker-ului, acompaniindu-i durerea. *Maria*, admirabil construită, cum spuneam, culege întâmplări neverosimile, proiectate într-o lumină crepusculară, întreținând – cu o abilă regie – atmosfera unui fantastic miraculos. Dacă Mitiță (vezi *În gazdă*) voia să cucească târgul Romanului, tot acolo (loc drag scriitorului, bănuim, de pe vremea studiilor liceale) nimerește Adrian, un fel de spițer cu studii berlineze, scăpat de front și găzduit de un popă; și care provoacă în târgul populat de refugiați, prin prafurile și soluțiile aruncate, un veritabil „sfârșit de lume” prin invazia uriașelor muște, adevărați monștri.

Un volum, așadar, care se îmbie lecturii, explorând medii felurite, mixând frazarea alertă, imprecăția romantică cu rafalele sarcastice ori retorica nihilistă, cochetând cu fantasticul. Și care probează, indubitabil, că

Războiul muștelor

avem în Gheorghe Andrei Neagu un prozator viguros, cu acumulări lente, urcând acum impetuos în topul celor hărăziți a lăsa *urme*.

ADRIAN DINU RACHIERU

RĂZBOIUL MUȘTELOR

Peste apa Moldovei, la intrarea în târgul Romanului, peste un pod cu arcade din fier și beton, treceau în trap nervos cai trăgând la căruțe de tot felul. Într-o căruță, cu doi boi la jug, mergând domol, stătea un bătrân pe o grămadă de pepeni.

În spate, căscând gura la forfota din jur, ședea un tânăr, părând să nu-l lege nimic de moșneag, poate doar recunoștința că-l luase gratis pe grămada de pepeni.

Căci acesta era adevărul. Când moșneagul ieșise din Bașta tânărul mergea istovit din cale afară, de-abia mai târându-și picioarele, iar moșu-l lăsă să se urce-n căruță peste grămada de pepeni răcoroși. Nu prea-i venea bine să meargă singur la drum, pe lângă pădurea de plopi de sălcii și de salcâmi din zăvoiul cel mare. Era vreme de război și se zvonea că mulți dezertori s-ascundeau în întunericul pădurii, apărând unde nu te-așteptai, lăsându-te doar cu izmenele pe tine. Și-apoi mai avea cu cine schimba o vorbă.

Războiul muștelor

— Mergi departe, nepoate ?

— La Roman, tăicuță.

— Apoi suie colea în spate, că n-oi boșorogi boii dacă te-oi lua și pe dumneata.

— Mulțumesc tăicuță, îi zise tânărul și se urcă pe loitre lăsându-și picioarele să atârne. Plăvanii porniră. Tânărul tăcea. Iar moșului nu prea-i venea la-ndemână să-i dea sămânță de vorbă.

Parcă-i părea rău că-l luase. Și pentru ca să spargă tăcerea, moșu-ntrebă:

— Vii de departe ?

— Da, răspuse tânărul scurt, semn că ori era prea obosit, ori n-avea chef de vorbă. Bătrânul nu se lăsă biruit.

— Cum te cheamă ?

— Adrian.

— Ești de pe la noi?

— Nu ! îi răspuse tânărul.

— Ai ceva treburi la târg ?

— Așa și-așa... Și cum bătrânul n-avea ce să-l mai întrebe, îl lăsă în pace.

Apoi, pentru ca să-și dezmoștească picioarele, se dădu jos din căruță, alergând ușor.

— Ai fost bun tăicuță că m-ai luat. Puteai să mă lași pe drum. Ai suflet bun. Te-aș răsplăti cumva, dar nu prea am cu ce...

— Lasă, lasă, dragu' moșului, zise acesta îmbunat. Poate că ți-or trebui banii în altă parte. Eu mulțumesc lui Dumnezeu să fac ceva parale cu harbujii ăștia, dacă m-ar

Gheorghe Andrei Neagu

lăsa în pace și nu mi-ar rechiziționa căruța. Am auzit că așa stau lucrurile de când s-a apropiat frontul.

— N-ai teamă tăicuță că n-or fi ai noștri chiar așa de strâmtorați încât să-ți ia căruța. Că doar cu ea te mai urnești și dumneata dintr-un loc în altul. Și-apoi nemții sunt încă departe. N-au cum să treacă tocmai pe-aici. Fii liniștit.

— Să te-audă Dumnezeu, zise bătrânul.

— Dar ce ai în pachetele acelea? întrebă el deodată.

— Păi ce să fie. Cărți. Am câteva cărți și niște aparate făcute de mine, răspunse tânărul zâmbind.

— Ce faci cu ele ? Ți-aduc vreun folos?

— Îmi aduc tăicuță, mi-aduc. Tot ce-i scris pe lumea asta are și părți bune și părți rele. De cele bune trebuie să ne folosim, iar de celelalte să ne păzim. Eu de mic am tot buchisit. Și-acum, dacă tot nu sunt la război, ce să fac. Mă mai uit din când în când pe ele.

— Apoi de ce nu ești ? Că eu am 4 feciori pe nu știu unde. Dacă regele mi i-a cerut pe toți, pe toți i-am dat.

— Dar tatăl meu n-a făcut așa. A dat bani în dreapta și-n stânga și m-a scăpat. Că dacă n-ar fi făcut așa, poate eram și eu acum mort glorios prin vreo tranșee.

— Ah, așa, zise bătrânul cu miez.

— Și-acum ce faci?

Războiul muștelor

— Învăț, taică. Învăț.

— Ce poți să înveți atâta. Că doară văd că ești destul de mare. Nu mai ești de vârsta școlarelor.

— Apoi omul cât trăiește, învață tăicuță. Eu de pildă învăț cum să fac niște prafuri. Apoi văzând că bătrânul n-a înțeles nimic, adăugă. Adică, vezi dumneata, învăț cum să fac doctorii pentru bolnavi, tăicuță. La care bătrânul se luminează.

— Aha, ești spițer care va să zică.

— Cam așa ceva.

Ajunși aproape de moara lui Rollic, tânărul, după ce mulțumi, se îndreptă spre centrul orașului.

Reuși cu greu să găsească un loc unde să-și odihnească trupul obosit. Sute de refugiați i-o luaseră-nainte. Până la urmă-și află un loc în casa unui preot care îl găzdui într-o cămăruță, ca o chilie.

Ușor de recunoscut după graiul oltenesc, refugiații se plimbau pe străzile Romanului. Alimentele se găseau din ce în ce mai greu. Moara lui Rollic măcina din ce în ce mai rar. Și peste tot o mare de muște și de păduchi. Tânărul se învărtea nerăbdător în cămăruța cât o chilie.

După ce-și făcu rost de mâncare tot prin bunăvoința preotului, se îndreptă spre malul Moldovei. Umbla de ici colo pe malul apei adunând pietre albe, sfărâmicioase. Ajuns în

Gheorghe Andrei Neagu

chilie s-apucă să le sfarme până le prefăcu într-o pulbere. Apoi scoțând din bagajele cu care venise tot felul de eprubete, flaconașe, tuburi și alte minunății, trecu praful prin ele.

Din când în când adăuga câte ceva, și după ce amesteca totul cum se cuvine mai combina în fel de fel de recipiente amestecurile. Unele se înroșeau, altele se albăstreau, dar nici unele nu-l mulțumeau. Și-atunci arunca totul în fundul curți, într-o groapă de gunoi veche și pleca după alte și alte pietre.

În fiecare zi, altele. Preotul îl iscodea din când în când cu câte-o întrebare. Dar în afară de faptul că tânărul căuta niște leacuri pentru răniții de pe front nu putuse afla nimic altceva. Și pentru că-l pasionase cândva spițeria începu să-i aducă el însuși toate pietrele găsite de el și prietenii lui. Într-o zi, un amic îi adusese preotului o piatră ciudată. Destul de sfărâmicioasă cu tot felul de dungi prin ea, era o piatră cum nu mai văzuse prietenul lor până atunci. Adrian luă piatra în mână și două zile nu mai ieși din camera lui. A treia zi, ieși la lumina zilei, palid și obosit.

— Ei, ce-ai găsit ? îl întrebă popa curios.

— Din nou, nimic, părinte. Am încercat totul în fel și chip dar n-am găsit nimic. Apoi întristat, înfulecă în grabă niște roșii cu mămligă rece, aduse de popă și se întinse, așa îmbrăcat cum era, în patul tare, pe o saltea de paie, adormind. În somn se văzu într-un spital

Războiul muștelor

de campanie printre răniți. Și se făcea că ținea în mână un flaconaș din care turna câte-va picături fiecărui bolnav ce-i întindea paharul. Apoi după ce bolnavul înghițea licoarea, se făcea că în spatele lui creșteau văzând cu ochii aripi. Și nu două aripi ca la îngerii. Nu. Fiecărui pacient îi creșteau câte patru aripi de fiecare parte a trupului, cu care-și lua zborul pe ușile și geamurile deschise ale spitalului. Doctorii s-amuzau, iar infirmierele râdeau bătând din palme, în vreme ce bolnavii se ridicau tot mai sus spunând: „Mulțumim domnule doctor... Mulțumim...”

Și dispăreau.

Înspăimântat, Adrian se trezi. În cameră zbura zăpăcită o muscă mare și grea. Se izbea de pereți și de geamuri ca o nebună. Adrian se uita amuzat. Iar când aceasta-i vărsă una din eprubete pe masă se supără. Luă la întâmplare o carte și aruncă după ea într-un moment când musca se oprise din zbor.

N-o nimeri. Și musca porni iarăși să zboare nebunește. Plictisit, Adrian îi deschise geamul lăsând-o să plece. O privi cum se depărta greoaie, minunându-se de dimensiunile ei.

Nicicând nu mai văzuse una la fel. Își aduse aminte că tot din cauza unei muște ce i se păruse cândva mare, își pierduse prietena. Desenau ceva împreună. Și când o muscă greoaie pătrunse-n încăpere, el o prinse în

pumn.

Apoi, ducându-se cu ea în pumn la prietena sa, desfăcu pumnul brusc cu gândul s-o sperie.

În palma desfăcută, sub ochii uimiți, Adrian văzu musca ceva mai vioaie, ce-și lua zborul lăsând în urmă o grămăjoară gălbuie-albicioasă de larve. Și cum acestea se mișcau într-un gel vâscos prietena lui se înecă, și vomă. De-atunci se ocoleau potopiți de jenă.

I-a despărțit și războiul, lăsându-l pe fiecare cu durerile și bucuriile sale. De-aceea, acum, Adrian nu-și mai puse mintea c-o muscă cu adevărat mare.

Enervat de amintirea acestei întâmplări luă conținutul din recipiente, aruncându-l, ca de obicei, în groapa din grădină. Apoi, după ce spălă totul și se curăță în fugă, se culcă la loc. De data asta dormi fără vise.

* * *

Se deșteptă când soarele era la amiază. Cum deschise ușa cum simți în nări mirosul prăjelii din bucătăria părintelui.

Înghițind în sec, se îndreptă spre poarta ce da spre strada. Ajuns în mulțime, își afundă adânc mâinile în buzunare, pornind fără o țintă precisă.

Îl ustura creierul da-atâtea formule căutate și studiate-ndelung pe băncile facultății

Războiul muștelor

de medicină de la Berlin. Acolo găsisese el sprijin și îndrumare pentru primii pași în chimie.

Și-acum.. Același popor, pe care-l stimase și-l prețuisese pentru oamenii săi, același popor invadase Europa. Aproape că nu-i venea să creadă. Acum lucrurile căpătaseră o altă înfățișare și zecile de refugiați pe care-i întâlnea pe stradă îl treziseră dureros la realitate.

Oare același popor stârnise atâta groază și teroare ? Nu. Nu credea nici în ruptul capului că printre soldații fioroși al Kaiserului s-ar fi putut număra și colegi din facultate. Era prea mult. Și nu era drept pentru el și pentru oamenii aceia să-i înjosească. La mijloc trebuie să fi fost cu totul alte probleme, alte interese. Intelectualii nu puteau avea nimic de împărțit, și nici de câștigat, de pe urma subjugării altora. Și după cum își amintea că spuneau la întrunirile lor, nu poporul era acela care dorise războiul. Ce-aveau intelectualii și poporul că un prinț austriac fusese ucis la Sarajevo? Ba, din câte-și amintea că spuneau socialiștii, pe toți monarhii avea să-i aștepte aceeași soartă. El nu era convins de asta. Și nu-l interesa nici starea materială. Ai lui aveau o moșie destul de mare în Oltenia, de se putea descurca întreaga familie, chiar dacă el studia peste granițe. Iar dacă într-o zi n-avea să mai aibă nimic, nu-l durea

Gheorghe Andrei Neagu

de loc...

Liniștit parcă de propriile-i gânduri, nici nu-și dădu seama că a ajuns pe malul apei. Un zăvoi des se întindea de-o parte și de alta a râului. Lăstarii încâlciți îi împiedicau înaintarea. Tot mai spera să poată găsi leacul. Cu toată foamea ce-l chinuia, continua să înainteze prin hățișul sălbatec.

Deodată simți în nări miros de tutun. S-opri în loc. Cine putea să fumeze tocmai în hățișurile astea? Cuprins de curiozitate înainta precaut. Auzi niște glasuri. Vorbeau încet de nu se putea desluși ce și cum. S-apropie și mai mult. Păreau să fie cel puțin trei persoane. Păreau că se ceartă. Un vreasc uscat țipă ascuțit sub povara tălpii. Glasurile ncerară subit, apoi hățișul se mișcă înaintea lui și din el țâșni un om. Un om necunoscut. Se priviră o clipă nedumeriți.

Un altul sosit în salturi îl lovi în moalele capului. Mai auzi ca prin vis cum cel care-l lovise în cap doborându-l, îi spuse celuiilalt:

— Vezi dacă a fost singur.

Și totul se cufundă în tăcere. Căzu.

* * *

Din bucătăria părintelui, mirosul slăninii prăjite se răspândea fără milă în curte. Câțiva copii vagabonzi înfomețați se uitau printre ostrețele gardului.

Războiul muștelor

Muștele bâzâiau neîncetat, sâcâindu-i. Alungate, lăsau locul vacant altora. Așezat la masă părintele muia cu zgârcenie o felie de pâine neagră în grăsimea puțină din fundul tigăii. Câteva bucățele sfrijite de șuncă, se zbăteau anemice, între o întingere și alta. Părintele intenționat le tot amâna să le-nghită. Muștele bâzâiau enervându-l.

Dar orice-ar fi făcut nu putea scăpa de ele. Deodată, o muscă, mai altfel decât celelalte, i se așeză chiar pe felia de pâine ce da s-o ducă la gură. Furios, o goni.

Musca porni buimacă lovindu-se de pereți. Și el mușcă supărat, furios, luându-și cu degetele și o jumară.

Atunci o altă muscă veni aterizând oboșită-n tigaie.

Era cu mult mai mare decât cel mai mare bărzăune pe care-l văzuse vreodată. Era cât un cărăbuș.

— Ați crescut de când vă hrăniți cu cadavre! mormăi popa și o luă din grăsime, strivind-o sub călcâi. Apoi începuseră să mănânce uitându-se cu ochii-n tavan. Văzu încă vreo câteva muște la fel de mari, ce umblau ca bezmetice prin casă. Furios, băgă tigaia-n dulap, mai ales că-și sfârșise felia de pâine și deschise ușa să le alunge afară. Dar degeaba. Oricât se lupta cu ele, fie din cauza mărimii lor, fie din alte motive, nu reuși să le scoată.

Atunci, închise ușa hotărât și spunând în

Gheorghe Andrei Neagu

gând Doamne iartă-mă!... porni la atac cu un ștergar mare și greu făcut parcă anume să le strivească. După o luptă aprigă, deși strivise câteva muște, când s-așeză văzu că altele mai mari le înlocuiseră. Pierindu-i cheful de odihnă porni atacul și mai furios. Iar numărul lor parcă creștea. Nici nu mai știa câte doborâse când îl strigă un vecin cu glas ridicat :

— Părinte, părinte, sunteți acasă? Și neprimind pe dată răspuns, dădu buzna în bucătărie zicând:

— Au năvălit muștele.

— Ce muște, care muște, se-ntrerupse părintele-obosit.

— Niște muște mari cât nuca, părinte. Zău că nu te mint, adaugă el văzând uimirea pe fața acestuia.

Popa, sfârșit, lăsă brațele să-i cadă, zicând:

— De-o oră mă lupt cu ele. Ce-i drept, unele sunt ceva mai mici ! adăugă arătându-i vecinului tavanul cu mâna.

— Ce spuneți părinte, sunt mai mari decât ale mele.

Popa rămase trăsnit. Într-adevăr, erau mai mari decât cele de la-nceput. Cu mult mai mari. Neștiind ce să mai spună, ieși în curte. Pe stradă oamenii s-adunaseră în grupuri.

Gesticulau aprins. Doar în partea lor muștele veneau de nu se știa de unde, sâ-

Războiul muștelor

câindu-i. Și s-auzea zgomotul aripilor străbătând văzduhul în zbor. Dar lucru ciudat era că mereu creșteau. Iar o dată cu mărimea, creștea și numărul și panica oamenilor.

— Războiul le-a adus.

— S-au hrănit cu cadavre! s-auzea printre oameni.

Iar ele creșteau. Aveau aproape un metru lungime și bâzâiau ca nebune. Cu ochii imenși, ca niște bolovani negricioși cu multe fațete, cât niște faruri și cu trompa scoasă-nainte se roteau nehotărâte prin aer.

Înfricoșați, oamenii începeau să se-ncuie prin case. Din înalt, bâzâitul sinistru îți făcea pielea găină.

Uriașele muște împânzeau cerul.

Nu s-apropiau de pământ. În spatele casei preotului se puteau zări uriașele muște ieșind parcă din pământ. Și care cum apăreau își lua zborul spre înalt depărtându-se. Și oricât de multe plecau se ridicau alți și alți monștri zburători înnegrind cerul. În oraș s-auzeau focuri de arme. Chiar și pe strada preotului, oamenii prinzând curaj, ieșeau cu tot felul de arme. Trăgeau în aer și când cădea vreuna o ciopârteau cu topoare. Și cum puțini aveau arme de foc, monștrii zburători se-nmulțiseră într-atât încât în zborul lor dezordonat începură să se ciocnească-n văzduh. La un moment dat, din stolul monstruos se desprinse un val ce s-abătu peste oameni.

Gheorghe Andrei Neagu

Păreau și mai mari. Când se loveau de coșurile caselor le dărâmau. Țipete de groaza sfâșiară văzduhul. De peste drum de casa părintelui, vecinii văzură cum monștrii ieșeau din pământul din spatele casei. Înarmați cu furci, topoare și ce mai găsiră prin casă porniră val-vârtej spre curtea grădinii.

— Din casa popii ies monștrii. Să-i dăm foc.

— Foc, foc!

— Adă benzina!

— Fraților, fraților! ieși preotul tulburat. Fiți milostivi. Nu am așa ceva în casă! Să nu vă bată Dumnezeu! Fraților!

— Te-ai pus bine cu diavolul, nu cu Dumnezeu, părinte!

— Dați-i foc.

— Foc, foc.

— Din spatele casei. La groapa cu gunoi ies monștrii aștia s-auzi o voce din hărmălaie.

— Ați auzit. Ați auzit. Să mergem! strigă și popa-ngrozit îndreptându-se într-acolo.

— Să mergem !

— Să mergem ! strigară cu glasurile arse de groază și nerăbdare oamenii, pornind în fugă către grădină.

Din groapa de gunoi o sumedenie de muște mișunau printre resturi. Muștele mici care veneau să se înfrupte din groapă creșteau cât un cărăbuș, apoi cât o nucă și imediat după aceea-și lua zborul mărindu-se din ce

Războiul muștelor

în ce mai mult. Mii de monștri de toate mărimile sugeau lacom cu trompele dintr-o substanță albă vâscoasă. O scârbă imensă-i străbătu din creștet în tălpi.

— Astea-s substanțele spițerului! glăsui popa.

— Care tânăr?

— Un refugiat. El arunca mereu substanțele-aceia.

— Dați-le foc. Aduceți paie

Și din groapa umplută cu paie o vâlvătaie imensă țâșni în zările cerului.

* * *

Adrian se trezi c-o durere cumplită-n moalele capului.

Buimăcit de lovitură nu-și mai aducea aminte cum de-a ajuns în starea asta. De undeva, pe aproape, s-auzea clipocitul răcoros al apei Moldovei. Mai mult se târî decât putea să meargă până acolo. Sorbi câteva guri de apă, răcorindu-se. Își afundă capul în unde și-și pipăi locul unde fusese lovit dând peste o crustă de sânge-nchegat.

Abia putu să stea pe picioare. Împleticindu-se, se îndreptă spre oraș. S-auzeau focuri de arme. Se trăgea.

Adrian își aminti că fusese lovit de un necunoscut. Dar din moment ce s-auzeau împușcături, poate se încheiase pacea și lumea

Gheorghe Andrei Neagu

trăgea de bucurie. Orice-ar fi fost, va afla.

Prin aer se simțea un zgomot nelămurit. Își înalță privirile. Un monstru înaripat de vreo trei metri trecu greoi pe deasupra zăvoiiului. Adrian îl privi. Văzu cum pierdea din înălțime prăbușindu-se cu un plescăit în apa Moldovei. Apoi zgomotul se repetă și un alt monstru căzu în zăvoi cu zgomot de vreascuri strivite. Uluit, Adrian se îndrepta către locul unde căzuse. Cu aripile frânte ceva ce arătase cândva ca o muscă, își târa trupul zdrobit tulpinile tufarilor. Apoi de parcă ar fi prins noi puteri, monstrul zburător se răsuci ca turbat într-un loc, cu o viteză din ce în ce mai mare, strivind totul în jur. Apoi de parcă ar fi așteptat o poruncă, se oprea privind către înalt. O ultimă zvâcnire și se prăbuși pe spate cu picioarele și abdomenul zdrobit, încremenind. Din când în când alte zgomote s-auzeau, ca niște aeroplane, și dispăreau, fie zburând mai departe, fie zdrobindu-se. Adrian o luă la goană.

Cu cât s-apropia de oraș, cu-atât monștrii erau mai numeroși. Cerul de deasupra orașului era negru. O luptă, un măcel începu între oameni și monștri. Câțiva soldați în drum spre front trăgeau în neștire. Pe străzi trupurile monștrilor hăcuiți te făceau s-aluneci. Din trupurile lor se scurgea un lichid vâscos. Adrian aluneca într-una. Din câteva case izbucniră incendii. Dar pompierii erau

Războiul muștelor

ocupați cu tulumbele în lupta cu monștri. Câteva biserici se zăreau fără cruci, iar una chiar fără clopotniță. Câte un trup de muscă doborât, se zărea pe-acoperișul unor clădiri. Lichidul vâscos se scurgea ca o pastă pe ziduri și pe olanele acoperișurilor. Coșurile caselor erau dărâmate. Lumea țipa îngrozită. Două căruțe sanitare trecură pline cu trupuri de oameni către spital. Un monstru se zbătea neputincios sub prelată, în timp ce doi infirmieri îl hăcuiau cu topoarele. Adrian alergă și mai tare. Simțea că-i sar plămânii afară.

Voia s-ajungă acasă. Să se închidă în cămăruța lui. Se simțea fără adăpost. Și monștrii erau mai mari, din ce în ce mai mari. Unii cădeau fără vreo cauză anume. Probabil din cauza mărimii lor, gândi Adrian, continuând să alerge. În curtea preotului aceiași mulțime furioasă. Preotul însuși trăgea cu arma-i de vânătoare. Ajuns la poarta casei, se prăbuși. Nu mai putea să se miște. Cineva îl văzu.

— Un rănit! spuse acela.

— Ce rănit. E blestematul ce ne-a adus nenorocirea, spuse popa când îl zări.

— La moarte cu el.

— La moarte, vocifera mulțimea.

Din groapa din spatele casei un fum gros și flăcări imense ieșeau până la ceruri.

— Să moară, tălăzuia mulțimea.

Adrian vru să se ridice. Să le spună ceva.

Gheorghe Andrei Neagu

Popa ținti și trase.

Alicele iuți se-nfipseră-n trup sfârtecându-l.

— N-am făcut nimic! răcni Adrian ne-bunește și popa mai trase o dată.

— Pentru experiențe, mai zise cineva, și Adrian se prăbuși fără sunet. În mintea lui se-nvălmășeau monștri. Și mereu spusa aceluia: experiențe, experiențe, experiențe, din ce în ce mai slab, și Adrian zâmbi mulțumit. Găsisse medicamentul.

Dar oare ăsta era? Totul se cufundă în beznă. O nouă lovitură n-o mai simți.

Și când mulțimea satisfăcută îl lăsă, popa adăugă:

— Să-l aruncăm în flăcări. Să piară orice urmă.

— Așa e, ziseră câțiva. Iar când trupu-i căzu în groapă flăcările-l primiră c-o mare de scânteii, în vreme ce monștrii creșteau tot mai mari și mai mari prăbușindu-se de la sine. Târgoveții mai alergau după cei ce cădeau, ciopârțindu-le trupul. Pe străzi, trupurile imense lăsau să se scurgă același lichid vâscos. Monștrii răzleți mai zburau servind drept țintă celor cu arme de foc. Pe hainele pline de praf, urme cleioase din trupurile monștrilor se închegau îngreunându-le mișcările. Peste oraș începea să s-aștearnă liniștea. Câte un plânset de om istovit s-auzea răzleț din vreo casă.

Războiul muștelor

Din groapă fumul greoi se lăasă purtat de vânt până la marginea orașului. Prin aer zgomotul ultimilor uriași se distingea tot mai clar. O liniște ca după moarte, curmată doar de zgomotul sacalelor cu apă pentru incendii punea stăpânire cu totul.

MARIA

Din cauza arșiței, traversele fumegau. Călătorii se întrebau: când vor izbucni flăcă-rile? Un rest de țigară ardea cu putere sporită în atmosfera supraîncălzită. Din difuzoare iz-bucni moleșită o voce, anunțând sosirea tre-nului.

Mulțimea se îndrepta cu încetineală, for-mând șiruri uleioase, negrăbite să se urce-n tren.

Iar în valul mișcător, cu o valiză neagră uriașă, se strecura privind neliniștită, o bătrâ-nică. De parcă nu i-ar fi păsat de căldura înă-bușitoare, purta peste părul albit, o băsmăluță colorată. Valiza îi îngreuna mișcările mai mult decât vipia moleșitoare. Din când în când o mai lăsa jos și o târa pe roțile atașate la fundul geamantanului.

Urcată în tren se așeză în compartimen-tul gol, răsufând ușurată. Nu-i plăcea singu-rătatea.

— Mergeți departe? mă întrebă ea des-chis, fără ocolișuri, dornică de sporovăială.

Războiul muștelor

— La Constanța, i-am răspuns sec, fără a-i încuraja pofta de vorbă.

— Înseamnă că schimbați la Buzău, preciză ea, ca o cunoscătoare sadea, așteptând de la mine o confirmare.

N-am zis nimic. Îmi era cald. Fusesem nevoit să plec, iar o călătorie pe asemenea căldură îmi era destul de neplăcută și, mai ales, greu de suportat. De parcă i-ar fi fost milă de starea mea sufletească, bătrâna mă lăsă în pace.

Iar când ușa compartimentului se deschise lăsând să intre un bărbat, se bucură. Drumul lung avea să i se pară mai ușor dacă avea cu cine sporovăi.

— Mergeți departe? îl întrebă ea pe bărbat.

— Merg doar la Focșani. De aceea am ales personalul. E o distanță scurtă.

— Eu merg întotdeauna cu personalul. E mai puțină lume și mai puțin grăbită. Fumați?

— Da, dar de ce mă întrebați?

— Fumați, dacă vă face plăcere! Îmi place mirosul de tutun. Al meu nu s-a lăsat, din cauza mea. Trage din pipă numai ca să-mi facă mie plăcere.

— Bună ziua, se auzi din cadrul ușii vocea unei tinere femei, întrerupându-le conversația.

— Bună ziua dragă, bună ziua, îi răspunse băbuța înveselită la gândul de-a avea

Gheorghe Andrei Neagu

încă un însoțitor. Mai mult, o femeie avea mult mai multe de spus altei femei, decât un bărbat.

— Și cum îți spuneam, poți să fumezi fără grijă, își continuă bătrâna gândul.

Bărbatul își scoase pachetul de „Start”.

— Fumați? zise el către bătrână.

— M-a ferit Dumnezeu, se apără ea cu amândouă mâinile, în fața pachetului întins.

— Dar dumneavoastră? își continuă el invitația.

— Mulțumesc, nu, îi răspunse sec femeia nou venită, deschizându-și ostentativ o revistă în care își cufundă privirile.

Bărbatul își aprinse țigara, trăgând cu sete câteva fumuri ce umplură compartimentul.

— Ei, așa mai zic și eu că merg cu un bărbat! Am mai multă siguranță. N-am încredere în cei care n-au nici un viciu. Nu sunt sinceri.

Bărbatul zâmbi. Părea plină de înțelepciunea unei vieți trăită fără nici un fel de opreliști.

— Mergeți la copii, la București? întrebă el mai mult ca să-i facă plăcere, decât din curiozitate.

— Da de unde! Merg la băi. Al meu mă trimite în fiecare an la Herculane.

Dac-ar fi fost mai tânăr aș fi bănuțit că mă trimite ca să rămână cu una, dar așa, mă

Războiul muștelor

trimite ca să mai scape de gura mea. Ei, maică, nu-i prea vorbăreț. Copii n-am avut că nu i-am putut face, dar am crescut o mulțime de copii din cartier. Dacă mergi și întrebi de Mama Maria, mă știe întreg cartierul. Ce zic eu un cartier, o jumătate din oraș. Am legănat doctori, ingineri, și scuzați-mă, derbedei, cu aceiași dragoste. Părinții la serviciu și Mama Maria cu ei. Aveam și câte trei, patru deodată. Al meu se bucura că-l lăsam în pace. Tare-aș fi vrut să am și eu. Câteodată plângeam ca o proastă de nenorocul meu, dar acum nu mai plâng. Uite, acum, când am plecat, toți s-au adunat să-mi aducă ceva. Ciocolăți, bani, tot felul de fleacuri femeiești, rochii și mărele de-alea scumpe, care mai de care. Așa fac în fiecare an. De-abia pot să le car. Dar n-am spus nimic. Georgel ar fi pus mâna pe volan și m-ar fi dus până acolo. Dar eu știu că n-are cum. Cu cota de-abia poate să mă ducă la spital când mi-e rău, darămite la băi.

— Și soțul cu ce se ocupă? o întrerupse bărbatul a cărui țigară se stinse la jumătate din cauza tutunului cioturos, ce se încăpățâna să ardă.

— Uite vezi, de aia al meu fumează pipă. Ia țigările, le sfărâmă și le arde liniștit. Și-așa nu mai găsești tutun de pipă. Al meu a fost profesor, profesor la Liceul de construcții, completă bătrâna.

Bărbatul n-o mai întrebă nimic. Își

Gheorghe Andrei Neagu

scoase o altă țigară, pe care o frecă cu degete tremurânde pentru a-i înmuia eventualele cioturi. Tânăra continua să-și răsfoiască revista, neluând seama la conversația lor. Căldura din compartiment devenise de-a dreptul înăbușitoare. Mama Maria deschise fereastra, după ce-și dezbrobodise capul, lăsându-și părul albit în bătaia vântului și a zăngănitului roților de tren.

— Tăcă-tăcă, tăcă-tăcă, uite așa se duc și zilele noastre. Ca mâine veți fi ca mine.

— Cum ca dumneata? zise bărbatul ipocrit.

— Așa ca mine, bătrână ca mine.

— Oho, aș vrea să fiu ca matale. Câți ani ai?

— Încă puțin și fac șaptezeci, zise ea cu nedisimulată mândrie.

— Păi cum, dumneavoastră mai adăugați?! Toate femeile se străduiesc să mai scadă, iar dumneavoastră...

— Dragul meu, prefer să se zică de mine, uite o bătrânică frumoasă, decât uite-o și pe asta cum o face pe tinerica! Nu mi-a plăcut niciodată să fiu ridicolă. Mă simt mai bine când arăt ca o bătrână ce s-a ținut bine, decât ca altceva...

Ascultam sporovăiala ei și mă bucuram că nu mă implicasem în tainele vieții, pe care cu atâta nonșalanță ne-o relata. Bărbatul continua să fumeze ascultând sau prefăcându-se

Războiul muștelor

că ascultă cu bunăvoință spovedania simpaticii bătrâne.

Nu mai aveam mult până la Focșani. Bărbatul coborî înaintea mea și presimțeam că voi deveni eu ținta spovedaniilor cu care „Mama Maria” îl asaltase pe el. Într-adevăr, după ce trecurăm de Mărășești, bărbatul se ridică, își luă valiza diplomat, apoi luându-și rămas bun, coborî. Mă așteptam ca să-mi adreseze un cuvânt. Dar spre norocul meu mă lăsă în pace. Bătrâna nici nu privea spre mine, cu toate că eu o priveam destul de direct.

Probabil că avea să converseze cu tânăra care-i era mai apropiată pentru astfel de lucruri. Așteptam, fără nici un rezultat. Tânăra continua să fie tăcută. Frunzărea cu aceeași atenție paginile revistei. Strădania ei mi s-a părut curioasă la început, apoi am început să mă obișnuiesc.

Eu nici măcar asta nu făceam și tot nu scosesem un cuvânt. Nu mai aveam mult. Trebuia să cobor la Buzău. N-aveam încotro, nu era tren direct spre litoral, iar singura posibilitate de a ajunge acolo, era cu schimbare la Buzău. Așa că, după ce am trecut de halta Boboc m-am ridicat, mi-am luat sacoșa de voiaj din plasa de bagaje, am spus bună seara și-am ieșit din compartiment.

Pe coridorul vagonului, se auzi un strigăt.

— Dați-mi, dați-mi voie, îi este rău! Dar

Gheorghe Andrei Neagu

nimeni nu se mișcă. „Mama Maria” vroia să dea ajutor, dar nu putea trece de călători.

Fața tânărului o zări însă atât de palidă, iar un tremur din ce în ce mai accentuat pusese stăpânire pe el, încât ea, care văzuse atâtea în viață se sperie. „Precis că este foarte bolnav”, își zise ea luptând să străbată coridorul plin de călători grăbiți să coboare. Și ntr-adevăr, după câțiva pași tânărul, scăpând geanta de voiaj se prăbuși. Cineva scoase un strigăt de spaimă. În jurul tânărului culoarul se eliberă brusc. Toți se fereau privindu-l cu teamă. Nimeni nu se grăbea să-l ajute. Bătrâna se apropie de el.

— Dragul mamei, zise ea ridicându-i cu o mână capul ce se lovise de linoleum. Îl privi cu atenție în albul ochilor bănuind despre ce-ar fi vorba. Chiar dacă trupul nu-i era scuturat de frisoanele specifice, la câte văzuse ea și din câte aflase de la viață, își dădu seama că era epileptic. Nimeni nu-i putea face nimic. Nici un doctor măcar.

În vremea asta tânăra din compartiment, rămasă singură, își scoase cu precauție capul pe culoarul aglomerat. O zări pe bătrână printre picioarele călătorilor, aplecată deasupra tânărului căzut. Înșfăcă valiza neagră cu o energie pe care nu i-ai fi putut-o bănui. Apoi se îndreptă cu iuțeală spre celălalt capăt al coridorului.

— Oameni buni, dați-mi o mână de aju-

tor, se auzi glasul bătrânei. Călătorii rămași se priviră stânjeniți.

— Trebuie să-l cobor aici. Din câte spunea, aici trebuia să coboare. Ajutați-mă vă rog, insistă ea cu îndărătnicie.

Câțiva călători, apucară de trupul celui căzut. Bătrâna ridicând sacoșa acestuia, coborî la rându-i pe peronul plin de lume. Îl întinseră pe una din băncile de pe peron. Bătrâna își apropie urechea de pieptul lui, ascultându-i bătăile inimii.

Le auzi distinct, regulat. Nu-i nici o primedie își spuse ea, dând să plece spre trenul din care coborâse. Dar trenul pornise, fără ca ea să-și fi putut da seama. Îi fu frică să urce și privi în urma trenului ce se depărta.

„Mama Maria” abia mai zări luminile aprinse din spatele garniturii. „Acum ce mă fac? Bagajele mele!” îi fulgeră prin suflet grozăvia în care intrase fără voie.

„Iaca poznă” își mai zise ea, lipindu-și cu tristețe palmele una de alta în poalele fustei ușoare de vară. Tânărul gemu. Bătrâna îl privi cu compătimire. „Eh, tinere, dac-ai ști...” Tânărul gemu din nou, în vreme ce „Mama Maria” se repezi la cișmeaua de pe peron să-i aducă răcoarea apei cu baticul de pe cap. Compresa trebuie să-i facă bine, gândi ea. Căldura asta-i de vină, zise oftând. Merse încă o dată la cișmea, muie din nou broboada și se întoarse vânturând-o c-o mișcare de ro-

Gheorghe Andrei Neagu

tație în aerul încins, răcorind-o cât mai mult. Apoi așteptă. Așteptă să-și revină...

Călătorii treceau pe lângă ei, îi priveau și clătinau din cap. Deodată bolnavul își mișcă o mână gemând. „Mama Maria” se aplecă deasupra lui, gata să-i surprindă orice cuvânt.

— Constanța... Maria... Constanța... rosti cu greutate, în inconștiența lui, tânărul.

Înduioșată, bătrâna îl mângâie pe frunte. Săracul, cine știe ce Marie l-o fi așteptând la Constanța. Nu-i nimic! O să mă urc cu el în trenul de Constanța. O să-i explic controlorului, o să-i explice și el când își va reveni, căci trebuie să-și revină, dar cel puțin fac o faptă bună. Bagajele... Mă va răsplăti cel de sus. La Herculane mă pot duce și după aceea. Doar nu-s cu bilet. Gazdele n-au decât să mă aștepte, gândi ea luând hotărârea de a se ruga de cineva s-o ajute să-l urce pe tânăr în trenul de Constanța.

Găsi doi călători binevoitori. Ajunși într-un compartiment liber, bătrâna îl întinse pe o banchetă apoi se așeză și, ostenită de drum, ațipi.

Noaptea se instalase de-a binelea, iar în lumina slabă de pe coridor, o tânără cu un geamantan negru imens, își căuta loc într-un compartiment mai liber, în vreme ce trenul se apropia de Făurei.

Sătulă de căutare, zărind bărbatul întins

Războiul muștelor

pe banchetă, tânăra se gândi că n-ar fi greșit dacă l-ar ruga să se scoale, să-i facă și ei loc. Trenul încetineea. Intra în gară.

Tânăra trase de mânerul ușii. Pe bancheta de vizavi zări deodată pe bătrâna pe care credea c-o lăsase în trenul din care tocmai coborâse, la Buzău. Moțăia sau se prefăcea că doarme, pentru că la zgomotul ușii începu să se miște. Trenul oprise.

Fără a mai deschide ușa compartimentului, tânăra se năpusti spre ușa de la coborâre. Nu avea de gând să coboare de partea luminată a gării, căci putea fi văzută. Coborî pe partea cealaltă a trenului, profitând de faptul că cineva lăsase în urmă ușa deschisă. Dintr-un salt fu jos, cu ochii ațintiți în urmă, să vadă dacă bătrâna o recunoscuse. Trebuia să treacă mai repede de șinele de cale ferată și să se piardă în noapte. Apucă valiza cu ochii măriți de spaimă pășind pe șinele căii ferate alăturate, dar...

Un marfar trecu tocmai atunci în plină viteză și tânăra dispăru sub roți. Nimeni nu auzi strigătul de groază al tinerei dispărută în noapte pentru totdeauna...

* * *

Când și cât am ațipit nu știu. M-am trezit după un timp la zgomotul produs de închiderea ușii compartimentului. Intrase pășind

Gheorghe Andrei Neagu

timid o tânără zveltă și grațioasă.

Întreaga-i făptură degaja un ceva, un fel de a fi ce-ți impunea o atitudine mai mult decât binevoitoare.

— Bună seara, murmură ea închizând ușa compartimentului.

— Bună seara, i-am răspuns eu, cuprins brusc de o sfială inexplicabilă.

S-a îndreptat spre locul de la geam, în diagonală cu locul meu, de parcă și-ar fi cerut scuze că nimerise în același compartiment cu mine.

— Permiteți, a mai șoptit trecând prin fața mea.

— Desigur, domnișoară. Îmi face chiar plăcere. Știți, suport mai greu singurătatea, m-am pomenit mințind cu o seninătate și un firesc pe care nu mi l-aș fi putut bănuși mai înainte.

Ea se așeză ca-ntr-o plutire ciudată. Își strânse genunchii, acoperindu-i cu fusta lungă și mătăsoasă. O priveam tăcut, dar în ochi cred că mi se putea citi dorința de a vorbi, de a comunica cu ea.

— Mergeți departe? am îndrăznit eu într-un târziu.

— La Constanța, spuse ea firesc, cu încrederea pe care un suflet curat o poate avea în cei din jur, judecați după propriile-ți porniri.

— Și eu tot acolo, am rostit cu o bucurie

Războiul muștelor

nedisimulată. Sper să nu vă deranjeze prea mult compania mea. Obişnuiesc să vorbesc mult, am continuat să mint, dând glas pornirii mele sufletești și nu felului meu de a fi.

— Nu mă deranjează deloc. Abia trece timpul mai repede.

Atât mi-a fost de-ajuns. Am început să-i spun vrute și nevrute, de parcă ne-am fi cunoscut de când lumea și pământul. Iar această senzație punea stăpânire din ce în ce mai mult pe ființa mea. Cu cât conversam mai mult, cu atât aveam senzația că o mai întâlnisem undeva. De la o vreme îmi simțeam făptura chinându-se sub povara acestui simțământ. O ușoară stânjeneală punea stăpânire pe rostirea fluentă a gândurilor mele. Curând nu m-am mai putut stăpâni și am întrebat:

— Cum vă numiți domnișoară?

— Maria. Dar de ce întrebați?

M-am gândit să-i ascund frământările mele, dar m-am trezit rostind:

— Trăiesc cu impresia că v-am mai întâlnit undeva.

Ea roși puternic. Un tremur ușor al buzelor îi trădă emoția.

— Și eu cred asta, murmură ea privind-mă de-a dreptul în ochi.

Privirea ei mă tulbură și mă reduse la tăcere.

Trenul se oprise undeva, într-o gară; nici unul dintre noi n-ar fi putut spune cum se

Gheorghe Andrei Neagu

numea. Iar atunci când tăcerea noastră devenise apăsătoare, odată cu pornirea trenului, am realizat că Maria cea din fața mea, semăna cu „Mama Maria”. Am privit-o cu spaimă aproape, dar n-am fost observat.

Nu, nu mai eram în stare să mai înțeleg nimic. Bătrânica era Maria? Era peste putință! Era peste puterile mele de înțelegere!

Am părăsit nedumerit compartimentul. Voiam să înțeleg, să mă liniștesc și să judec. Pe coridor nu era nimeni. Priveam din când în când, spre locul unde era Maria. Mi-am aprins o țigară.

O priveam și nu mai știam ce să cred.

De parcă mi-ar fi înțeles gândul, Maria se ridică și veni lângă mine. Am așteptat-o cu nerăbdare.

Voiam să-i spun... Voiam să-i vorbesc...

Și n-am putut rosti nici un cuvânt. Am întins mâna și i-am atins umărul. I-am simțit trupul înfiorându-se. Nu s-a retras. Privea tăcută prin întunericul nopții spre luminile din depărtare. Când mi-am retras mâna, am simțit că trenul își încetinise mersul. De parcă cineva ar fi tras semnalul de alarmă. Frecarea roților se prelungi ca un strigăt.

Îmi imaginam ce scânteii erau sub roți. Din șocul frânării, Maria căzuse în brațele mele. Eu însumi era să mă prăbușesc.

Din vagoane se auziră strigăte de spaimă. Când trenul se opri, toată lumea ieși pe

coridor

În vagonul nostru erau puțini călători. Am deschis geamul. Ne opriseam undeva unde nu se zărea nici o urmă de viață. În lungul garniturii, aidoma nouă, călătorii își scoseseră curioși capul prin geamurile deschise.

Apoi s-a stins lumina. Toate vagoanele fură cuprinse de întuneric. Se zăreau doar flăcările brichetelor sau a chibriturilor aprinzându-se în interiorul vagoanelor. Mi-am aprins o altă țigară. Maria își reluu poziția din fața geamului. Am privit-o. Mi s-a părut că plânge. N-am îndrăznit s-o întreb. De-a lungul coridorului călătorii începuseră a presupune. Părerii diferite.

Afară, același întuneric. Iar garnitura zăcea în aceeași nemișcare.

— Eu cobor să văd ce s-a întâmplat. Pur și simplu nu suport să nu știu ce-i cu mine, am rostit îndreptându-mă spre unul din capetele coridorului.

— Vin cu tine, spuse ea cu voce tremurândă.

Mâinile noastre s-au întâlnit în întuneric. Nu trebuia să ne rătăcim, sau ne simțeam bine așa. Era greu de spus.

Am ajuns la ușă, am apăsat pe maneta de deschidere și am văzut că era blocată.

— Ce-i de făcut? murmură ea cu glas stins.

Și eu intrasem în panică. Nu i-am răs-

Gheorghe Andrei Neagu

puns. Am strâns-o mai tare de mână și ne-am întors ajungând aproximativ în locul pe care-l părăsisem. Între timp călătorii se liniștiseră. Intraseră iar în compartimente, continuându-și presupunerile.

Am aprins din nou bricheta. Ne-am găsit compartimentul, dar îmi dispăruse cheful de-a mă mai întoarce în compartiment. Fără a-i da drumul mâinii, am tras-o pe Maria după mine.

De fapt n-a trebuit să fac acest lucru. Ea mă înțelese și dorea să mă urmeze. Am simțit acest lucru. De data aceasta ne-am îndreptat spre celălalt capăt al vagonului. De fapt era chiar capătul trenului. Am ajuns la ușă, am apăsat clanța și din nou blocată. Începusem să-mi ies din fire.

— Mai încerc și aici, am zis îndreptându-mă spre ușa prin care de obicei se trecea dintr-un vagon în altul. De obicei aceasta se închidea cu un lanț și un lacăt. Bâjbâind pe întuneric n-am găsit lanțul. Nu-mi venea să cred. Am aprins bricheta și am constatat același lucru. Am tras de mânerul ușii culisante și ușa s-a deschis de parcă toate lucrurile normale trebuiau să fie anormale și invers. Aerul nopții ne întâmpină liniștit. Același întuneric și nemișcare.

— Riscăm?! am întrebat-o.

Mi-a răspuns cu o strângere de mână. Am sărit în pietrișul ascuțit dintre traverse.

Războiul muștelor

Le-am simțit duritatea în tălpi. Mi-am dat seama că înălțimea era mare. M-am întors și i-am întins brațele. S-a aplecat și s-a lăsat luată în brațe. Avea trupul mai încordat decât al meu. L-am simțit când s-a lipit de mine cu tremurată. Pentru o clipă amețisem. Ne-am revenit din surpriză destul de greu și ne-am luat de mână ca la început. Apoi am ieșit dintre șinele de cale ferată cu gândul să ne îndreptăm spre locomotivă. Din când în când priveam la ferestrele vagoanelor. Întunericul lor era tulburat de licărirea vreunei țigări. Cineva întrebă:

— Pe unde ați coborât?

— Pe la capătul trenului, i-am răspuns laconic dându-mi seama că și ei aveau ușile blocate.

Ne continuă drumul, ghicind denivelările terenului cu vârful picioarelor. Curând am ajuns la locomotivă.

— Hei!, am strigat. Nici un răspuns. Am mai strigat de câteva ori fără nici un rezultat. Atunci am luat o piatră găsită pe pipăite și am lovit în metalul locomotivei. Nici un răspuns. La lumina nelipsitei mele brichete, am dibuit treptele spre mecanic.

M-am urcat. Ușile erau blocate. Pa geam n-am zărit nimic. Am strigat din nou, lovind cu palma în sticla fierbinte. Nici un răspuns. Ea mă aștepta.

— Nu-i nimeni, i-am zis coborând.

Gheorghe Andrei Neagu

Înțelesese fără să-i spun. Am tăcut înspăimântat.

Nu-mi puteam explica nici asta, pe lângă celelalte lucruri ce se adunaseră în sufletul meu de-a lungul zilei. Căldura ei mă liniștea. Ne-am îndreptat spre capătul trenului.

Mergem, ne luam bagajele și plecăm. Părăsim trenul ăsta blestemat. Trebuie să găsim un sat, o casă. Nu s-a sfârșit lumea cu asta, i-am zis cu hotărâre, în vreme ce ne deplasam spre coada trenului.

Când ajunsesem la jumătate o voce din noapte întrebă:

— Ați aflat ceva?

— Nu, am răspuns. De parcă ar fi vrut să ne pedepsească pentru asta, trenul porni. Plecă la fel de brusc după cum oprise. Luminele nu se aprinseră decât după ce s-a îndepărtat mult de noi. Plecase pe întuneric, fără a ne fi putut da seama că avea să se întâmple ceva.

Ne-am privit în tăcere, fără a regreta cu adevărat pierderea bagajelor. Am pornit în urma lui fără a ne spune nici un cuvânt.

Întunericul prinse să-și îndulcească nuanțele.

Ieșise luna. Se înseninase și un vânt răcoros, cu miros de grâu copt, năvălea peste trupurile noastre înfierbântate.

O sprijineam atent. Traversele străluceau mat, în lumina lunii, ajutându-ne să le

Războiul muștelor

dibuim mai ușor. Mergeam fără grabă, de parcă am fi vrut deopotrivă ca drumul nostru să nu se mai sfârșească. Deodată ea se împiedică. Era să cadă. N-am lăsat-o. Am luat-o de umeri și i-am oprit căderea. Apoi nu i-am mai dat drumul. N-am mai putut. Pur și simplu n-am putut. Trupurile dogoreau în nemișcarea ce ne cuprinsese. Iar gurile noastre s-au întâlnit într-o minunată căutare. Ne-am cuprins în brațe cu disperarea unei minunate regăsiri. De parcă ne-am fi căutat toată viața. Doar nevoia de aer, ne-a făcut să ne reamintim că existăm.

Ne-am desprins din îmbrățișare regretând. Și ne-am continuat drumul. Strălucirea mată a traverselor ne dădea încredere. Stăteam cu simțurile treze la orice zgomot ce l-am fi putut auzi. Dar nimic. Mergeam fără oprire sperând să dăm peste ceva care să ne poată lămuri.

Curând am început să simțim oboseala. Dacă pentru lungimea pasului meu, trebuia să-mi scurtez fuleul pentru a nu depăși intervalul traverselor, ceea ce era destul de greu, nici pentru pasul Mariei nu era ușor. Ceesurile de mers, într-o liniște nefirească, treceau pe lângă noi fără să le simțim curgerea. Și nici un semn de viață. Nici un tren care să mai treacă, nici un lătrat de câine. Alături de Maria, de tăcerea ei, mă simțeam liniștit și mai ales puternic. Mi se părea că nu există

Gheorghe Andrei Neagu

primejdie pe lumea asta care să-mi poată pune în primejdie liniștea vieții. De aceea continuam să merg încredințat că nimic neplăcut nu mi s-ar fi putut întâmpla. Timpul trecea fără ca noi să ne dăm seama. Deodată, de undeva, se auzi ceva ce semăna cu un murmur neclar, ca o rumoare minerală, ciudată. Ceva luminos clipi la orizont semănând cu fulgerele unei îndepărtate furtuni.

Ne-am oprit. Mâna ei tremura în căușul palmei mele. I-am strâns-o în semn de liniștire. De acolo, de unde zărisem fulgerul, zarea începuse să se lumineze ușor. Nu se zărea de fapt nici o lumină în adevăratul sens al cuvântului, ci doar un fel de tivire, ca o ceață luminoasă în bezna văzduhului spuzit de stele. Părea că luna-și primește lumina înapoi, din oglinda unui lac îndepărtat, cufundat într-o noapte veșnică.

Nedumeriți, ne-am continuat drumul. Trebuia să ajungem neapărat, acolo. Era singura noastră șansă de a da de viață și de a ne lămuri. Cel puțin eu simțeam această nevoie de liniștire a sufletului și nu voiam s-o înspăimânt și pe Maria cu întrebările ce mă chiniau și a căror răspunsuri ar fi putut să mă facă să înțeleg ceea ce văzusem, sau poate credeam că văzusem.

Poate ajungând în zarea luminată crepuscular aveam să aflăm, aveam să mă liniștesc.

* * *

Profesorul Brumaru se sculă cu o durere neînțeleasă de ceafă. „Bătrânețea” își spuse el, ridicându-se, cu mișcări leneșe, din așternutul mototolit de somnul agitat, pe care-l avusese peste noapte. Dormea stăpânit de vise prostești, pe care acuma, treaz fiind, nu le mai putea povesti. O visase pe Maria lup-tându-se, în împrejurări ciudate, cu tot felul de monștri. Pentru ce, în ce împrejurări, nu-și putea aminti. „Asta înseamnă că trebuie să se întoarcă băbuța mea”, își zise profesorul încercând o explicație.

Cu părul alb, la cei peste șaptezeci de ani, se arăta stăpân pe trupul lui. Fusese ceea ce se numea un bărbat bine la viața lui. Munca intelectuală îi menținea vigoarea fizică până după ieșirea la pensie. Faptul că Maria nu-i dăruise copii, nu era pentru el o mare pierdere, pentru că ea încercase să-l consoleze printr-o grijă excesivă față de persoana lui. Secretul vieții lor, care nu mai era de mult un secret pentru o bună parte din oraș era Maria. Ea veghease fericirea lui și-a tuturor celor care au avut nevoie de ea. În cartier i se spunea de la o vreme „Mama Maria”. Ea care nu fusese niciodată mamă, se bucura ca un copil ori de câte ori cei pentru care fusese ca o adevărată mamă, veneau să o vadă și să-i

cinstească omenia.

Brumaru se îndreptă spre baia faianțată cu ani în urmă. Era sub impresia aducerilor aminte și a pastei de ras cu care-și clăbucea fața când auzi soneria. Apucă un prosop, se șterse de spumă, îndreptându-se spre ușa de la intrare. Niciodată nu ar fi primit pe cineva într-o stare ce ar fi trădat desconsiderația. Își trecu la repezeală pieptenele prin păr își trase pantalonii peste pijama și își acoperi bluza cu un halat de casă din mătase, pe care Maria i-l alesese înainte de a pleca la Herculane. Avea întotdeauna grijă să-i cumpere câte ceva, înainte de a părăsi, pentru câteva zile chiar, liniștea căminului lor.

În fața ușii stătea un civil și un plutonier de miliție.

— Aici locuiește tovarășa Maria Brumaru? se adresă civilul cu blândețe în glas, profesorului.

— Da, dar nu e acasă, preciză bătrânul profesor deschizând larg ușa, poftind cu un gest al mâinii pe cei doi, să-i pășească pragul casei. Bărbații intrară cu sfială. Sufrageria mobilată cu gust și cu tot ceea ce poate fi confortabil unor oameni ce-și duc un trai liniștit. Profesorul își făcuse de fapt din sufragerie și cabinet de lucru, unde chiar și acum își mai pierde ore printre cărțile bibliotecii cu care-și împodobise pereții. Se așezară tăcuți. Profesorul întrebător, musafirii stânjeniți. Nu

știau cum să înceapă.

— Dacă nu vă supărați, ne puteți spune unde se află soția dumneavoastră, acum? Întrebă civilul.

— Desigur. Este plecată la băi, la Herculanee.

— De mult? se interesă el.

— De câteva zile.

În fiecare an face la fel. Abia așteaptă să plece, dar odată plecată nu stă mai mult de o săptămână.

Dorul de casă o aduce înapoi, lămuri profesorul cu liniștea firească a omului obișnuit cu ticurile celui de lângă sine.

— Ați putea recunoaște vreun lucru cu care a plecat? îl întrebă milițianul cu o voce ce trăda nerăbdare și profesionalism.

— Desigur, chiar eu am ajutat-o să-și îngheșuie toate lucrurile în valiza neagră pe care abia am reușit s-o închid.

Plutonierul scoase din servieta de piele pe care o ținea pe genunchi, un șirag de mărgele rupt, un batic negru cu trandafiri presărați într-un chenar albăstrui.

Bătrânul apucă cu mâini tremurânde obiectele, plecându-și privirile. Înțelese că ceva neplăcut se întâmplase și că prezența lor se datora acestui lucru. Recunoscuse mărgelele dăruite de Silviu, inginerul crescut de ei. Baticul i-l cumpăraseră chiar el.

Rosti sfârșit:

Gheorghe Andrei Neagu

— Sunt ale Mariei...

Plutonierul așteaptă câteva clipe, apoi spuse:

— Din păcate s-a întâmplat un lucru nu tocmai plăcut.

— Bănuiesc, altfel nu veneați, zise încet, dar ferm, profesorul.

— Soția dumneavoastră a suferit un accident.

Se pare că a vrut să schimbe trenul și nu a fost atentă la trecerea unui marfar. A fost lovită din plin..., zise civilul, oprindu-se la geamătul bătrânului. Îl văzu pe acesta cuprinzându-și capul în mâinile tremurânde.

— Un singur lucru ne face să ne gândim că ceva nu este în regulă, zise plutonierul. Unde ați spus că a plecat?

Profesorul nu le răspunse. O stare de anxietate puternică puse stăpânire brusc pe ființa lui.

— La Herculane? îngână ca un ecou civilul așteptând de la bătrân confirmarea. După un timp acesta-și clătină capul afirmativ.

— Păi atunci ce căuta la Făurei? se întrebă plutonierul nedumerit.

Bătrânul își ridică privirile. Ochiul prinseră a-i străluci. Apoi, de parcă brusc i s-ar fi aprins în suflet o speranță, îi privi pe cei doi rostind:

— Poate nu e ea. Dacă astea le-ați găsit

Războiul muștelor

în Făurei, nu e ea. N-avea ce căuta acolo. Din Bacău la Herculane, trece numai prin București. Pe acolo trece de fiecare dată. Schimbă numai trenul. Poate nu e ea, ce ziceți?

Cu o mină încurcată civilul spuse:

— Și totuși actele de identitate, buletinul vreau să zic, este al dumneaei. Altfel nu știam cine este și nici unde stă.

— Da, aveți dreptate, conchise bătrânul gârbovindu-se brusc.

— Din nefericire nu vă putem chema la identificare. N-a mai rămas mare lucru. Numai dacă sunteți destul de curajos.

— Desigur, desigur, murmură el ridicându-se în picioare. Desigur, desigur mai repetă îndreptându-se spre baie. Cei doi îl priviră neliniștiți. Auziră zgomotul apei curgând și se calmară. Într-adevăr, profesorul intrase în baie pentru a-și răcori capul. Se temea de un infarct. Fusese prevenit de medic de mai multe ori. I se dăduseră chiar și calmante, pe care arareori le folosise. Acum luă o doză dublă. Se privi în oglindă și se muștră. Dacă l-ar fi văzut Maria nu l-ar fi lăsat așa. „Era bărbat sau ce era”. Gândul la vorbele ei, îi făcu bine. Ieși ceva mai stăpân pe sine.

— Trebuie să fac cele convenite, zise el cu vocea tremurândă, semn că nu-și revenise pe deplin. Unde este?

— Tot ce a mai rămas, este la morga orașului. Vă însoțim, zise civilul.

Gheorghe Andrei Neagu

— Vă mulțumesc. Numai cât să-mi pun ceva pe mine, spuse el, părăsind sufrageria. „E tare bătrân” păru să spună privirile plutonierului așteptându-l. Ședeau păstrând tăcerea, apăsăți ei înșiși de durerea acestuia păstrată cu atâta demnitate.

Profesorul se întoarse repede. Își pusese un sacou închis peste cămașa albă, la care nu mai adăugase cravata, așa cum obișnuia întotdeauna.

Ieșiră împreună. Jos îi aștepta o mașină. Drumul până la morgă îl făcură în tăcere. Cu cât se apropia, cu atât agitația profesorului creștea.

Își frământa mâinile tot mai mult. Când automobilul se opri, trupul îi era cuprins de frisoane. Soarele își continua revărsarea peste pământul încins zile de-a rândul.

Intrară fără a mai fi opriți de portarul spitalului.

Ajunși în subsolul camerelor frigorifice, îl găsiră pe autopsier închizând una din ușile prin care tocmai introdusese un cadavru.

— Bună ziua, spuse plutonierul.

— Ziua bună, le răspunse plictisit acesta. Iar ați venit?

— Da, doctore. Știți în problema identificării Mariei Brumaru. Cea de la Făurei. Ți-am adus-o ieri în sacul acela...

— Ah, da... Mi-amintesc, zise el brusc lămurit.

Războiul muștelor

Deschise ușa unei alte despărțituri. Scoase un sac din pânză cauciucată.

— De fapt n-a rămas cine știe ce. Un picior de la genunchi în jos, câteva degete și fragmentele din îmbrăcăminte ce a mai putut fi recuperată, preciză el în vreme ce dezlega gura sacului.

Apoi, îi răsturnă conținutul pe masa acoperită cu tablă zincată. Fragmente din ceea ce fusese odată un trup, se împrăștiară înghețate, scoțând un zgomot sec, pe tabla curată. Profesorul scoase un geamăt, și se prăbuși murmurând.

— Pantoful, paaantoooful! Apoi nu mai zise nimic. Rămase rigid, cu ochii ieșiți din orbite, în vreme ce plutonierul se uita la pantoful căzut laolaltă cu ce mai era în sac, pe masa zincată. Nu înțelegea mare lucru. Îl luă și-l așeză cu talpa întoarsă pe laba piciorului rămasă ca prin minune întregă. Era mărimea potrivită.

Medicul, care văzuse destule în viața lui, se repezise în ajutorul profesorului Brumaru.

Era întotdeauna pregătit. Câteva picături tonice aveau să-i redea puterea. Îl așezară pe scaun strângând conținutul în sac, așteptând efectul. Curând profesorul își reveni. Ceru apă. Bău un pahar întreg, răsuflă adânc, cu greutate, după care așteptă cu privirile mirate o întrebare fără răspuns. După un timp șopti:

Pantoful...

Gheorghe Andrei Neagu

— Ce-i cu pantoful?! Întrebă civilul.

— Nu este al Mariei!

Îl priviră stupefiați.

* * *

Ne-am continuat drumul în întunericul nopții așteptându să ne apropiem de luminile întrezărite.

Dar parcă stăteam pe loc. Zarea luminată rămânea tot atât de îndepărtată ca și până atunci.

Mă așteptam să văd fulgere, dar nimic.

Mă așteptam să apară nori, care să acopere cerul spuzit de stele, dar nimic. Totul părea cuprins de o ciudată încremenire. Zarea luminată era singurul semn, că undeva în spațiu era viață, sau cel puțin așa credeam.

Am obosit, spuse Maria cu glas șoptit, de parcă s-ar fi jenat să recunoască acest lucru.

Să ne așezăm puțin, am consimțit, așezându-mă ostenit, de parcă atâta aș fi așteptat. Rostirea ei mă făcu să realizez că eram eu însumi obosit.

Ne-am așezat pe șina lucioasă de cale ferată. Era fierbinte. Nu ne îndoiam că era și curată. Trecerea atâtor roți de tren o lustruiseră de-a lungul timpului, fără a-i da răgazul necesar oxidării. Numai faptul că de atâta vreme nu se arătase nici un tren, mi se părea

curios.

De asemenea trebuia, de mult, să se ivească lumina zorilor. Mergeam mai bine de patru ceasuri și ar fi fost timpul să se lumineze de ziuă.

Dar mă rog, acestea erau temerile mele și nu trebuia s-o sperii pe Maria.

Am cuprins-o pe după umeri. Avea trupul fierbinte.

Din când în când percepeam un tremur ușor trecându-i prin trup, însoțit de un oftat abia deslușit.

Cum te mai simți? am întrebat-o.

Mai bine. Era mai greu dacă eram singură, a spus ea cu glas convingător.

„Era mai bine dacă nu coboram” mi-am zis în gând, fără a rosti cu voce tare acest lucru. Dar degeaba mă mai lamentam acum. Trebuia să ne ridicăm și să plecăm mai departe.

— Gata? am întrebat-o.

S-a ridicat fără să-mi răspundă. Cred că era foarte obosită, dar se temea să mi-o spună, de frică să n-o părăsesc, sau din dorința de a-mi fi alături în toată absurditatea aceasta.

Ne continuăm drumul, călăuziți de strălucirea mată a traverselor și a luminii crepusculare ce tinea depărtatul orizont nocturn. Era imposibil ca odată cu trecerea timpului să nu se ivească zorile. Trebuia să nu ne lăsăm înfrânți și să ne continuăm drumul.

Gheorghe Andrei Neagu

„Numai dacă ar rezista”, îmi ziceam privind-o cu îngrijorare. Îi lăsasem mâinile libere, pentru ca să se poată mișca mai ușor. O vedeam bine. Lumina stelelor și a lunii îi estompa trăsăturile făcând-o și mai frumoasă.

Am lăsat-o să meargă înaintea mea cu câțiva pași. De parcă i-ar fi fost teamă să nu se depărteze prea mult, se opri. Am ajuns-o. Mă luă de braț, căutându-mi sprijinul. M-am bucurat. Ne-am continuat drumul în tăcere. După câțva timp am simțit că ostenesc. Ea nu spunea nimic.

Avea o rezistență ieșită din comun. Am îndrăznit să-i spun totuși.

— Ne mai așezăm puțin?

— Da, mi-a răspuns, așezându-se în același mod ca în popasul anterior.

Șinele de cale ferată erau mai fierbinți.

Părea că odată cu trecerea timpului, fierul acumulasese căldura lunii și a stelelor. Numai că zorile se încăpățâneau să nu apară, deși trecuseră atâtea ceasuri. Mi-am privit ceasul. Mergea.

Se făcuse aproape ora 8. Deasupra noastră era același cer înstelat și aceeași lună. Mai mult, mi-am dat seama că poziția lor rămăsese neschimbată.

Începusem să fiu cuprins de panică.

Atâta nefiresc, devenise apăsător, amenințător chiar.

— Pornim? zise ea cu glas liniștit, ridi-

cându-se.

„Oare dacă ar fi știut că mie însumi a început să-mi fie teamă, cum ar fi reacționat? Ar fi rămas lângă mine?”

Ne-am ridicat și am pornit din nou, cu îndârjire furioasă în pasul nostru, încercând din toate puterile să înghițim blestemata distanță până la lumina ce se încăpățâna să rămână depărtată.

* * *

Profesorul Brumaru ieși din subsolul clădirii clătinându-se. Efectul picăturilor fusese salvator. Cei doi îl însoțiră până la intrarea în policlinică. Nimeni nu scotea nici un cuvânt. Se urcară în mașina încinsă de soare, cu mișcări de somnambuli. Nimănui nu-i venea la îndemână să deschidă o fereastră spre cele întâmplate.

Stânjeneala pusese stăpânire pe toți, deopotrivă. Mașina își continua drumul prin aerul fierbinte, mirosind a asfalt și a oraș încins. Trecură prin centrul orașului aproape pustiu la acea oră, spre sediul miliției municipale. Tăcerea continua să le fie tovarăș de drum. Abia când intrară în biroul plutonierului fu izgonită. În cameră se mai aflau trei birouri, din care numai unul era ocupat de un sergent major ce se chinuia cu o mașină de scris.

Gheorghe Andrei Neagu

— Te-a căutat șeful, îi spuse sergentul, plutonierului de cum îl văzu intrând.

— Bine, o să mă duc imediat ce termin. E urgent?

— Nu știu, zise acesta continuând să-și caute literele în tastatura mașinii.

— Luați loc, se adresă civilul bătrânului, luând el însuși un scaun.

Profesorul se așeză taciturn.

— Va trebui totuși, să încheiem un proces-verbal. Actele sunt în fond ale soției dumneavoastră, iar legea ne cere să întocmim o serie de formalități, zise plutonierul pe ton de scuză, continuând să scoată din sertare tot felul de formulare.

Apoi începu să le completeze cu un scris caligrafic. Profesorul fu invitat să le citească și să le semneze. Le semnă fără a le mai citi.

Când toate actele fură întocmite civilul se ridică în picioare, ca pentru a-și lua rămas bun.

— Ne pare rău, sincer ne pare rău. Au rămas prea puține indicii materiale pentru a putea continua cercetările. Să zicem că aveți dreptate, că pantoful nu este al soției dumneavoastră, dar faptul că nu a venit până acum, poate fi un indiciu că s-a întâmplat ceva, ce din nefericire, v-am adus la cunoștință. De-am fi avut măcar... eh, dar ce să mai vorbesc, se abținu deodată civilul văzând paloarea ce se așternea pe fața bătrânului pro-

fesor.

— Domnule profesor, continuă el, vă rog să ne credeți că sincer ne pare rău. Din păcate nu avem alte mijloace de cercetare. Dacă știți alte amănunte, vă rog nu vă descurajați. Cereți-ne eventual ajutorul. Vom fi alături de dumneavoastră, în orice împrejurare. Dacă doriți puteți incinera ceea ce v-am arătat. E omeneste să vreți acest lucru. V-am eliberat și cele necesare în acest sens, zise el întinzându-i niște hârtii.

Profesorul se ridică, întinzând mâna cu greutate după ele. Se gârbovise, iar pe tenul livid se ghiceau eforturile făcute pentru a fi stăpân pe sine.

Vă oferim mașina noastră, zise civilul deschizându-i ușa.

— Vă mulțumesc, zise bătrânul, lăsându-se condus până la mașină.

Ținea în mână hârtiile și tot nu-i venea să creadă că i se întâmplase o asemenea tragedie. În adâncul sufletului, îndoiala se transforma treptat în speranță. „Pantoful nu e al ei” continua să repete în adâncul ființei lui. „Nu e ea. Ea nu putea să-mi facă așa ceva” se trezi el murmurând de parcă ar fi vrut s-o scuze. Șoferul îi auzise murmurul nedeslușit. Își întoarse privirile către el:

— Ați spus ceva?

— Nu, nu. Nimic... preciză cu greutate, reintrând în muțenia de mai înainte.

* * *

După acele ceasornicului mergeam de mai bine de zece ore. Îngrijorarea mea devenise de-a dreptul o povară. Îmi simțeam capul plesnind de gânduri care mai de care de neînțelese. Cerul continua să fie nemișcat. Stelele rămăseseră în același loc, luna lumina cu aceeași intensitate traversele căii ferate, iar lumina din zare rămânea la fel de îndepărtată.

Ne continuam drumul în tăcere. Eu din ce în ce mai greu, Maria la fel de hotărâtă ca la început.

Mărturisesc sincer că tenacitatea ei a început să mi se pară suspectă. Mă surprindeam adeseori privind-o altfel decât o privisem până atunci.

Deodată, când aproape că nu mai suportam să tac, am observat că strălucirea șinelor de cale ferată în bătaia lunii se estompa brusc. Alarmat mi-am dat seama că șinele dispărușeră. Ne-am oprit nedumeriți. De pe ultima traversă pipăiam cu privirile, ba chiar și cu tălpile pantofilor, fără nici un folos. Se sfârșise. Nici urmă că ar fi fost măcar vreo cale ferată. Dar trenul?

O cărăruie destul de mare continua în fața noastră, să ne arate că totuși puteam să ne continuăm drumul.

Ne-am așezat pe această ultimă traversă

Războiul muștelor

fără teamă că ne vom păta hainele cu gudronul specific.

— Și trenul?, am murmurat a întrebare mai mult pentru mine, decât pentru ea.

— Care tren?, o auzii pe Maria spunând.
Am privit-o uluit

— Cum care tren?

— Care tren băiatule? îmi zise ea cu glas schimbat.

Am tăcut. Am tăcut și n-am mai putut rosti nici un cuvânt. Mâinile-mi căutau un punct de sprijin în pietrișul fierbinte, mereu tot mai fierbinte.

De parcă vroiam să mă frigă, să mă trezească.

Dar nu, dimpotrivă. M-am cufundat tot mai mult în bezna nopții. Am apucat să-i mai rostesc o dată numele.

— Maria...

Am zărit-o aplecându-se îngrijorată deasupra frunții mele. Avea chipul blajin, plin de compătimire pentru starea în care mă aflam. Apoi m-am mai știut nimic. Imaginea chipului ei, înconjurat de stelele văzduhului, a fost ultima legătură conștientă cu mine însumi.

* * *

Bătrâna privea consternată. Nu înțelegea nimic din toată bolboroseala tânărului. Se

Gheorghe Andrei Neagu

vede că m-am înșelat. Nu-i numai epilepsia. Ar fi trebuit să-și revină de atunci. Și mereu mi-a rostit numele.

Sau, mă rog, nu al meu, ci al celeilalte Marii. Doamne, cât e de bolnav. Dar oricum nu-mi pare rău! Ce s-ar fi făcut fără mine își mai zise ea gata să mai surprindă ceva din delirul celui ce dădea semne că-și va reveni din lunga-i cădere.

Și, într-adevăr, nu multă vreme după asta, tânărul deschise ochii de-a binelea.

— Ei, te-ai trezit? îl întrebă cu nedisimulată bucurie Mama Maria .

Tânărul se ridică anevoie în capul oaselor, fără a-i răspunde. Privi buimăcit în jurul lui. Își ridică privirile spre plasa de bagaje. Se liniști. Sacoșa era la locul ei. Își duse mâna la fruntea umezită de atâtea comprese, neînțelegând prea bine ce i se întâmplase.

— Unde mă aflu? rosti el cu privirile rătăcite spre geamul acoperit de întunericul de afară.

— Tu băiete, te aflu pe drumul cel bun. Mai avem puțin și coborâm, la Constanta. De mine-i mai rău, zise bătrâna oftând. În loc să ajung la Herculane, uite unde merg, mai adăuga ea.

Am privit-o îndelung. O văzusem aievea prin tot ce trecusem. Eu eram tânărul care o chinuse fără voia lui și numai eu eram vinovat de cele întâmplate.

Războiul muștelor

— Vă rog să mă scuzați, am îngăimat rușinat de buimăceala mea, ce nu-și mai avea nici o justificare atâta vreme cât redevenisem eu însumi.

Ea îmi zâmbi înțeleghătoare. Surâsul ei blajin mă făcu să răsuflu ușurat. Nu mă condamna.

Am privit din nou spre plasa de bagaje.

— Dar valiza? m-am trezit întrebând-o.

— Eh, o să merg la București. Probabil că acuma o fi la biroul de bagaje pierdute. Am pățit așa ceva c-o umbrelă, zise ea forțându-se să pară indiferentă. Important este ca tu să ajungi la Maria, la Constanța, zise ea zâmbindu-mi șăgalnic.

Am roșit și am rostit totuși:

— Care Marie?

— Las că știi dumneata care. Toată noaptea ai pomenit-o. Poate și de asta nu-mi pare rău că te-am ajutat. Mai greu îmi va fi să mă întorc acasă. Că de băi nu mai poate fi vorba, zise ea înveselită.

— Ba o să mergeți și la băi, m-am grăbit eu s-o asigur. Iar pe Maria, pe Maria, o s-o cunoașteți când coborâm. Mă așteaptă în gară. Măine ne ducem la ofițerul stării civile, m-am destăinuit de parcă-aș fi vrut să mă încredințez eu însumi de adevărul spuselor ei.

Nu trebuia s-o indispen pe această bătrână simpatică, cu neîncrederile mele. Dacă ea spunea că există o Marie, poate că așa a

Gheorghe Andrei Neagu

fost. Eu nu-mi aduceam aminte de nimic. Iar durerea de cap mă obliga să fiu conciliant. Iar despre Maria, ah da, despre Maria parcă începusem să-mi amintesc ceva. Putea fi oare adevărat ceea ce mi se întâmplase? Putea tot atât de bine să mi se fi năzărit. Odată cu liniștirea durerilor din ceafă, imaginea ei devenea tot mai clară.

— Și ea știe de boala dumitale? îmi întrerupse ea gândurile.

— Nu. Care boală? am întrebat-o nedumerit.

— Că doar nu e prima dată când pățești așa ceva, zise bătrâna cu voce tainică.

— Vă jur că nu știu ce mi s-a întâmplat. N-am mai pățit așa ceva niciodată, m-am grăbit eu s-o asigur cu toată sinceritatea.

M-a privit lung, contrariată de ceea ce-i spusese. Apoi, am simțit asta, m-a crezut.

M-am bucurat în sinea mea, pentru că era adevărat. „Mama Maria” fusese alături de mine, un străin pentru ea, la fel de bună ca Maria mea. Și singura răsplată pentru aceasta, era s-o fac părtașă și la bucuriile vieții mele, nu numai la necazuri. Dacă Maria exista trebuia s-o bucur și pe ea.

De parcă mi-ar fi ghicit gândurile, bătrâna îmi zâmbi, liniștindu-mă.

Întunericul nopții începu să se destrame.

O geană de lumină, prinse a se deschide la orizontul îndepărtat. Am deschis geamul.

Războiul muștelor

Răcoarea dimineții îmi făcea bine. Obosită „Mama Maria” mă privea mulțumită.

* * *

Când bătrânul profesor deschise ușa apartamentului, auzi apa de la bucătărie curgând și zgomot de farfurii așezate în chiuveta smălțuită. Nu-i venea a crede. Lăsă ușa de la intrare deschisă. Pașii îl purtară spre bucătărie. Ochii îi ieșiseră din orbite zărind-o.

— Tu aici? Îngăimă el înainte de a se prăbuși. „Mama Maria” întoarse capul zâmbind, pentru ca imediat după aceea, zâmbetul să-i înghețe, transformându-se în spaimă și îngrijorare.

Își scutură mâinile de apa rece și se îndreptă spre bărbatul căzut. Încerca să-l ridice. Era greu, dar nu peste puterile ei. Reuși să-l târască pe canapeaua din sufragerie. Îi scoase haina și îi ascultă inima. Bătea nebunește. Alergă spre dulapul cu medicamente. Picăturile de valeriană nu-i puteau fi administrate. Gura bătrânului profesor era încleștată.. Atunci își căută cu febrilitate seringă. Trebuia să-i facă injecția.

Mai fusese în situația aceasta, iar ea știa ce trebuia făcut.

Nu-i mai ardea de sterilizare. Fusese încuiată bine în cutia metalică. Nu era timp s-o sterilizeze din nou. Trebuia să riște. Îi suflecă

Gheorghe Andrei Neagu

mâneca brațului, îi căută vena și-i înfipse acul.

Apoi se așeză să-și tragă sufletul așteptând efectul injecției. După zgomotul ce-i pătrundea în apartament, își dădu seama că ușa rămăsese deschisă. Se îndreptă s-o închidă. Pe hol zări hârtiile, pe care soțul ei le ținuse în mână.

Le ridică, își luă ochelarii, apoi pe măsură ce le citea, o spaimă cumplită o cuprindea:

— Dumnezeu, ce tragedie! Certificat de deces pentru mine?! Ce s-o fi întâmplat? bâigui în neștire.

Apoi brusc începu să găsească explicația.

„Desigur, păi cum altfel? Ce grozăvie! Cine și-ar fi putut închipui? Deci hoța a fost lovită de tren. De aceea a ieșit val vârtej din compartimentul în care intrasem cu tânărul acela.

Dar cum puteam să-l las?

Cine ar fi putut bănuși că era atât de bolnav. Aproape tot timpul delira. Și eu ca o proastă m-am luat după el. Dacă moare al meu... Doamne, asta să-ți fie răsplata pentru binele făcut?

Nu trebuia să cobor la Buzău. N-ar fi murit, e adevărat. Dar oricum e prea târziu să mai regret.

Trebuie să am grijă de el , zise ea lăsând

Războiul muștelor

hârtiile să cadă pe masa din sufragerie.

Pe canapea, bătrânul Brumaru începu să-și revină. Maria răsufală ușurată. Cu pași repezi se mișca încioace și-ncolo, pregătind câte ceva.

Îi puse pe frunte o compresă rece. Profesorul tresări și-și deschise ochii.

— Ești aici, murmură el cu vocea oboșită.

— Desigur, dragul meu, desigur, se grăbi ea să-i răspundă.

— Deci am avut dreptate. Pantoful nu era al tău..

— Lasă asta, fii liniștit, se grăbi ea să-l potolească dându-i paharul cu picături tonice.

Îl susținu, ajutându-l să-și ridice capul și să soarbă conținutul paharului. Apoi îl văzu cum ațipește zâmbind.

OCHII

Letiția se opri în fața oglinzii, de parcă ar fi putut vedea ceva. În realitate nu vedea nimic. Nici nu realiza în fața a ce se oprișe. Vorbise la mobil cu Sandu care avea o altfel de voce decât cea obișnuită. Îi simțise vibrația specială încă de la primele cuvinte, dar nu ținuse cont, vorbise îndelung, savurând jocul rostirii cuvintelor ca pe singura plăcere ce și-o putea oferi de atâta vreme. Se născuse oarbă și habar n-avea de cum arăta o oglindă. În plus își pierduse și mama, la scurtă vreme după ce tatăl îi pierise într-un accident. Ce putea să facă? Să-și plângă de milă? În niciun caz! Își petrecuse vremea alături de Sandu, băiețelul vecinilor, atras de frumusețea ei ca un fluture de lumina lămpii. Letiția avea o frumusețe stranie, greu de descris. Odată cu trecerea timpului, fetele își pierd ingenuitatea trăsăturilor feței. Nu același lucru se întâmplase cu Letiția. Trăsăturile feței nu se înăspriseră iar mirosul cărnii și al trupului avea o prospețime aparte. Poate de aceea tânărul ră-

Războiul muștelor

măsese în preajma ei, mai ales că atunci când ieșea cu ea în oraș, toți bărbații întorceau priviri pofticioase spre Letiția. Iar faptul că pe chipul ei nu citeau nicio grimasă, niciun semn, n-o puneau pe seama orbirii, ci pe seama unei mândrii și indiferențe feminine. Soneria de la intrare țâraii scurt. Cu mâinile întinse, Letiția se îndreptă spre ușă.

— Cine-i acolo?

— Sandu! se auzi vocea băiatului dincolo de ușă. Îi deschise cu bucurie. Vocea lui era mai mult decât o legătură cu lumea reală, pe care ea doar o simțea, o auzea, o pipăia și o mirosea, izbindu-se din când în când, fără de voie de materialitatea ei. Atunci se alegea cu câte o vânătaie, pe care o percepea doar ca pe o durere, fără să realizeze cu adevărat cum ar arăta o vânătaie.

— Ce face domnișoara? o întrebă Sandu, cu o căldură aparte în voce.

— Foarte bine, foarte bine! îi spuse ea, cu voce înveselită de venirea lui. Era conștientă că, odată cu vârsta, Sandu avea să fie tot mai rar prin preajma ei. Se bucura că măcar în vacanțele studentești o vizita mai des. În realitate, Sandu era îndrăgostit de faptaura-i angelică, de gândurile curate nepervertite încă de lumea înconjurătoare. Și cum cocoșa de pe spatele lui și fața ciupită de vărsat de vânt îi dădeau un aspect mai puțin ispititor pentru celelalte femei, Sandu se bu-

Gheorghe Andrei Neagu

cura că o femeie ca Letiția, o frumusețe de femeie de fapt, îl însoțea cu bucurie, ori de câte ori o invita undeva.

— Am venit să te iau la film! zise el.

— Și ce să văd eu la film?

— Ai să râzi, dar n-ai nevoie de a vedea, este un film muzical despre moartea lui Michel Jakson, despre ultimul lui concert, pe care n-a mai apucat să-l dea. Este o producție muzicală de excepție.

— Știi că nu mă omor după Michel!

— Atunci vrei să mergem la concert?

Uite, peste o săptămână vine Cohen, la Sala Palatului!

— Dar nu mai bine mergem să ne plimbăm? Uite, te iau de braț și mergem pe unde spui tu! Vreau să văd, vreau mai bine zis să aud zgomotul străzii, să simt vântul cum îmi răcorește fața, cum îmi flutură rochia pe trup, să te aud vorbind, să mergem la o cafenea, sau cu barca pe lac la Cișmigiu! N-am mai fost de mult și mi-ar face plăcere. Dar până atunci, ia loc că am niște nelămuriri. Am ascultat niște CD-uri cu lecții de limbă engleză și n-am înțeles niște cuvinte. Dacă mă ajuți, îți dau și o cafea, glumi ea. El se așeză fără să scoată un cuvânt. Dacă ar fi mers la un spectacol, poate ar fi fost mai bine. Prea îi clocotea sângele în vine. Din când în când era bine să evite să stea cu ea într-o încăpere, în care singurătatea devenea aliat pentru năvala

Războiul muștelor

gândurilor erotice năboite asupra-i. Letiția puse CD-player-ul pe masă, zicând:

— Ascultă! Din difuzorul aparatului un discurs într-o limbă engleză cursivă se răspândea în toată camera. La un moment dat, ea îl opri.

— Aici n-am înțeles!

— Mai pune-l odată!

— Stai că-ți spun numai expresia!

Sandu ascultă în tăcere, apoi chipul i se luminează brusc:

— Păi, e simplu, depinde cum vrei s-o iei! E ca la DEAR, care-i când căprioară, când dragă. Sau ca la maus, care-i când șoa-rece, gură, când șoricelul de la calculator. Depinde cum o iei! îi zise el amuzat. Ea îl tachină ușor, încercând să descopere și o altă variantă mai puțin probabilă. El nu se lăsă. O prinse de mâini, spre a-i opri gesticulația. Ea se opri brusc. Era pentru prima dată când i se întâmpla așa ceva. Se roși puternic. Pe măsură ce el nu-i dădea drumul, simțea cum îi intră în trup o energie ciudată, fermecată care o amețea. Tăcerea ei bruscă îl surprinse și pe Sandu. Părea că aerul din jurul lor se încălzește tot mai tare. Se apropiară ca-n transă, de parcă ar fi vrut să elimine aerul acela ce devenea tot mai fierbinte. Când li se atinseră trupurile unul de celălalt, zvâcniră ca electrocutați. Nu li se mai întâmplaseră vreodată. Ea stătea cu gura întredeschisă, respirând ușor și

Gheorghe Andrei Neagu

sacadat, așteptând să vină de undeva, ce nici ea nu știa, o mântuire. El o privi și o văzu cum era gata să se lase pradă dorințelor. Un tremur nedeslușit, pe deplin, îi cuprinse pe amândoi. Dar strângerea mâinilor se transformă ușor, ușor într-o îmbrățișare, pecetluită de un sărut ca o arsură ce și-o doreau în egală măsură, nespus de mult.

* * *

Numirea lui Sandu în postul de șef de secție al clinicii, nu mai era o surpriză. Desele plecări în străinătate, laboratorul și mai ales reușitele chirurgicale oftalmologice îl îndreptăteau să obțină orice funcție de conducere. Un singur lucru ca o taină mare - nu se căsătorise.

Bruneta cu ochi albaștri, ce-l însoțea uneori, rămăsese misterul pentru care toți simțeau, că dacă ar fi încercat să-l dezlege, ar fi stârnit valuri neplăcute. De atâta muncă în laborator, cocoașa lui Sandu se accentuă. Lasă că nici cu fața nu stătea mai bine. De aceea, își făcuse un obicei de a purta o barbă scurtă, cam tot atâta, cât și tunsoarea de pe țeasta ce strălucea, sub neonul din sala de operații. Vocea îi era caldă. Inducea liniștea în sufletul celui ce o auzea. De aceea, mulți bolnavi erau mai calmi când îi auzea vocea, decât sub influența medicamentelor. Cât privește evoluția

Războiul muștelor

chirurgului Sandu Potârniche, se putea spune doar că nu era noutate în materie pe care să nu o încerce a o asimila. De aceea, când a apărut vestea transplantului de ochi, n-a fost pentru nimeni o surpriză când au auzit că doctorul lor avea să se ocupe de acest lucru. Plecă de mai multe ori la clinica de oftalmologie din Amsterdam, asistând sau chiar lucrând sub directa îndrumare a profesorului Hausmaer la operații de transplantare a ochiului. Iar când se convinsese de reușita operațiilor, nu ezită să-i propună Letiției acest lucru.

— M-am gândit mult... să-ți spun... să nu-ți spun...? începu el cu prudență.

— Spune-mi, nu mă mai fierbe atâta!, spuse ea, copleșită de timbrul vocii sale.

— Ce-ai zice dacă te-ai opera și ți-ai recăpăta vederea? rosti el brusc, fără menajamente, intenția pe care o clocise mintal de ceva vreme.

Luată pe nepregătite, Letiția Asanache amuți.

— Nu zici nimic? insistă Sandu.

— Ce să zic? Nici nu știam că se poate face așa ceva!

— Uite, eu de mai multă vreme, mai ales de când tot plec la Amsterdam și chiar asist la operații de transplant oftalmologic. Deocamdată, profesorul Hausmaer ia un ochi de la un donator și-l pune nevăzătorului, în

Gheorghe Andrei Neagu

așa fel încât ambele personaje văd în egală măsură!

— Și de unde să iau eu donator? îi spuse Letiția. Ar trebui să-l plătesc toată viața!

— Asta nu te privește pe tine! Este treaba mea! Vreau doar acordul tău!

— Mai întrebi? Vreau, cum să nu vreau! zise ea cu o bucurie nedisimulată, apropiindu-se cu mâinile întinse, înspre locul de unde venea vocea. Sandu îi ieși în întâmpinare și-o strânse la pieptul lui, o sărută apoi pe frunte, îi mângâie apoi părul și-i zise:

— Rămâne să plecăm la Amsterdam, când ne-o programa domnul profesor...

Drumul până la Amsterdam, îl făcură în tăcere. Nu-i deranjase nimeni în vagonul de dormit de clasa I, iar de când România devenise membru Schengen, nici vameșii nu le mai tulburară existența.

Când au coborât din tren, șoferul, în livrea clinicii de oftalmologie, îi aștepta cu motorul pornit. După ce au sporovăit câteva cuvinte de protocol în engleză, s-au lăsat duși la clinica unde avea să se întâmple minunea.

— Vezi, ce bine că ai învățat engleză? îi zise Sandu, cu tonul vocii mai vesel decât în alte dăți.

Apoi totul intră într-o rutină prestabilită. Mai întâi analizele și investigațiile de tot felul. Apoi pregătirea pentru operație. A doua zi când anestezistul veni s-o adoarmă, Letiția

întrebă:

— Dar Sandu unde-i?

— Nicio grijă, vine și el, o liniști anestezistul.

În scurt timp adormi. Când s-a trezit și-a dat seama că tot nu vedea nimic. Simți prezența lui Sandu în apropiere.

— Sunt la fel ca înainte. Nu văd nimic! rosti ea egal, fără nicio inflexiune.

— Păi e normal, ai grijă ochiul pe care l-ai primit trebuie protejat. Ți s-a pus un pansament. Să nu tragi de el!

Ea nu mai spuse nimic. Îndoiala începu să-i roadă ca un vierme încrederea. Iar când, după câteva zile, profesorul îi scoase pansamentul și-o lăsă să vadă cu adevărat prin niște ochelari fumurii, se minună că vede.

— Trebuie să te obișnuiești cu lumina! Deocamdată o să stăm fără surse de lumină puternice în jur, după care o să privești ca orice om normal. Mai întâi prin ochelari de soare, apoi cu ochiul liber. Treptat, treptat, vei înțelege și vei desluși multe din tainele ce te înconjoară.

* * *

Când îl văzu cu adevărat, se cutremură. Cu barba aia hirsută, cu cocoașa aia diformă și cu ochii ăia lipsiți de expresie, trăise ea atâta vreme?! Nici prin cap nu-i trecuse, că

Gheorghe Andrei Neagu

din toți bărbații frumoși pe care-i vedea acum, ei îi hărăzise soarta o arătare. „A profitat de oarba Letiția. M-a păcălit. Sunt, carevasăzică, o victimă a măriei sale cocoșatul” își spunea ea atunci când îl vedea intrând pe ușă, încercând să se apropie și s-o ia în brațe. Îi răspundea tot mai rece. Evita tot mai mult să fie în preajma lui, până când într-o zi îi scrisese negru pe alb: „Iartă-mă. Dar te suport din ce în ce mai greu. N-am știut că arăți astfel. Iartă-mă!” S-ar fi așteptat la o lungă explicație. Sau poate, la tot felul de implorări, pe care nu și le-ar fi dorit neapărat. Îl văzu că intră pe ușă, nu se repezi să-l întâmpine, îl văzu cum ia biletul, cum îl citește, cum scrie ceva pe el și cum pleacă, fără să spună un cuvânt. Se repezi să citească: „Te înțeleg. Ochiul era de la mine. Sandu”.

FEMEIA TATĂLUI MEU

Clopotele capelei băteau într-o dungă, subliniind sonor atmosfera cernită de ploi și de lacrimile celor ce însoțeau coșciugul tatălui meu pe ultimul drum. Trecuse de Paști, înfloriseră merii, dar în ziua când ne îndreptam spre locul de veci, ploaia se transformase în lapoviță, apoi în ninsoare pufoasă și lină, așa ca în zilele geroase de iarnă.

— Îi pare rău c-a murit, murmuraseră vocile celor care văzuseră și auziseră destule în viața lor.

În sufletul meu nu puteam să nu le dau dreptate. Tatălui meu îi fuseseră hărăzite în egală măsură bucurii la fel de mari ca și necazuri deosebite. Îmi aduc aminte de calmul său bărbătesc, de fruntea lui înaltă, de mersul lui așezat, aparent greoi, dar de o mare suplețe și de o agerime deosebită. Cu un corp bine dezvoltat, depășind cu mult chintalul în greutate, tatăl meu nu avea nici un surplus evident, pe trupul lung de aproape doi metri. Căsătorindu-se târziu, cu mult prea târziu în

Gheorghe Andrei Neagu

vremurile acelea, cu o femeie vioaie, inteligentă și mignonă, tatăl meu gustase din plin din bucuriile oferite de libertatea atât de râvnită de bărbați. Femei nenumărate îi ieșiseră în cale încercând să-i ofere plăceri nebănuite. Dar odată ce o cunoscuse și mai ales se căsătorise cu mama, tatăl meu rămase o stâncă impenetrabilă în fața tuturor ispitelor.

Niciodată și nimeni nu s-ar fi putut lăuda că l-ar fi văzut, călcând pe de lături. Mama mea, cel puțin, așa a susținut până în ultima clipă a vieții. Apoi, tuturor li s-a părut un gest absolut normal, ca tatăl meu, după moartea mamei mele, să-și găsească o altă femeie. Noua venită era deosebită. Dacă mama era o ființă expansivă arareori, manifestându-se printr-un mod de viață autoritar, noua venită era veselă întotdeauna.

Simpla ei prezență atrăgea în curtea casei lumina. Fără să facă ceva deosebit, întreaga casă strălucea de curățenie. Din doi bărbați dezordonați în limite suportabile, am devenit fără să prindem de veste ordonați. Ne era în egală măsură jenă, dar totodată vroiam să-i arătăm că știm să-i prețuim vrednicia și ne străduiam să menținem totul așa cum ne fusese dat. Apoi drumurile noastre s-au despărțit. În urmă cu patru ani am plecat de acasă spre alte rosturi. Despărțirea de familie nu a produs în sufletul meu mutații deosebite. Preocupat de problemele mele, scriam câte o

Războiul muștelor

scrisoare și mă bucuram când tatăl meu îmi răspundea prin câteva rânduri. În același plic, primeam și de la femeia lui câteva rânduri despre tot felul de nimicuri, care îmi produceau o reală încântare. Autoarea lor dovedea un rafinament deosebit. Tonusul viu, sănătos, venea purificator în viața mea, făcându-mă adeseori să uit de-ale mele griji.

— Ferice de tatăl meu, m-am trezit uneori spunând.

Mai târziu, când am primit vestea îmbolnăvirii tatălui meu, nu m-am agitat prea mult. Îl știam pe mâini bune, apoi vârsta la care ajunsese își spunea și ea cuvântul. Medicii pe care i-am adus să-l consulte, confirmau un lucru știut.

— Vârsta, domnule, vârsta, conchideau medicii.

Vestea morții lui nu m-a surprins. Era un fapt așteptat. De aceea pe tot drumul spre cimitir, n-am putut scoate o lacrimă sau un suspin. Ba la un moment dat m-am trezit invidiindu-l pe tatăl meu. „De-aș trăi și eu atât”. Evident că invidia mea nu-i dăuna în nici un fel.

— Morții cu morții și vii cu vii, mi-am auzit gândul pornind de pe buzele proaspetei vădane la înapoierea în casa părintească. M-am uitat atent la ea și am constatat că nu se schimbase deloc. Avea aceeași lumină, răspândea aceeași atmosferă stenică oriunde se

Gheorghe Andrei Neagu

afla. Spuse vorbele în timp ce împărțea bucatele pentru sufletul celui dispărut și lucru curios, nimănui nu i se păru a fi nelalocul lor.

Bărbații sorbeau vinul din pahare veseli din ce în ce, de parcă s-ar fi pregătit de nuntit. Femeile chicoteau în fața bucatelor, aruncând din când în când ocheade ațâțătoare bărbaților îmbujorați de vin. Dar nimeni n-a îndrăznit până la urmă să depășească limitele unui praznic. Apoi când lucrurile s-au liniștit, am rămas singur cu femeia tatălui meu, umblând ca o sfârlează prin toată gospodăria. Târziu de tot am adormit. Un somn greu ca de plumb. Când m-am deșteptat trupul îmi era ostenit de parcă nu m-aș fi odihnit nici o clipă. La capătul patului, pe o tavă, se afla micul dejun.

Ouă fierte moi și fierbinți, ceai cu lapte dulce calduț, pâine albă și o ceașcă de cafea aburindă. Am mâncat simțind cum trupul meu își revenea treptat. M-am bărbierit și m-am dichisit cu tot ce aveam mai bun în șifonierul din camera în care crescusem, descoperind cu uimire o cravată nouă și o pereche de butoni de argint. Mi-au plăcut și au rămas definitiv în folosința mea. Când am ieșit în curte, am zărit-o pe femeia tatălui meu, stând în fața unei ceșcuțe de cafea cu o tânără despre a cărei frumusețe se vorbea prin părțile noastre. Îmi amintesc cum, în urmă cu ani, eu însumi încercasem s-o cuce-

resc, fără nici o șansă.

— Bună dimineața, le-am spus eu bine dispus, simțindu-mi trupul ușor și pufos, plutind în mișcarea lui către ele.

— Bună dimineața, dragul meu, îmi zise cu glas deosebit de plăcut femeia.

Frumoasa fată-mi răspunse la fel, dar glasul îi suna neplăcut, iritându-mi auzul. M-am așezat pe unul din scaunele libere din jurul măsuței din răchită din cerdacul casei părintești. Discuția o susțineam eu și cu femeia tatălui meu, în vreme ce fata depunea eforturi desperate de a ține pasul cu noi.

La început, n-am sesizat starea ei, dar apoi mi-am dat seama că tăcerea ei se datora neputinței izvorâte din zestrea lăuntrică săracă pe care o poseda. Și atunci mi s-a părut urâtă. Trăsăturile chipului ei, lipsite de lumina ochilor vii, inteligenți, se estompară într-atât încât după plecarea ei mi-am spus că era urâtă. Prin comparație cu femeia tatălui meu, domnișoara arăta chiar mai bătrână sau cel puțin îmbătrânită.

Am plecat să mă plimb prin împrejurimile atât de dragi mie altădată.

Cu fiecare loc revăzut, mi se umplea inima de nostalgie. Am trecut pe la prieteni. Majoritatea se domesticiseră. Din idealurile lor de altădată, rămaseră numai trupurile ghiftuite, predispuse obezității și calviției tihnite. Cei mai mulți își laudau odraslele, ca pe

Gheorghe Andrei Neagu

niște mari împliniri. De a năzui să făptuiesc ceea ce credeam că merită a fi mai presus de ființa mea.

M-am întors la casa părintească, dornic de muncă, gata să înfrunt toate greutățile. Zecile de tomuri din biblioteca familiei, întregite de fiecare dată de noile apariții, mă așteptau ca o provocare. M-am afundat în ele, nu simțeam când ea intra în camera mea, punându-mi la îndemână gustări și cafele slabe, atât cât să-mi moaie gura uscată.

Nici nu observasem cum trecuseră zilele, din încordarea permanentă, nefirească și rodnică în idei felurite. Tinerețea femeii tatălui meu era pentru mine un indiciu că rămăsesem același suflet tânăr, de la începutul cunoașterii noastre. Aceeși ochi inteligenți și vii, același zâmbet cald ce-mi da liniște și putere, același trup superb, pentru care o invidiasem de atâtea ori în tăcere, din respect pentru tatăl meu, mă făcuseră să cred că sunt nemuritor.

Când am căzut la pat, nu mi-am dat seama de cauza reală a căderii mele. Am vrut să vină un doctor. Ea a zâmbit și mi l-a adus...

— Vârsta, dragă, vârsta, zise medicul bătându-mă ușor pe spatele slăbit.

Ea mi-a adus și alți medici, care confirmau spusele precedente.

În câteva zile, viața mi se scursese din trup într-un ritm nefiresc. Trecusem de vârsta

tatălui meu, era o seară de primăvară, când sevele izbucnesc fără voie în toată suflarea vie. Era postul Paștelui. Femeia tatălui meu mă veghease fără a scoate un suspin. Când întunericul se așternu pe deplin, a început să se dezbrace. Goală, era așa cum mi-o imaginasem de multe ori, dar cum n-o putusem vedea niciodată. Distincția și gingășia feciorelnică, cu gesturile de o demnitate princiară, mă copleșiseră. S-a lipit de trupul meu și m-a sărutat înfrigurată. Eram atât de slăbit, încât totul mi se părea încă vis. În trupul meu nu se ivea nici un sentiment de vinovăție.

— De-acum nu-ți mai pot fi de nici un folos, îmi șopti ea. Trebuie să ne despărțim, dragul meu. Eu mai rămân să veghez, cât am să port asupra dragostei noastre. Căci te-am iubit ca pe viața mea. Și-am să te iubesc cât am să mai trăiesc. Iar înainte de despărțire, trebuie să afli adevărul. Toată viața am fost în tine, lângă tine. Și te-am iubit fără să știi și fără să percepi asta niciodată.

Toată noaptea mi-a vegheat somnul. Trupul ei îmi dădea puteri nebănuite. Zorile m-au găsit mai întremat. Așa am putut să aștern aceste rânduri. În fața mea stau zeci de volume, mii de pagini, în vreme ce ea stă goală, lângă mine, ținându-mi hârtia. Simt că dacă va pleca nu voi putea termina această poveste, această teribilă și adevărată poveste. A fost singura dată când am rugat-o ceva:

Gheorghe Andrei Neagu

— Stai până termin.

Nu mi-a răspuns, dar nu s-a dezlipit de trupul meu. Acum gata. Am terminat. Iar dacă tatăl meu mă crede vinovat, îl rog să mă ierte. Dar știu că ea niciodată n-a fost femeia tatălui meu cu adevărat. A apărut acolo pentru mine. Numai pe mine m-a iubit și numai eu am fost bărbatul ei adevărat.

PRICOPȘII DECORAȚIEI

Maidanul se însuflețise de la o perioadă la alta. Ultimul primar își propusese să-l modernizeze. Și primarii anteriori s-au lăudat cu așa ceva. Numai că mandatele au trecut și comerțul de ocazie se făcea tot pe mese pliante sau chiar pe ziarele așternute pe jos și pripornite cu pietre la colțuri, ca să nu le izgonească vântul. Găseai de toate. De la tablouri cu „Răpirea din serai” și până la cărți din Biblioteca pentru toți. Câteva bătrâne își etalau mănușile de lână, pe care le împletiseră toată vara. În partea dinspre cimitir, unde era spațiul mai mult și cu piatră de râu, așternută peste noroiul toamnelor, se vindeau mașini de ocazie. Pe una din ele era afișat un anunț: „Întocmim acte de vânzare-cumpărare”. Berea se vindea direct din navete și se bea la mese de plastic rotunde cu un singur picior. Uneori se mai găseau și mici făcuți la câte un grătar

Gheorghe Andrei Neagu

improvizat. Clanțe de uși, robinete de baie, spițe de biciclete, cauciucuri uzate ce mai puteau fi folosite, bluze vechi, cravate și tot felul de lucruri de care uitaseși că există îți apăreau în față. Trebuia să ai grijă să le ferești, să nu le calci. Badea Anton era pentru a nu știu câta oară oaspete interesat de felul cum merg lucrurile în această piață, lălâie și soioasă. Nu mai avea nicio bucurie care să-i ilumineze chipul. Cu doar un an în urmă se năpustiră la revoluție asupra casei lui, dându-i foc. După care îi tăiaseră porcul și se puseră pe ospete la lumina flăcărilor.

— Ce aveți oameni buni! Ce v-am făcut?

— Lasă gura, slugoi comunist, îl repezi un consătean ce se înfruptase mai abitir decât alții din porcul pe care îl tăiaseră pentru a sărbători decorația. Flăcările îi topiră averea în mai puțin de un ceas. Moș Anton ședea paralizat pe șanțul din fața casei lăsându-se suduit, huiduit, dorindu-și chiar moartea. „Mă și mir că nu bagă vreunul furca în mine”. Îi trecu prin cap ideea ce încă nu încolțise încă în scăfârlile „vitejilor consăteni”. Uitaseră că numai în urmă cu ceva timp, prăznuiseră în onoarea decorării lui. Își ținea decorația în mână, de parcă nu-i venea a crede că trec pe lângă el aceiași oameni. Îi venea să și-o pună în piept și să-i sfideze, să-i provoace, doar, doar, i-o crăpa vreunul capul de furie. N-o

Războiul muștelor

făcu. Nu-l mai țineau puterile. Se holba mut și șui la grajdul în flăcări unde mugetul animalului se ridica sfâșietor, fără a izbuti să înmoaie inimile revoltaților. L-au lăsat în mijlocul bătăturii și-au plecat să se răfuiască cu șeful de post, cu primarul și cu acareturile CAP-ului. Bineînțeles că n-au mai dat nici de șef de post nici de primar. În plus, au avut norocul că nu-și aveau casele în comuna lor, altfel ar fi avut soarta decoratului. Din vremea aceea a rămas doar cu decorația strânsă cu furie în palma bătătorită de muncă și cu sufletul răvășit. Sătenii au rămas la rândul lor fiecare cu ce-au apucat: unii cu câte o vacă, alții cu câteva cărămizi, alții cu niscaiva țiglă sau cu niște roți de tractor, iar care au avut noroc s-au ales chiar cu o remorcă. Jaful și prăpădul s-a întins a doua zi pe tarlalele colectivei. Unii au luat motopompe, alții țeava instalațiilor de irigații, pentru că așa spusese de la București Petre Roman: „Să lichidăm CAP-urile. Și le-au lichidat. Țara toată părea într-o mare și infinită lichidare. Mort de foame, nespălat și obosit moș Anton ajunse târâș, grăpiș la oraș, la fata lui. Când a sunat la ușă, Arina era gata să leșine.

— Ce faci tată, ce-ai pățit?

— Nimic, fata mea!

— Cum nimic? Uite în ce hal arăți! Hai, intră în casă!

Bătrânul se strecură sfios, pe lângă ea,

Gheorghe Andrei Neagu

îndreptându-se în vârful picioarelor, direct spre baia pe care el o aranjase mai înainte de a se muta fiică-sa. Se privi în oglindă. Luă săpunul în podul palmelor, deschise robinetul și începu să se spele ușor, de parcă ar fi vrut să dea la o parte scârna ce o simțea pe fața lui. Nu îndrăzni să se șteargă cu prosopul fetei. Mai stătu puțin să se zvânte apa de pe fața lui, luă puțină hârtie igienică și trecu peste față, tamponându-și găvanele ochilor. Când ieși din baie nu se mai miră când Arina îl potopi cu întrebările.

— Am primit ce-am meritat!, murmură el. Mi-a trebuit decorație?

— Dar ce, numai tu ai fost decorat?

— Bineînțeles că din amărâtul acela de sat numai pe mine a picat beleaua. Nu putea să-l decoreze pe Gâtlan?

— Cine să-l decoreze pe boul acela? se miră cu sinceritate Arina.

— Bou, bou, dar la decorare mi-a mâncat porcul iar la revoluție mi-a omorât vaca dându-mi foc și la acareturi!

— Lasă tată, tu să fii sănătos! Unde mănânc eu o să mănânci și matale o lingură de ciorbă!

— Nu-i drept fata tatii. Tu ar trebui să te măriți, nu să te încurc eu.

Într-adevăr, îi lăsase micul apartament, ca pe o zestre, ca pe o nadă ce ar fi putut atrage un bărbat destoinic și fără noroc. N-a

Războiul muștelor

atras nici un bărbat, dar s-a felicitat pentru că a avut prudența să-l cumpere. Acum nu se mai construiau nici un fel de apartamente. De atunci moș Anton își lustruia ori de câte ori își aducea aminte medalia, iar când a văzut la televiziune, într-un reportaj, cât de mult erau prețuite obiectele regimului comunist și-a zis că norocul nu l-a părăsit de tot. De aceea a mers în talcioc de câteva ori să prospecteze piața. Numai că n-a avut curajul s-o facă cu adevărat vreodată. Prima dată s-a întâlnit cu unul din inginerii care veniseră cu echipele de muncitori să le instaleze curentul în comună. Vindea becuri ungurești și rusești. Când s-a apropiat de el și i-a zis:

— Dumneavoastră sunteți domnul inginer...?

— Eu sunt! Vrei un bec?

— Nu, păcatele mele, dar m-am mirat că v-am văzut vânzând becuri!

— Dar ce-ai vrea să fac drăguțele? Să mă apuc de furat?

— Păi, dumneavoastră trebuie să aveți o pensie mare!

— Am pe dracu! S-a devalorizat cu totul! Îi spuse bătrânul inginer, vădit deranjat de conversație.

Îl lăsă în pace, îndreptându-se spre altă zonă a Talciocului și nu mică îi fu mirarea când dădu peste secretarul cu propaganda care-l propusese pentru decorare. Ce să-i

Gheorghe Andrei Neagu

facă? Ce să-i zică? Îl lăsă în plata Domnului cu boarfele lui cu tot înșirate pe un stelaj din fier cornier cu rafturi de PFL. Avea gumari, șoșoni, pantofi din piele sintetică, ba chiar și cizme de cauciuc pe sub carpetele turcești ce atârnav deasupra, într-o paletă năucitoare. Își plecă capul în jos și trecu pe lângă el fără să-l salute. Când ajunse în apartamentul Arinei, se întrebă: „Oare ce-ar fi zis tovarășul Mardare dacă l-aș fi întrebat cât mai prețuiește medalia pe care mi-a dat-o”. Și cum nu îndrăznise să-l deranjeze în vreun fel, își mută gândul spre altceva. De pildă, nu-și explica de ce în talciocul urbei lor nu erau scoase la vânzare însemne comuniste. Părea că numai în capitală există interes pentru asemenea lucruri. În talciocul lor îi zări rând pe rând și pe unii secretari ai Județenei PCR, deveniți comercianți ambulanti și pe unii din primarii comuniști vânzându-și cerealele și animalele. Părea că toată clasa politică își regăsise în sfârșit vocația, dându-și întâlnire prin oboare și târguri. Își acceptaseră soarta mai ușor decât o făcuseră boierii pe vremea instaurării comuniștilor. Existau însă destule nelămuriri sub chelia bătrânului Anton, care nu-și explica cum de unii dintre ei începeau să pună mâna pe câte-o crescătorie de porci, pe câte un spațiu comercial. Pe cei cu mașină care făceau speculă cu rulmenți la turci și se întorceau cu aur și blugi îi înțelegea. Nu mai

Războiul muștelor

vorbea de cei care cumpărau în draci cupoane. Avusese și el câteva și le vânduse la niște țigănci cu fuste înflorate. Era 5 lei cuponul. De haram îi veniseră, de haram le dăduse. Trebuia musai să meargă la București. Tocmai îi venise pensia. Drumul dus-întors costa cam jumătate din pensie. Ce bună era vaca lui de altădată! Ar fi avut să mai bea măcar câte o cană de lapte. Dar cu ticăloșii nu te poți pune! De fapt nici la oraș lucrurile n-au fost mai liniștite. E drept că pe prima secretară și pe cei mai răsăriți activiști și securiști, „răzbunătorii” nu-i găsiseră pe la casele lor. Dar își îndestulară sacoșele și buzunarele cu tot ce le căzuse în mână după ce le-au spart. Așa că nu trebuia să se mai gândească la ce pierduse în trecut și la ce va câștiga în viitor. De fapt, odată urcat în tren, adormi. Probabil că obosea de atâtea gânduri câte îi trecuseră prin cap. Medalia o ținea în buzunarul de la piept a vestonului. Nici Gara de Nord nu mai era cum o știa. O invadaseră turcii, arabii și basarabienii. Care cu simigerii, care cu magazine de bijuterii. În orice caz, basarabienii mergeau cu blugii în brațe, cu prosoape de baie pe umăr, cu șireturi de pantofi pe brațe și cu multe alte lucruri la care nu te-ar fi dus gândul. Spre surprinderea lui, pe peron, undeva la intrarea în stația de la metrou, stătea un ciung cu o caschetă de milițian pe cap și cu câteva însemne comuniste așezate pe un

Gheorghe Andrei Neagu

ștergar spre vânzare. „Măi să fie să am eu o asemenea baftă, să nu mai fiu nevoit să mă duc pe cheiul Dâmboviței la talciocul capitalei”.

— Bună ziua! Sunt de vânzare? întrebă el aplecându-se să ia o insignă de pionier din fața invalidului.

— De vânzare taică!

— Și cât vrei pe așa ceva?

— Cam o sută de dolari!

— Așa de mult? se minună bătrânul Anton.

— Mult pe naiba! Nu vezi că o pereche de blugi face cam tot atâta?

— Cam tot atâta face și un porc mai mitel, își rosti gândul Anton.

— Ba chiar unul măricel, îl contrazise vânzătorul.

— Dar de cumpărat nu cumperi?

— Dar ce-ai mata de vânzare, că nu prea pari a fi unul din ăia! îi zise vânzătorul cu subînțeles umărul cu degetele.

— N-oi fi avut eu grad și nici securist n-am fost, dar tot am primit o decorație!

— Ai fi fost vreunul din tâmpiții care au crezut și au luptat pentru comuniști!

Privirile bătrânului Anton sclipiră vârtos. Ar fi vrut să-i răspundă cu ceva de „dulce”. Se abținu, venise să facă comerț nu propagandă în capitală. Își băgă mâna în buzunarul de la piept, își pipăi medalia, o apucă în podul

palmei și i-o întinse:

— Uite!

Ologul o luă, o întoarse calm pe toate fețele și i-o dădu înapoi, zicând:

— Îți dau o sută cincizeci de dolari pe ea!

— Două sute cincizeci! zise și Anton cu o voce ce nu prea lăsa loc de tocmeală.

— Două sute, dacă vrei! Și asta așa, pentru că te văd mai bătrân și mai necăjit decât mine, îi spuse ologul cu oarece compătimire în glas.

— Bine, fie!

Își luă banii și se îndreptă spre casa de bilete pentru a-și plăti călătoria de înapoiere. În urma lui, îl auzi pe vânzător:

— Dar niște de alea cu străjeri, cu legionari, fasciste sau rusești nu ai?

Nu-i răspunse. În tren toată fața i se luminează. Îi încolțise o idee năstrușnică. Ajuns acasă, Arina nici nu bănuie că tatăl ei călătorește deja până la capitală. Îl văzu mai vioi dar nu tăbări pe el cu întrebări. Avea să-i spună atunci când credea el că poate spune. Și într-adevăr, peste câteva zile, ce câteva zile, peste mai bine de o săptămână, când se așezaseră la masă, bătrânul izbucni în râs.

— Ce râzi, tată?

— Cum dracu să nu râd fata tatii, dacă mi-am bătut joc așa cum am vrut eu de „revoluționarii” satului meu.

Gheorghe Andrei Neagu

— Adică, ce-ai făcut?

— Păi, uite ce, îți mai aduci aminte de decorația pe care mi-au dat-o comuniștii?

— Da!

— Am vândut-o cu două sute de dolari și mi-am cumpărat un porc de nouăzeci de kile de la unul din satul nostru pe care l-am dus în curtea fostei noastre case. Și acolo din scândurile rămase am făcut cele de cuviință pentru a-l pârlî și a-l tranșa ca un gospodar adevărat! Cine crezi că a dat buzna la mirosul șoricului pârlit? Revoluționarul Gâtlan și cu toți flinticarii lui aducători de libertate! Aveau gurile pline de scuipat și ochii le sticleau mai dihai ca la câinii ce se iviseră și ei prin preajmă. Tăiam câte o șuviță de șorici, din porcul ce aburea încă și o molfăiam, așa într-o doară, la un capăt, după care o aruncam câinilor. La început m-au privit în tăcere, după care mi-au zis: „Ai moș Antoane, chiar nu ți-a trecut supărarea? Că mata nu erai supărăcios”. Le-am zis: „Eu nu. Dar cu vaca ce-ați avut?” Gâtlan nu-i răspunse. Îi întinse o sticlă de rachiu, din acela făcut de el la cazanul pitit, în stogul de coceni din spatele șoprului, de se mirau toți cum de nu luase foc până atunci. În realitate el băgase cazanul într-o groapă, peste care construise un adăpost cu mai multe straturi de internită, adăugând apoi strujenii de camuflaj. Anton trase o dușcă, lăsându-se ars de tărie până în adân-

Războiul muștelor

cul măruntaielor. Apoi mai trase una spre a-și topi urmele de șorici ce-i căptușise gâtlejul cu grăsimea porcului ce aștepta cuminte și fără de suflet să fie ruminat și înfulecat.

— Mi-ați mâncat porcul când am primit decorația, crezând că am murit. Mâncați-l și pe acesta că tot de pe urma decorației se zice că m-am procopsit.

DE LA STÂNGA LA DREAPTA

Își începuse ziua sub imperiul plictisului. Ceața de pe drum îl obosise. Poleiul îi solicitase privirile peste măsură. Degeaba se freca acum la ochi, încercând să-și limpezească privirile. Nici nu se așeză bine la birou că telefonul începu să țârâie.

— Maxoda la telefon!

— Vai dragă, ce sobru ești!

— Eram aproape sigur! Trebuia să fii tu!

Zi-i!

— Dacă era vreo fufă, rămâneai măcar sobru, dacă nu deveneai dulce...

— Hai, măi Ramona, zi-i odată! Arde?

— Arde dragă, arde! Că e vorba de ma-mițica ta! Cică are treabă în zonă și trece și pe la noi!

— Ce treabă?

— Strânge fonduri pentru organizația aia, de salvat câinii!

Războiul muștelor

— O caută moartea pe-acasă și ea umblă teleleu tocmai prin cea mai zgârcită parte din țară!

— Teleleu, neteleleu, dar diseară cinăm împreună!

— Și cu ce vine? Că doar n-o să mă duc cu mașina după ea!

— Nici vorbă, Maxi dragă! Se descurcă ea. Ce avem doi kilometri până-n oraș?

— Ramona, fetița tatii, să știi că nici taxi-urile nu circulă pe poleiul acesta!

— Poate până deseară se va ridica și ceața!

— Nu cred și uite că uitam să-ți spun, dar merg cu băieții la o bere!

— Vezi cum ești? Dacă nu-ți dădeam eu telefon, nu-mi spuneai nimic!

— Și de aia nu mai poți tu? Special nu ți-am spus, să nu-ți aduci vreun fuf!

— Vrei să fii mârlan!

— Nu iubito, vreau să fiu exact ca tine, când în loc de binețe, mi-ai tras-o cu fufele!

— Hai, gata, că te întinzi la cașcaval! La revedere!

Felul lor de a se tachina îi unise cândva. Le făcuse chiar plăcere, apoi deveni o povară. Maxoda așeză telefonul în furcă cu aceleași mișcări lente, obosite, de om fără chef. Planșeta de lucru luminată de neonul de deasupra capului i se păru de-a dreptul ostilă. Întinse calcul pe ea, îl prinse în pioaneze, își desfăcu

Gheorghe Andrei Neagu

trusa de Rotring și începu să traseze linii și curbe asezonate cu cifre, numai de el cunoscute. Nici nu simți când veni pauza de prânz. Își scoase sandvișul și începu să muște din el, neglijent, cu atenția îndreptată spre planșetă. Se săturase. Își dorise atât de mult să devină arhitect încât nu părăsise Institutul de Cercetări în Construcții Civile nici măcar atunci când i se restructurase postul. Acceptase cu lejeritate un post de desenator tehnic ce era vacant prin pensionarea bătrânului cartograf Venturică. Pierduse aproape jumătate din leafă. Noroc că își luase cu banii de la nuntă și cu ce mai împrumutase de la părinți un Renault 10 de toată frumusețea. Se mirase că ceilalți arhitecți îl mai invitau la câte o berică atunci când predau un proiect sau sărbătoreau ziua onomastică a unuia dintre ei. Cel mai mult îl durea că la achitarea notei de plată el era trecut cu vederea. Dar și mai mult îl durea că unul dintre colegii de facultate, ajuns director, îl pusese pe lista restructuraților. Fuma mult, ținând între dinți cartonul țigării, de parcă ar fi mușcat din soarta vitregă cu ură. Chiștoacele lui puteau fi lesne identificate pentru că erau singurele filtre mursecate de te mirai cum de nu fuseseră de-a dreptul devorate. Mustata i se îngălbenise, ochii îi erau mai tot timpul iritați iar vocea era atât de joasă încât numai el știe cum scăpase de insistențele dirijorului de cor de a-l avea printre

bașii de care avea atâta nevoie.

— Salut Severine! Bă, n-ai uitat că după program mergem la groapă!

— Nu, nu! voi fi negreșit, îl asigură Severin Maxoda pe arhitectul al cărui nume trebuia să-l ude din belșug cu șampanie la sfârșitul programului, asta după ce mai întâi aveau să golească câteva sticle cu bere.

„Iar o să beau pișat de iapă? își zise Severin cu amărăciune la gândul că trebuia să se urce la volan la întoarcerea spre casa din afara orașului, unde-și avea domiciliul și unde va avea plăcerea să-și întâlnească soarta – Ramona – și mama mult iubită. La acest gând fața îi fu străbătută de un surâs autoperturbator. Nu despre iubire maternă, dar nici despre indiferență nu putea fi bănuț. Avea un fel de respect liber-consimțit prin care el, arhitectul, fiul învățătoarei Hortensia Maxoda rămasă văduvă cam de timpuriu, fusese rând pe rând și cap de familie dar și copilul ei. Pe undeva, Severin își reproșa că mama nu se recăsătorise. Numai atunci când îi dăduse un urmaș în grijă i se atenuase reproșul, pentru că toată maternitatea din sufletul ei se revărsa asupra lui Ciprian. Chiar și astăzi când Ciprian era un student răscopț pe băncile facultății, Hortensia nu prididea să-i alimenteze buzunarele mereu flămânde crezând că fiul nu știe ce face fiul. Și uite așa, din fiu în fiu, căci asta devenise și Ciprian,

Gheorghe Andrei Neagu

Hortensia se trezi angrenată în tot felul de activități caritabile, ce culminaseră cu asociația de protejare a animalelor, cu preponderență maidaneze. Și cum pe meleagurile sale cam secătuiseră mușterii donatori, evadase cu peregrinările în orașul lui Severin și al Ramonei. Telefonul dat era de fapt o măsură de precauție ca să-i găsească acasă, în casa lor de la marginea orașului. Ceața îi estompase, îi temperase entuziasmul pornirilor filantropice dar n-o făcuseră clientă la renunțare. Avea îndârjirea de care de multe ori se folosiseră pentru a răzbate în viață. Două, trei eșecuri n-ar fi făcut-o să renunțe la ideea de a strânge fonduri pentru apărarea maidanezilor. Numai că pe meleaguri străine mai avea un handicap, acela de a nu stârni interesul donatorilor pentru maidanezii din altă parte a țării în vreme ce maidanezii din preajmă erau lăsați la voia întâmplării. De aceea Hortensia își schimbă discursul promițând donatorilor un adăpost pentru maidanezii din localitatea lor. Poate așa avea să-i înduplece mai ușor.

— Severine, am plecat, îi strigă un coleg peste umăr, îndreptându-se spre ieșire.

— Vin și eu, spuse Maxoda cu un glas blazat.

Dacă ar fi fost să fie sincer, dacă l-ar fi întrebat cineva cât de mult își dorește, dar mai ales cum se simte el la aceste agape, ar fi răspuns cu sinceritate „ca dracu!” Tot mai

umilit. Tot mai plictisit. Flecărim mereu despre aceleași lucruri. O să ajungem să regretăm comunismul. Și cum mai avea puțin până la pensionare, Severin se lăsă dus de val. Își strânse calculul de pe planșetă, îl băgă în tub, iar tubul în fișetul metalic pe care-l încuie cu grijă. Obicei din vremea comunismului, când funcționarii de la biroul de documente secrete verificau pe nepusă masă siguranța nemaipomenitelor documente, apoi cu un gest reflex își luă pălăria și trenciul și se îndreptă spre Renault-ul vechi ce-l aștepta în parcare la institutul lui. Ceața nu se ridicase. Era parcă mai groasă, mai pâcloasă, iar asfaltul devenise și mai sticlos. Băgă cheia în contact și după câteva încercări motorul vechi de câteva decenii porni, strănutând gaze cu benzină nearsă pe țeava eșapamentului. Fumăraie ca la Trabant. Asta devenise mașina franțuzească adusă ca prototip de Ceaușescu în România. Încă de pe vremea aceea se spunea că francezii lui De Gaulle au dat un model depășit tehnic. Porni cu fereală, de parcă ar fi mers în vârful picioarelor spre „groapă”. Asta era bomba la care bătrânii arhitecți se obișnuiseră să vină încă de pe vremea când erau stagiari, tineri și naivi. Parcă cu roțile pe trotuar, încercând să nu stea în calea nimănui, mai ales că dacă ar fi venit cei de la dezăpeziri în zonă i-ar fi zdrelit cu siguranță și la mișto antichitatea auto. Coborî pe treptele de la intrare

Gheorghe Andrei Neagu

în fostul beci evreiesc, devenit cramă încă de pe vremea comuniștilor. Grătarul sfârâia undeva într-un loc ascuns iar fumul era aspirat cu miros cu tot de ventilatoare puternice.

— A, bine ai venit excelență! îl întâmpinară cu o veselie prefăcută colegii.

— Salut poporul băutor, zise Severin Maxoda aruncându-și pe un scaun pălăria și trenciul.

— Pune-l mă la cuier, îl îndemnă unul dintre convivi.

— Tot aia-i, se încăpățână el așezându-se pe același scaun unde aterizase trenciul. Pălăria îi căzu pe jos. Când își umplu gura cu berea nealcoolizată, pe chip îi apăru o grimasă sesizată deja și de convivi.

— Bă, deși are gust de pișat de iapă, e mai scumpă decât berea noastră!

— Ia și tu una ca a noastră! Ce noi nu conducem?

— Da mă, dar voi nu conduceți în afara orașului, unde nu e iluminat public...

— Vacs albina, crema puca! Mare lucru doi kilometri!

— Nu știi! Treaba voastră, dacă-mi sare vreo orătanie în față din liziera ce-mi străjuiește drumul către casă, automat că va trebui să suflu în fiolă, pe când voi mergeți pe străzi luminate, cu participanți la trafic civilizați...

— Ține-mă Doamne, sunt mai civilizate animalele din pădurea ta decât animalele din

urbea noastră!

— Gata, nu mai insistați! Eu beau fără alcool și am să vă rog să mă lăsați să și plătesc, le tăie macaroana cu țâfnă Maxoda.

Beau direct din sticlă ca pe vremea studenției. Atunci se temeau să nu iau vreun sifilis de la pahare nespălate, acum se temeau de SIDA. Alte vremuri, alte pericole.

— Au venit fripturile! zise ospătarul, purtând pe vârful degetelor un platou de lemn pe care sfârâiau bunătați, pe plite încinse. Pentru că asta era ultima modă în groap[, să îți se aducă friptura pe plite încinse. Dacă vroiai să-ți fie pătrunsă mai bine friptura o lăsați să sfârâie încă o vreme desfătându-ți nările cu mirosul. Tăcerea se înstăpâni un timp peste capetele lor, înfulecau cu grăbire, împrumutându-și unul altuia din porțile existente pe platouri, confirmând parcă zicala că ce-i în curtea vecinului e mai bun. După câteva minute, înfulecătorii își aduseră aminte pentru ce veniseră în groapă. Mai precis, unul dintre ei se ridică în picioare tușind semnificativ, adică dând de înțeles că are de spus ceva. Și avea. Câteva urări pentru cel sărbătorit venită apoi în cascadă și atmosfera se încinse tot mai mult. Din separeul în care își sărbătoreau colegul cu frenezie, răzbăteau din când în când râsete generale, uneori în hohote stridente, alteori într-o viermuială sonoră difuză. Ceilalți mușterii ai localului pri-

Gheorghe Andrei Neagu

veau cu îngăduință spre zona mai zgomoasă, apoi se lăsau pradă muzicii, ce se auzea discret din difuzoarele ascunse. Afară înserarea și ceața se înfrățiseră de-a binelea. Becul și firma localului abia de se mai puteau citi. Nici circulația stradală nu mai era atât de animată. Arareori câte un trecător trecea orbecăind pe lângă zidurile caselor. Printre ei, și o femeie. Era Hortensia Maxoda, necăjită și acrită de insuccesele pe care le înregistrase în demersurile ei umanitare. Aproape că îi venea să se întrebe, ce căutase prin acele locuri, unde fusese de altfel avertizată că nu se dădea lumea în brânci cu sponsorizările. Pașii o purtau dincolo de firma de la groapă. Trecură pe lângă mașina lui Severin, fără s-o vadă. Era ca o bufniță orbită. Din restaurant ieși alene într-un târziu și Severin. Râgâi mulțumit, satisfăcut și cu senzația că mai avea colegi lângă sufletul lui. Una peste alta se simțise bine. Trase de portiera mașinii neglijent și după câteva chei, rânji cu satisfacție la auzul motorului, care nu mai pocnea ci torcea de parcă ar fi fost recent scos de pe linia de fabricație. Când trase de volan să pornească de pe trotuar spre casă, realiză brusc că în fața lui ceața devenise de fapt o cortină. Puse ștergătoarele în mișcare pentru a avea senzația că poate vedea ceva mai mult. Și nu era o senzație. Ceața se așezase pe parbriz într-un strat gros, mocirlos, în care ștergătoa-

Războiul muștelor

rele făcuse o spărtură. Porni cu trupul încordat și cu ochii mijiți de efort.

În vremea asta, Hortensia ajunsese deja la marginea orașului. Drumul avea să-i fie și mai cuprins de întuneric. Îl cunoștea. Mai fusese pe aici de mai multe ori, dar niciodată nu i se păruse atât de întunecat. Sentimentul de regret că nu luase un taxi o încolțea tot mai tare. Las că nici nu se împiedicase de vreunul cât colindase orașul în lung și lat. Așa că o porni voinicește sperând că nu putea să i se întâmple ceva neobișnuit. Pe asemenea vreme nici animalele nu ieșeau la iveală. „Ce bine ar fi dacă s-ar ivi vreo mașină”? se lăsă ea pradă unui gând încurajator pentru că începuse să simtă teamă față de pustietatea ce-o înconjura. De parcă i-ar fi ghicit cineva gândurile, de undeva din dreapta din spatele ei se auzi un zgomot de motor, apoi se zăriră farurile unei mașini. „Dacă fac din mână mergând pe stânga, pe întunericul acesta n-o să mă zărească, zise ea, hotărându-se să treacă pe partea dreaptă și să-i facă din mână automobilistului rătăcit. Făcu un pas, apoi încă unul și încă unul până trecu dincolo de mijlocul șoselei gata să ajungă pe dreapta și să facă din mână. Nu mai apucă. O izbitură îi frânse picioarele. Trupul zbură în aer și se așează pe parbriz cu brutalitatea impactului. Șoferul frână târziu. Deși nu avusese decât jumătate din viteza legală, impactul fusese

Gheorghe Andrei Neagu

extrem de puternic. Buimac, Severin se izbi cu umărul stâng în portieră, reușind să iasă afară din mașină. Corpul lovit era pe partea dreaptă a șoselei. Zvâcnea, horcăia, sângele începuse a inunda asfaltul. Severin își cuprinse capul în mâini. Era o femeie. De unde apăruse? Cum de nu o văzuse? N-ar fi putut să spună! După cum n-ar fi putut spune cine era. Se aplecă cu mari rețineri de trupul doborât. Îi venise, așa deodată, să ia capul femeii și să-l sprijine cu brațele sale ca să nu moară. Ca să nu moară...

ÎN GAZDĂ

În coșul căruței, Mitiță mai moțăia. Îl sculaseră ai săi cu noaptea în cap. Bagajul fusese pregătit de cu seară și calul era odihnit. Așa că... soarele-i prinse pe podul Moldovei.

Apa adâncă și nămolosă îl impresiona neplăcut. Nu mai fusese la târg niciodată. Pe lângă ei treceau rareori mașini. Milițienii își făceau datoria la capătul Romanului, la post, fluierând fără nici o noimă după fiecare căruță. De fapt, erau mai mult căruțe cu un cal. De câțiva ani, țăranii erau la colectiv și cei care aveau altădată doi cai, fuseseră nevoiți să rămână cu unul. Și tatăl lui Mitiță avusese doi cai. Pe iapa cu stea în frunte o păstrase. Dăduse doar pe Arapul, armăsarul cel negru și nărrăvaș. Acesta, după ce-l luase-n copite pe președintele colectivei, sfârși tăiat în bucăți în cazanul porcilor. Că asta avea să le fie soarta la toții caii, Mitiță însă n-avea cum să afle încă. În orice caz, îl duruse povestea Arapulului. Dar ce importanță mai aveau acum toate astea? Mitiță era dus la Roman să de-

Gheorghe Andrei Neagu

vină orășean. Era în el o poftă nebună să vadă cum devine cheștiunea, încât uitase de somn și de foame. Zgribulit, căci era toamnă, privea din paiele căruței în sus, pe strada ce ducea spre Hale. Acolo taică-său opri și după ce luă niște vin și o pâine, pocni din bici, pornind spre Strada Mare. Roțile căruței țacăneau zgomotos pe pietrele șoselei. Holbat, Mitiță se uita la fostele prăvălii evreiești, acum magazine de stat, de o parte și de alta a străzii. Aveau în vitrine multe mărfuri, nu ca la Tănase de la ei, din sat. De fapt, în Sofrăcești nu găseai decât zahăr și gaz și nu era nevoie să fie puse în vitrină ca pe la oraș, gândi Mitiță și tăcu, visând mai departe.

Băiat deștept la ei în sat, recunoscut de fostul învățător, Rugină, prin numeroasele premii ce-i dăduse la sfârșitul celor patru ani, venea să cucerească acum târgul Romanului. Când se gândea la toate astea, o sfârșeală ciudată îl cuprindea. Aveau să crape de ciudă a lui Jarlete și Samoilă din sat. Să crape, uite-așa, gândea Mitiță. Dar nu peste mult timp, fu trezit din visare de glasul puternic al tatălui:

— Să zici sărut mâna, auzi? Să nu mă faci de rușine! Că te omor în bătaie. Te-aduc înapoi, m-auzi?

Și el nu răspunse. Nu se obișnuise în cei unsprezece ani câți avea, cu tonul aspru al tăcutului său tată. Ar fi vrut să-i spună așa cum

Războiul muștelor

a fost învățat: „Da, taticule!”, dar i se părea că îl minte și devine lingușitor dintr-o dată.

Nu putea să-nțeleagă de ce simțea astfel. Poate că de unde nu se obișnuise cu tonul lui de om așezat, de țăran moldovean. Și câte bătăi nu-ncasase pentru asta de la maică-sa! Numai el știa.

Căruța se opri în fața C.E.C.-ului. Peste drum era o stradă cu o tăbliță pe care Mitiță citi: Bogdan Dragoș. Străduța, pietruită cu granit cubic, lucios, cobora nestingherită în vale. În buza ei, vizavi de locul unde s-oprira, era o casă micuță, acoperită cu tablă și c-o verandă cu sticlă.

Tatăl împinse portița din lațuri și intră. Un cățeluș de casă, cu un lăntug în jurul gâtului, lătra dintr-un coteț, zvârcolindu-se de la un capăt la altul al unei sârme împletite, ce servea drept gard. Se opriră în fața verandei, apăsară pe o clanță. Ușa încuiată. Se retraseră. În curte, lătratul încetă.

— Nu s-au sculat încă boierii! zise-nciudat tatăl și tăcu. Apoi se urcă în căruță, scoase o jumătate de sac din care făcuse un fel de traistă pentru cal și scoțându-i zăbala din bot, îi petrecu baiera traistei pe după urechile lungi. Ascultau amândoi ronțaitul ritmic al iepei și tăceau.

Peste un ceas, un cetățean cu o chelie hazlie în creștet se ivi în curtea casei, îmbrăcat în pijama. Apoi, uitându-se într-o doară

Gheorghe Andrei Neagu

pe drum, peste gard, intonă:

— Aaa, ahaaa, domnul Tăbăcaru!

Și deschizând poarta, îi chemă înăuntru. Și tatăl și fiul se dădură jos din căruță și dez-morțindu-și picioarele intrară.

— Sărut mâna! zise Mitiță.

— Bună-dimineața, bună-dimineața, zise chelul grăsuliu, deschizându-le ușa. Luară loc pe scaune. Un scaun din șipci și două din paie, așezate la masa cu picioarele încrucișate ca la o capră, era toată mobila ce se zărea în verandă. Se așezară și tatăl și fiul, cu teamă pe scaune, așteptând din clipă-n clipă să se descleie, așa păreau de fragile.

— Și ați venit, zise grăsunul.

— Da, am venit. Uite Mitiță, acesta-i domnul Rusu, de care ți-am spus. El o să fie gazda ta. Pe el să-l asculți, ai auzit?

Simțindu-se privit de domnul cel străin, Mitiță se strădui ca măcar acum să răspundă.

— Da, tată! zise și tăcu. Își dădu seama că a făcut o greșală. În loc să spună tăticle, cum fusese învățat de-acasă, a zis tată, dar văzu că nu se-ntâmplă nimic.

— Pe mine mă scuzați, mă duc s-o trezesc pe cucoana mea.

Și îndreptându-se spre camera ei, începu s-o strige: „Lența, Lența!”.

Avea un mod ciudat de a se adresa la vocativ omul acesta, gândi Mitiță. Într-un capot cu flori mărunțele, apăru cucoana Lența,

Războiul muștelor

mică și grasă, nespălată și ciufulită în veranda bătută de soare. „Dacă eu aș fi venit așa în fața unor musafiri, oameni străini, pe care i-aș fi văzut prima dată, ce mi-ar fi făcut tata și mama”, gândi din nou în sinea lui Mitiță. Și pe ascuns se bucura că taică-său primea o asemenea lecție. De n-ar fi știut ce-l așteaptă i-ar fi spus: „Vezi, cum se poartă boierii? Vezi?”. Dar nu era nici timpul, nici cazul s-o facă pe nebunul acum.

Cucoana Lența, uitându-se într-o oglindă, își ridică părul tuns până la ceafă, prinzându-l cu niște agrafe mari, sus, în creștetul capului, într-o turlă ciudată.

— Păi, să vă arăt domnul Tăbăcaru, camera copilului dvs. Dar o să vă rog să mergem încet, pentru că acum, doarme acolo un nepoțel de-al nostru din București. N-aș vrea să-l trezim așa dimineață. Pân-o pleca să doarmă nestingherit cât vrea, iar copilul matale, bineînțeles, câteva zile, până va pleca, va dormi cu el.

Și-n vârful picioarelor ieșiră amândoi din încăperea ce urma să fie a lui Mitiță. Cucoana era încântată. Știa ce-o așteaptă. Bătrânul Tăbăcaru fusese de acord cu camera. Știa că pentru asta trebuia să aducă lunar alimente și bani, deci cucoana Lența nu avea nimic de pierdut, ci din potrivă. Știa că găinile cele grase și bune vor curge, la fel laptele, brânza și smântâna, căci de altfel, de-al de Tăbăcaru

Gheorghe Andrei Neagu

știau să fie domni cu străinii și nici copiii nu-i lăseau să moară de foame. Așa că ea, jubila. Bucuroasă, pregăti o cafea bătrânului, dar acesta o refuză amabil. În viața lui nu obișnuia să bea cafea. În plus, fostul subofițer artilerist Tăbăcaru nu uita niciodată cât de puțin îngrijite erau dimineața cucoanele din așa zisa lume bună. De aceea, se abținea ori de câte ori era invitat de o astfel de cucoană.

Își lăsa odrasla la noile gazde și se urcă în căruța pe care abia o înscrisese la întovărire și pocnind biciul, alunecă în huruitul roților, pe caldarâmul pietros, spre casa moștenită de la părinți, la Sofrocești.

Rămas singur și stingher, Mitiță se uita stânjenit la nepotul cucoanei, bucureștean get-beget, care avea să-i fie pentru o bucată de timp tovarăș de pat și de camera.

— Da tu ce caști gura? se auzi glasul cucoanei, care continuă: Du-te și te spală pe mâini, apoi pleacă la pâine, că la școală ai să mergi abia mâine. Și ziua se scurse fără alte lucruri mai importante. Când se sculă nepotul din București, Mitiță află că-i era superior în multe probleme. Și din sumedenia de cuvinte cu care Doruțu, - căci așa îl chema pe nepot, - îl subordonase, Mitiță nu le-a putut înțelege pe deplin sensul. De aceea și le însuși pentru moment, ca mai târziu să le folosească, pentru a-i face „afiș” pe toți „gagiomanii” pe care avea să-i întâlnească în cale. „Ce craco-

media cuciubaiului!” își repeta adeseori în gând Mitiță, fără a înțelege mare lucru.

Cucoana Lența îl băgă în cada cu apă fierbinte, încălzită într-o găleată, „pentru ca să-i omoare păduchii”, după cum se justificase către bărbate-său, care o privise nedumerit. Apoi, opărit de-a binelea, Mitiță se cuibări mai mult nemâncat, cu sufletul ros de îndoieli, în patul neprimitor al gazdei. Doruțu avea să vină mai târziu.

Pe ușa întredeschisă, o șuviță de lumină pătrundea în camera complet întunecată. Mitiță se zvârcolea. În patul străin, se simțea la fel de străin. Vocile din camera alăturată erau tot mai clare. Clinchetul de vase dovedea că se așezaseră la masă. Un gând apăsător, de umilință, îl străbătea din creștet până-n tălpi. Somnul se lăsa așteptat. O rază de lumină sfâșia întunericul din cameră, venind dinspre hol. Mitiță ciuli urechile. Puțin după aceea masa se sfârși. Doruțu, doar cu doi ani mai mare ca el, îi zise mătușii cu voce tare:

— Mă duc să-i spun lui Mitiță ce-am mâncat.

— Și ce-ai să-i spui, mă rog? întrebă coana Lența furioasă.

— Am să spun c-am mâncat un copan, zise Doruțu.

— Să-i spui c-ai mâncat un picior de babă! Prostule, că degeaba mai trăiești în București, zise nemulțumită cucoana închizând

Gheorghe Andrei Neagu

ușa.

Mitiță auzise totul și cum foamea îl strângea ca o gheară, lacrimi fierbinți îi brăzdară dintr-o dată obrazul. Îl usturau până în gât. Apoi își stăpâni plânsul, așteptând să vină Doruțu. Din seara aceea, din prima, de altfel, știa că trebuia să se mute de la ei. Numai de l-ar înțelege și l-ar crede ai lui.

UN PAHAR CU LAPTE

Comunicat. Astăzi în jurul orei 14 și 30 minute o falie deosebită se va forma în zona orașului nostru. Locuitorii sunt rugați să părăsească orașul de urgență. Autoritățile vor sprijini cu mijloacele necesare deplasarea locuitorilor. Întrucât nu mai aveți decât patru ore la dispoziție, vă rugăm să nu vă luați decât strictul necesar de alimente și de valori personale. Cei care au mijloace auto proprii, vor primi benzina necesară din localitățile învecinate.

Mașina cu difuzoarele date la maxim străbătea străzile orașului, repetând același anunț. În primul moment, oamenii ascultau cu atenție apoi dispăreau brusc de pe stradă sau din cadrul ferestrelor. Odată cu trecerea mașinii, locurile se goleau. Câteva clipe, o tăcere de moarte se lăsă peste orașul amenințat de cataclism. Apoi reîncepură zgomotele. O mamă chemându-și copilul, un zgomot de ușa trântită, un motor de mașină, apoi altul și din ce în ce mai multă zarvă. Pe străzi înce-

Gheorghe Andrei Neagu

pură s-apară cei cu mașini. Zeci, apoi sute de mașini, alergând bezmetice, toate din centru spre barierele orașului.

„Dacă au mașini le dă mâna” s-auzeau din ce în ce mai des replici izvorând din rândul pietonilor porniți cu tot felul de geamantane și boccele.

La grădinițele de cartier, copiii se adunaseră deja în curte.

Educatoarele plecaseră pe la casele lor. Copiii plâneau.

Odată cu apariția părinților, plânsetele se amplificau. Rând pe rând, copiii erau luați de brațele înfriguraților părinți.

Câțiva rămăseseră în curtea pustie. Așteptau. Nu mai plâneau. Obosiseră.

La spital, salvările erau arhipline. Câțeva autobuze trimise de întreprinderea de transporturi se dovediră neîncăpătoare.

Cei operați erau purtați pe târgi de rude sau de câteva cadre medicale ce-și rezervasera locuri în salvări.

La centrala telefonică nu mai rămăsese nimeni.

Undeva izbucnise un incendiu. O mașină evitase coliziunea întrând în vitrina unui magazin de stofe, aprinzând totul în jur.

Regimentul era în alarmă. Mașinile militare începuseră transportul materialelor explozibile. Sute de soldați munceau la încărcarea lor, urcându-se care cum apucau

Războiul muștelor

în mașinile arhipline. Unitatea de pompieri, cu efectivele complete, se îndrepta în fruntea coloanei militare, cu sirenele deschise la maximum. Câteva mașini militare auxiliare se depărtau în mare viteză de orașul panicat. Mai în toate atelierile, oamenii își părăsiseră locurile de muncă. Zgomotul marilor întreprinderi încetase.

La tapițeria laminorului, se întrerupsese furnizarea curentului electric și a gazului metan. Fiecare se grăbea s-ajungă la familie și să plece. Pe străzi, busculadele erau mari și din ce în ce mai dese. Mașinile tamponate strangulau. Fiecare încerca să se strecoare, să scape cât mai repede din orașul în care trăiseră ani de zile. Se înregistrau ambuteiaje, oprind scurgerea vehiculelor, ba chiar și a pietonilor.

Dacă la început cunoscuții își strigau unii altora, încercând să se alătore într-un sens său altul, acum fiecare se grăbea spre calea lui. Unii, nehotărâți, se învârteau de la un loc la altul, fără a avea curajul s-apuce încotrova.

La azilul de bătrâni, era liniște. Unii jucau table, alții stăteau întinși la soare sub pledurile roase de timp său decolorate. Pe ei nu-i mai interesa supraviețuirea. O parte totuși plecaseră luați de rudele ce-și amintiseră de ei.

Cei mai mulți n-aveau nici puteri și nici

Gheorghe Andrei Neagu

unde se duce, dar mai ales n-aveau de ce se duce. „Ne-am trăit traiul, ne-am mâncat mălaiul” strigau ei unul în urechea celuilalt, doar, doară să se audă. Indiferența mare, surzenia altora și neputința îi făcuseră să se resemneze.

Unii intraseră în bucătărie și-și luaseră câte o bucată de pâine pe care o molfăiau nepăsători. Nu mai aveau supraveghetori să-i certe.

Școlile deveniseră pustii. Cei mai mulți elevi plecaseră spre case. Alții, mai temerari, porniseră care cu ce apucase în afara orașului.

Abia am reușit să mă strecur către casă. Câini slobozi, vagabonzi sau de rasă, hălăduiau speriați printre coloanele de fugari. Liftul nu mai funcționa. Se întrerupsese energia electrică și gazele. Am urcat agitat pe scări. Ușa apartamentului era încuiată. Mi-am scos cheile. Abia am reușit să nimeresc broasca. Mâinile îmi tremurau. Am deschis.

Ea nu era. Nu venise sau se hotărâse să nu mai vină. M-am repezit la telefon. Funcționa.

Am format numărul. Zadarnic. Nu răspundea nimeni. Din nou și din nou. Același rezultat.

Nu mai știam ce să fac. Mai erau aproape două ore. Am ieșit în balcon. De la înălțimea etajului opt, bulevardul se zărea ca n palmă. Mari grupuri de oameni se vânzo-

Războiul muștelor

leau spre marginile orașului. Alte câteva incendii își aruncau fumul spre înălțimi. M-am reîntors în apartament. Nu știam ce să-mi iau. Singura mea avere erau cărțile. Mii de volume. Cum să le iau? Unde să le pun?

Mi-am ales o sacoșă de voiaj cumpărata cu ani în urmă de la mare. Avea fermoarul stricat. Era imposibil să-mi pun atâtea cărți.

Hai bine să-mi iau manuscrise.

Încăpeau. Gata, puteam pleca. Mai era aproape o oră și mi se făcuse o foame... Și ea nu era. Aveam s-o aștept. Chiar dacă ea plecase, eu tot o voi aștepta.

Aveam să-i arăt că eu rămân corect. Întotdeauna corect.

Mai bine mi-aș găti ceva. Ouă în frigider mai sunt. O să-mi fac niște ochiuri. Mi-am pus manuscrisele în hol. Am dat s-aprind aragazul. Nu mai funcționa.

Dar știi că vecinul are o butelie. Bat la ușă. Nu-mi răspunde. O fi plecat? Insist. Degeaba. Bat cu pumnii ba chiar și cu picioarele în ușa subțire. Zgomotele hăulesc în tot blocul, în liniștea ce s-a lăsat pe nesimțite de jur împrejur. Nedumerit abandonez ușă vecinului și ies din nou în balcon. Orașul e pustiu. Doar fumul incendiilor e mai consistent.

Nici un călător. Și mi-e o foamee... Mă-ntorc la ușa vecinului. O deschid bușindu-mă cu umărul în ea. A ieșit din țâțâni. Intru în bucătărie.

Gheorghe Andrei Neagu

Butelia e sub masă. N-au luat-o. O clatin. Mai are ceva încărcătură. O iau și o aduc la mine.

Am un aragaz de voiaj. Cu ăsta ne făceam mâncare în concedii.

Ne lua câte un prieten cu mașina la iarbă verde numai pentru că aveam aragaz de voiaj. Am legat furtunul la butelie. O adaptare de-a mea pentru cazuri când ar fi lipsit buteliile de voiaj. Ca acuma de exemplu. Aprind.

Merge. Pun tigaia și uleiul. Aud pași pe scări. O fi ea ?! Nu cred. Mi-e o foamee... Sparg ouăle. Uleiul sfârâie. Pașii se aud din ce în ce mai distinct. Se apropie. Albușul începe să se albească, ușa se deschide și apare ea.

Mi-e foame! Îi spun ca un fel de scuză în fața minunăției mele de a nu fi plecat.

— Ai spus ceva ? mă întreabă cu glas șoptit.

— Mi-e foame, repet ca în transă ducându-mi mâna la stomacul ulceros, proverbial de ulceros.

— Îți fac imediat ceva, îmi spune ea, mai limpede ridicându-se de lângă mine cu precauție. Stai liniștit. Îți aduc numaidecât.

Mă-ntorc pe partea stângă. Așa durerile-mi sunt mai suportabile.

— Cât e ceasul? o întreb gemând.

— E două și-un sfert, îmi răspunde ea din bucătărie. Mă uit la capătul patului. Da, e

Războiul muștelor

două și-un sfert.

Mă ridic speriat. Arunc plapuma grăbit. Vreau s-o chem s-o întreb dacă mai putem pleca. Dar mă trezesc de-a binelea. Intru în sufragerie. E frig. Caloriferele sunt reci. Privesc pe geam. Orașul e pustiu. Doar se vede umbra unul călător. Sub bec fulgii se zbenguie, liniștiți. Aud șuierul unei locomotive și asta mă liniștește.

Ea îmi aduce un pahar cu lapte și biscuiți. Durerile de stomac le simt mai puțin. Totuși beau laptele. Biscuiții nu vor să se moaie în lapte. Păcat. Altădată se muiau.

Altădată. Acum beau laptele și mă duc să mă culc alături de ea, fără să-i povestesc nimic. Ar râde de mine.

GALOVINUL

La Institutul pentru Creșterea Păsărilor, zarva a izbucnit doar atunci când domnul cercetător științific principal, Titel Traci, și-a expus punctul său de vedere. Până atunci, vederile tuturor erau fără puncte. Venit de la un institut vecin pentru creșterea ovinelor, tovarășul Traci și-a pus în cap ideea încrucișării ovinelor cu păsări. Ideea obținerii unor găini cu lână sau a unor mieluți cu aripi, a părut tuturor extrem de bizară. Însă cine să aibă curaj s-o expună. Doar tovarășul Titel venise în institutul lor, tocmai pentru a implementa această problemă. Îi fusese repartizat un laborator spațios și un personal disciplinat gata să-i sară în ajutor, ori de câte ori ar fi fost necesar. Domnișoara Domnica Bostan, cunoscută îndeobște sub denumirea Torțelul, deveni în scurt timp mâna dreaptă a maestrului.

Slabă, sfrijită și acrită de nenumăratele-i insuccese amoroase, Domnica Bostan urmărea acum doar o realizare spectaculoasă,

în locul atâtor decepții. Supranumele de Torțel îl dobândise ca o recunoaștere a tenacității cu care își înconjură eventuala pradă masculină imprudentă, sufocând-o. De aceea, dăruirea cu care-și umplea activitatea profesională, făcu din Domnica un adevărat fanatic al celor mai bizare experimente. Primele încercări menționate în comunicare și ilustrate cu diapozitive, au fost tot atâtea eșecuri. Este la mintea cocoșului, ca să ne exprimăm în termeni specifici domeniului, că nu se putea împreuna un berbec cu o găină sau viceversa. Și atunci au încercat să introducă în ouăle unor găini spermatozoizi de berbec, după care le-au așezat în incubator. Când le-a sosit termenul, au constatat că în afara unei duhori insuportabile, din incubator nu rezultase nimic. Atunci au căutat să introducă niște ouă proaspete, de găini văduve, în uterul câtorva oi. Rezultatele au fost nule.

În disperare de cauză, s-a trecut la înmulțirea în vitro sau la eprubetă, cum ne plăcea nouă să spunem în termeni barbari. Iar rezultatele nu s-au lăsat mult așteptate. După timpul convenit, germenii unui embrion s-au făcut zăriți în vasul ultrasofisticat. Zecile de tubulețe cu substanțe vitale, vitamine, nutritive, funcționau ireproșabil.

Domnișoara urmărea cu interes și uimire diviziunea celulară neîntreruptă, fotografiind, filmând tot timpul.

Gheorghe Andrei Neagu

Imaginile se înșirau de-a lungul pereților, sub bucăți de sticlă subțire, relevând pas cu pas noutățile celulare.

Din când în când domnul Titel Traci o consulta privind materialul documentar și-și nota într-un carnețel observațiile. După câteva săptămâni, în eprubetă, mucilagiul organic începu să-și concentreze forma, într-un mare ou cu transparențe ciudate.

Apoi, o coajă pergamentoasă prinse a se forma înghițind tot mai multă substanță vitală. Spre surprinderea lor, coaja calcaroasă întârzia să apară. Mai mult, un strat ușor pubescent, ca de piersică, se contura tot mai mult, ca o aspirație spre o formă viitoare. Și nu după multă vreme, învelișul se dovedi a fi păros, aidoma blănilor veritabile, ascunzând îndărătul lui viața ce părea să pulseze în continuare. Domnul Traci consideră că e timpul să-și facă primele comunicări. Cu emoția specifică marilor începuturi, își informă auditoriul asupra rezultatelor, înfiorând asistența cu imaginile puse la dispoziție de domnișoara Bostan.

Tăcerea ce se înstăpânise în timpul dizertației fusese probabil motivația unei acumulări consistente, ce se prăbuși ca un torent aprins după încheierea expunerii. Zeci de întrebări plouau asupra lor. Colegii curioși făcură front comun cu cei invidioși și cu cei răutăcioși, înmulțind întrebările. Domnul

Războiul muștelor

Traci le răspunde, bombându-și pieptul ca un clapon, lămurind atât cât îi permitea stadiul experimentului, ceea ce se pretindea a fi lămurit.

În final nu lămuri pe nimeni. Totul rămase într-o ciudată amorțeală. Scepticii nu credeau într-o evoluție ulterioară favorabilă, optimiștii se aruncaseră în tot felul de presupuneri nesăbuite. Oricum, lucrurile nu mai puteau rămâne așa. Rezultatele puteau foarte bine să revoluționeze lumea vie sau tot așa de bine lumea hârtiilor.

Ca primă reacție, cercetătorului i se pretinse păstrarea secretului. Un angajament în acest sens fu luat în scris, după care orice abatere ar fi fost aspru sancționată.

Indivizi necunoscuți își făcură apariția prin institut, prefăcându-se a lucra la tot felul de chestii, tot atât de secrete. Un fel de tăcere suspicioasă se instaură în rândul tuturor. Directorul fusese chemat sus și atenționat cu toată răspunderea asupra oportunității luării tuturor măsurilor de siguranță. Nervozitatea se înstăpânise peste tot. Fețele încruntate, frunțile brăzdate de cute, gurile închise și chipuri împovărate, luară locul chipurilor de altădată. Numai domnișoara Bostan își continua senină munca, de parcă în jurul ei nimic nu se putea întâmpla. Iar atunci când creșterea încetă, se formă un ou de aproape o jumătate de kilogram, acoperit cu un păr

Gheorghe Andrei Neagu

scurt și creș ca la micii karakuli veritabili. În paralel, alți embrioni își continuau dezvoltarea în condiții asemănătoare, dar nu identice. La unii diferența era doar de temperatură, la alții, substanța mineralogică sau plasma. Diferențierile nefundamentale, erau controlate cu rigoare științifică.

Așteptând transformări ulterioare de la oul păros, cercetau devenirile celorlalți embrioni. Se notau rezultatele, iar acolo unde viața înceta, se făceau înlocuiri totale sau parțiale pentru refacerea țesuturilor ce-și mai păstrau ceva din vitalitate.

Chiar dacă schimbarea condițiilor ducea la sucombarea experimentului în unele situații, perseverența părea să dea rezultate în celelalte cazuri. Rând pe rând, se formau ouă mai mari sau mai mici, acoperite cu coaja clasică, cunoscută, sau cu diverse membrane, pielețe și chiar cruste acoperite cu păr sau nu. Cele mai bune rezultate păreau să se rezume la dimensiunea părului și a oului. Oul păros de 500 de grame era suprema performanță obținută de colectiv după aproape trei ani de cercetări îndârjite. Părea că în afară de aceasta, nimic nu mai era de făcut. Faptul că oul păros era destul de elastic, îi opriră să cuteze a apela la metoda incubatorului. Abia când numărul ouălor păroase perfecte, ajunseră mai mare, îndrăzniră.

Câteva ouă fură introduse în incubatorul

Războiul muștelor

selectiv, ultrasofisticat. Observațiile optice păreau promițătoare. Diviziunea celulară din interiorul oului pornise. După câteva zile, în interiorul unuia dintre ele încetă. Fu introdus în alt incubator cu umiditate sporită și căldură mai apropiată de cea a corpului mamiferelor. Transformările reîncepură, până când încetară definitiv. Disecând sau, mai precis, secționând, domnișoara Bostan a constatat cu stupeoare existența unor forme incipiente de structuri anatomice ciudate. Ceva părea să semene cu o inimă, iar altceva cu alte părți organice cunoscute, însă lipsite de viață. Din motive inexplicabile, viața se încăpățâna să se instaleze înlăuntrul structurilor supuse eclozării artificiale. Rând pe rând, mai devreme sau mai târziu, obținură aceleași rezultate.

Ouăle erau pe terminate. O comisie guvernamentală informată la timp de eșecul ce se profila se deplasă la institut. Încordarea era gata să răbufnească, ardoma unei corzi de violoncel întinse la maxim. Inspectorii se perindară prin diverse colțuri, iscodiră „cu delicatețe” pe ici pe colo, stabiliră ceea ce era de stabilit și schimbară conducerea. Domnul Traci nu trebuia să sufere un eșec. Ori pentru succes, avea nevoie de putere. Iar puterea nu o putea avea decât ca director. Propunerea a fost bine primită și de organizația de reprezentare a maselor și iată-l pe Titel Traci di-

Gheorghe Andrei Neagu

rector. Bineînțeles că acum totul avea să se canalizeze spre cercetarea fundamentală începută de acesta. Domnișoara Bostan, parcă prinsese aripi. Continuase supravegherea incubatoarelor și a formării ouălor păroase într-un număr mult mai mare de situații, cu parametri mult mai variați. Dar rezultatele întârziu să apară.

Într-una din zile, directorul Traci năvăli ca o furtună printre zecile de balonașe și incubatoare.

— Nu mai suport! Nu mai pot suport! clamă el de unul singur cu o disperare neprefăcută.

Cu privirile înspăimântate, domnișoara Bostan apăru timid dintre incubatoarele aliniate de-a lungul pereților faianțați ai laboratorului.

— Numai dumneata ești de vină, continuă el cu o furie pe care nimeni nu i-ar fi putut-o bănuși. Domnișoara se piti fără voie după unul din incubatoare.

— Ieși de-acolo, îi porunci directorul, regretându-și tot atât de brusc furia cu cât de repede izbucnise.

Își dădu seama că nu așa trebuia să procedeze dacă vroia să convingă. Pentru că scopul venirii lui aici era cu totul altul decât cel care-l arătase prin izbucnirile-i furioase.

Ideea îi încolțise monstruos, dar îi încolțise.

Războiul muștelor

Oul trebuia eclozat într-un organism viu. Indiferent de mijloace, oul trebuia introdus în organul genital al unei mamifere. Era poate singura șansă de reușită. Ori la acest lucru nu se pricepea. Pe când o femeie trebuia să se priceapă. De aceea venise el.

Dar nu-și găsisese momentul cel mai potrivit să se exprime. Sau mă rog, nu așa s-ar fi convenit să înceapă o discuție atât de ciudată.

Oricum, intrarea fusese ratată. Așa că totul trebuia animat. Animat până când își va putea domoli amărăciunea și enervarea ce-l cuprinsese în fața atâtor încercări eșuate.

Se întoarse tot atât de brusc cu spatele și părăsi încăperea, mormăind în sinea lui tot felul de scuze, care nu aveau cum să fie auzite pentru că nu avusese curajul să le rostască. Domnica rămăsese blocată, cu ochii holbați, fără putința de a înțelege ceva sau de a rosti un cuvânt.

Plecarea precipitată, ca și sosirea, de altfel, o buimăciseră cu totul. Cu greu și-a putut reveni.

Strigătele celui pe care-l slujise cu devoțiune, îi mai răsunau în urechi, în vreme ce privea la structurile morfologice din diversele stadii experimentale. Nu știa cu ce greșise. Puterea șefului ei o fascinase, apoi o robise pentru totdeauna. Putea să-i ceară orice, orice ar fi făcut. Dar nu înțelegea să fie acuzată. De aceea, buimăceala luă proporții catastrofice,

Gheorghe Andrei Neagu

silind-o la hotărâri mai mari decât și-ar fi putut imagina că va fi fost în stare să le ia vreodată.

Titel, în schimb, se plimba din ce în ce mai nervos, zile în șir, printre celelalte laboratoare, neîndrăznind să-și facă apariția tocmai în laboratorul lui, alarmând-o și mai mult pe Domnica. Iar atunci când găsi pe masă raportul despre o nouă moarte a unui nou ou păros, nu se mai putu opri. Se hotărî să-i facă propunerea cu orice preț. Alese ca loc de discuție biroul directorial, mare și impunător, ca pe un teren propriu, de unde nu avea decât să câștige. O chemă pe Domnica și-i spuse cu glas potolit, cuprins de o jenă nefirească:

— Cred că am găsit ceea ce ne trebuia. Oul are membrană permeabilă, formată în condiții de laborator. Deci nu este definitiv conturată. S-ar putea ca în interiorul oului să fie nevoie de substanțe specifice unei vieți intrauterine.

Ajuns aici, se opri, așteptând reacția Dominicăi. Nu se aștepta la o ofertă directă, dar la o reacție de orice fel, tot se aștepta. Însă domnișoara Bostan îl privea aiurită, sorbindu-i cuvintele, de parcă i-ar fi deschis ochii cu mâna și i-ar fi lăsat deschiși.

Când el făcu această pauză, ea nici pe departe nu-și închipui că era așteptată o intervenție. Continua să tacă imobilă și tâmpă.

— De aceea, cred că e cazul să aducem

Războiul muștelor

o oaie sănătoasă, aptă să găzduiască în trupul ei oul nostru, conchise el sătul să mai aștepte.

Abia atunci Domnica pricepu pe de-a-ntregul ce i se comunicase. Faptul că directorul avea suficiente relații la ovine, i se păru o soluție extrem de ușoară. Domnișoara acceptă din priviri soluția propusă. Iar când peste câteva zile, fură aduse și nevinovatele patrupede și echipa se mări cu un alt cercetător de la institutul vecin, domnișoara Bostan își continuă munca, nesinchisindu-se de nou-tatea survenită. Abia când una dintre vietăți sucombă, simțurile ei neatinse de noua etapă a cercetărilor se alarmară. La disecție, atât oul, cât și materialul genetic erau distruse. Nu se găsi nimic deosebit în continuarea experimentului.

Următoarele patrupede se infectară pe rând, fără a-și aduce vreo contribuție deosebită asupra rezultatelor.

Disperată, Domnica așternu rugi fierbinți celui de sus, sperând să-i parvină marea revelație. Iar aceasta-i sosi atât de violent, încât o înspăimântă. Într-o noapte visă că ea, Domnica, era fecioara care în loc de prunc năștea o găină cu păr. Onorurile sociale apărute în vis erau atât de mari, încât o treziră în spaime. „Poate că asta-i soluția”, își spuse ea, hotărâtă să se ducă la tovarășul Titel Traci și să-i propună așa ceva. Acesta o privi mirat, apoi acceptă mai lesne decât și-ar fi putut în-

Gheorghe Andrei Neagu

chipui. Iar ceea ce părea la început monstruos și absurd, începu să devină tot mai mult o necesitate științifică. Embrionul protejat astfel își începuse dezvoltarea fără probleme. Domnica se simțea invidiată și admirată.

Odată cu trecerea timpului, când formele trupului începură să ia proporții, starea generală a domnișoarei începu să se deterioreze vizibil. Primele semne au fost apariția unor arsuri epigastrice puternice cauzate de părul embrionar, apoi ca un transfer, apariția de zone cu pilozități accentuate pe față și prin alte părți ale trupului, ce tindeau să acopere cu un fel de blăniță întreaga epidermă. Domnica era speriată. Simțea cum o cuprindea spaima, dar jertfa ei era mai presus de spaima acelor zile. Și așa, odată cu trecerea timpului, odată cu rotunjirea formelor cu care natura se încăpățâna să o doteze, Domnica simțea că lucrurile își continuă firesc dezvoltarea.

Până când, într-o zi, cu dureri cumplite, se declanșă facerea. O naștere normală se dovedi imposibilă. Tot felul de radiografii lăsau să se întrevadă că înlăuntrul ei se mișca ceva diform și ciudat. Se apelă în disperare de cauză la cezariană. Fătul se dovedi a fi un cocoș cu blană de oaie, spre deziluzia întregii asistențe.

Galovinu își mișca trupul mișos, pe două picioare păroase, paricopitate, scoțând din când în când un behăit cotcodăcit sinistru.

Războiul muștelor

Faptul că Domnica a fost salvată, a stârnit până la urmă un entuziasm anemic, umbrit în mare măsură de ciudata apariție. N-a mai bucurat pe nimeni faptul că în câteva zile Galovinul a început să meargă țopăit și nesigur prin sălile institutului.

Numai tovarășul Traci mai era curios, așteptând minuni ulterioare, cu o nerăbdare ciudată.

„Cel puțin dacă era găină”, își spunea el uneori cu nemulțumire.

„Poate ar fi făcut vreun ou, care ar fi continuat experimentul” își arăta el nemulțumirea, atunci când, oricât de mult ar fi întors problema pe toate fețele, nu-i găsea rezolvare. Așa că, până la urmă, se resemnă, și-și caută un capital onorabil de justificare a eșecului experimental.

Iar când într-una din zile Galovinul se repezi să-l atace, tovarășul Traci îl lovi cu furie cu un vătrai nenorocit, curmându-i zilele, împotriva firavei dorințe ce-i mai rămăsese de a continua experimentul.

Cuprins de remușcare, îl puse într-un borcan cu spirt, hotărât să-și ia transferul într-o altă unitate. Și de atunci nimeni nu l-a mai zărit. Gurile rele spun că s-ar fi apucat de politică, în vreme ce Domnica, profitând de avantajele democrației, s-ar fi retras la o mănăstire, devenind cea mai bună păstoriță a turmelor de mioare. Și tot lumea spune că din

Gheorghe Andrei Neagu

când în când le arunca mieilor grăunțe în
iarbă și-i chema ca pe găini.

COMOARA

— Dumneavoastră cu cine țineți, în fond, tovarășe director, cu dreptatea sau cu principiile proletariatului!, strigă, scos din sărite, Florin Tiubeteică, sprijinindu-se în biroul directorului. Furia îl îneca. Directorul îl privea uluit, nevenindu-i să creadă. Acesta-i colegul de facultate! Acesta, Batiflori sau Buterflay, cum îi spuneau pe vremea studenției! Nu-l mai recunoștea. Ce-i drept, nu se mai văzuseră de mult. Dar oricât de mult timp ar fi trecut, Fluturașul n-ar fi putut să se schimbe până-ntr-atât. Sau mai știi? S-ar putea. Că altfel n-ar fi ajuns directorul întreprinderii doar pentru ochii lui frumoși. Și-apoi, din câte știa, Tiubeteică nu se căsătorise cu nici o fiică de viță aleasă, așa cum făcuse el și nu-i plăcea să-și aducă aminte, ca să-și aibă spatele acoperit. Și totuși, directorul centralei spera ca Florin să glumească. De aceea îl întâmpină.

— Haide, bă Florine, nu fi neserios. Ce naiba?

Tu nu vezi că mai toți directorii au um-

Gheorghe Andrei Neagu

flat realizările?! Am aici situația exactă. Ce naiba te cramponezi atâta de câteva procente acolo? Că întreprinderea ta n-a realizat planul cu 3%, te înțeleg și îți promit că rămâne între noi. Dar ajută-mă și tu puțin. Dacă tu ai raporta realizarea cu 5%, totul ar fi minunat. Ai lua și o primă frumoasă și muncitorii ar fi mulțumiți, și tu, și eu și toată lumea. Așa că eu, dă-mi voie, nu te cred.

Cred mai degrabă că ai rămas același coleg glumeț din facultate. Asta o cred, să știi. Și nu mai umbra să mă sperii.

— Să vă sperii, tov. director? Nu. Nici gând. Dar să știți, chiar de-ar fi să-mi pierd capul și tot n-o să mint. Nu pot crede că dv., în calitate de director general al centralei noastre, îmi cereți să mint. Sunt comunist și nu pot face asta. Pentru ca să fiu director, a trebuit să mă fac membru de partid, dar pentru mine nu asta are vreo importanță. Puteam fi director și fără carnetul de partid, pentru că aveam conștiință. Și să mai știți că nu carnetul de partid vă dă și conștiința sau v-o spală de păcate. În țara asta, în poporul acesta, conștiința n-a fost probată niciodată cu nici un fel de carnet, ci numai și numai cu măsura faptelor. Și n-o să mi-o iert niciodată dacă aș proceda altfel.

— Deși aș putea să te constrâng, tovarășe Tiubeteică, se adresează oficial și nervos directorul general, în numele aceleiași

conștiințe, n-am s-o fac.

— Mă faceți să zâmbesc, tovarășe director general, i-o reteză directorul Tiubeteică. Dumneavoastră, din moment ce mi-ați cerut să mint, să înșel adevărul, nu mai puteți apela la conștiință. O să-mi spuneți că imperialiștii s-ar bucura dacă ar auzi că nu ne-am realizat planul. O să-mi spuneți că procedând astfel, apăr cauza proletariatului. Știu. Știu dinainte sloganurile folosite de oameni ca dumneata.

— Adică ce fel de om sunt? îl întrerupse nervos directorul general.

— Dacă vă veți gândi serios, veți afla singur răspunsul. Pentru că nu este admis, ca pentru câteva sute de lei pe care-i va lua un muncitor, proprietarul de drept al realizărilor sale, eu, să-mi permit să-l dezinformez. Chiar cu riscul de a da apă la moară defăimătorilor occidentali. Nu. Eu nu concep ca atunci când interesele clasei muncitoare nu coincid cu adevărul și dreptatea, să le calc pe cele două în picioare amăgindu-mă atât pe mine, cât și pe ceilalți, pentru că astfel eu creez un nou adevăr. Adevărul muncitoresc. Nu există decât un singur adevăr. Și acela nu are prejudecăți de clasă, ci doar forme, straie diferite, esența rămânând aceeași.

— Ciudată conștiință și mai ales ciudată dizertație pentru un membru de partid, tovarășe Tiubeteică, îl întrerupse superior și ironic directorul general.

Gheorghe Andrei Neagu

— Pentru dumneavoastră, tovarășe director general. Dar pentru mine, nu. V-am mai spus și o repet. Nu m-am născut director și nici membru de partid.

Dar dacă partidul mă poate condamna că eu respect adevărul, atunci eu mă lipsesc de un asemenea partid.

Sunt membru de partid cu tot sufletul meu. Și lupt împotriva acelor care gândesc așa ca dvs. Dacă aș fi putut fi director fără să fiu membru de partid, nu m-aș fi făcut nicio dată. Pentru că din nefericire, sunt destui membri de partid, care poartă degeaba carnetul.

— Tovarășe Tiubeteică, te poftesc să mă lipsești de remarcile dumitale de astăzi. Cred că ai băut. Nici în glumă nu ai dreptul să gândești ceea ce ai spus.

— Ba n-am băut și am tot dreptul s-o spun atunci când văd oameni atât de falși ca dv. Și de altfel, vă rog să țineți cont de exprimarea mea.

Fiți atent ce persoană folosiți în ceea ce mă privește. Nu cred că sunteți politicoși în tonul și modul de a aborda discuția cu mine. Am încheiat orice discuție cu dumneata.

— Cu dumneavoastră... tovarășe director general.

— Bine, bine, fie. Cu dumneavoastră...

— Da, dar eu n-am încheiat. Vreau să vă rog să-mi răspundeți la două întrebări.

Războiul muștelor

Prima: Ce mai face tovarășul vice?

— Care vice? întrebă directorul general.

— Ei uite, asta chiar că-mi dă de gândit.

Ce cauți dumneata în partid, tovarășe director general? Știe toată centrala că tovarășul vice este socrul dumitale, tatăl femeii aceleia urâte ce-ți susține cariera, și dumneata întrebi care vice. Ce cauți dumneata în partid, tovarășe dire...

— Ai să vezi dumneata ce caut, ai să vezi când ai să fii chemat la B.O.B. să dai socoteală.

— Ha, ha... ha... ha... la B.O.B degeaba vin. Se știe doar că secretarul B.O.B. este subalternul dumitale, așa că... e ca și cum aș veni la dumneata.

Știi ce? Consideră că sunt acum la B.O.B., tovarășe director general și iartă-mă că mă adresez eu însumi la o altă persoană decât la cea care m-am adresat până acum. Spune-mi ce vrei? Să mă dai afară din partid? Vrei carnetul? Ți-l dau, pentru că nu vreau să mai fiu tovarăș cu oameni ca dumneata.

Prefer oameni integri, fără carnet, decât oameni ca dumneata. Consideri că ai pus mâna pe o comoară ce-ți aparține în exclusivitate și te înfrupți cu amândouă mâinile din ea. Cât despre neîndeplinirea planului, voi trage la răspundere pe cei vinovați de aceasta.

— Asta trebuia să-mi comunici, tovarășe, nu celelalte bazaconii. Cum ai de gând să

procedezi?

— Simplu. Am să stau zi și noapte cu secțiile mai slabe și-am să le aduc la nivelul celorlalte. Așa cum de 1 Mai și 23 August au scos producții record, vor scoate mereu de-acum înainte.

— Așa, așa, tovarășe Tiubeteică, conchise directorul general, înviorat întru-câtva de fâgașul nou al discuției.

— De altfel, sincer să fiu, cred că cifrele de plan sunt cam umflate. An de an, normele se schimbă, iar mecanizarea nu ține pasul cu planul decât pe hârtie. Date fictive, tovarășe director general.

Iată unde duce minciuna. La situații false.

Pentru niște birocrați incapabili, dar cu drepturi, muncitorii noștri trebuie să tragă, nu glumă.

— Poate fi adevărat numai în parte, tovarășe Tiubeteică, numai în parte.

— Nici eu nu generalizez. Datorită faptului că am scăpat de un contabil șef incapabil și am angajat un economist bine pregătit, am reușit să fac eu însumi măsurătorile necesare, și am ajuns la cu totul alte norme.

De fapt, am adus la cunoștință centralei, printr-un referat, dar nu s-au luat nici un fel de măsuri.

Probabil că în virtutea legii 12 sau mai știu eu care alte virtuți, incapabilii prinși pe

post au rămas bine înfipti acolo.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Simplu, tovarășe director general. Simplu. 4 clase bine făcute iar restul studiilor fiecare cum a putut, rămân în virtutea legii 12 pe post, n-avem să facem salturi calitative mari. Și nu numai acolo. Avem o grămadă de ingineri, toți șefi de compartimente și absolvenți a unor facultăți muncitorești, care pur și simplu frânează economia națională.

— Nu exagerați, tovarășe director?

— Nicidecum. De când n-am mai fost supuși unor examene principale, severe? De când? De la absolvirea facultății. De fapt, în '50-'55 când am terminat noi, știm prea bine care cum am terminat. Și de-atunci totul e o mascaradă.

Ne ascultăm la reciclări noi între noi, colegii, după ce, cu o seară mai înainte, am tras împreună câte un chef care ne obligă reciproc. Iar dacă ne-ar da un computer, o problemă de rezolvat, un exercițiu trigonometric sau ceva algebră superioară, sunt sigur, că mulți ar trebui să-și ia adio de la diplomă.

— Dar dumneata, tovarășe Tiubeteică?

— În ceea ce mă privește, pot să spun doar atât. Am doi copii. Unu-i student și altul la liceu.

— Să vă trăiască.

— Mulțumesc. Dar nu asta vroiam să vă spun, ci faptul că adeseori mă iau cu ei la în-

Gheorghe Andrei Neagu

trecere. Și spre bucuria mea, mai țin piept cu succes tinereții lor creatoare. Iată, tovarășe director general, comoara mea. Munca. Aceasta-mi este comoara.

— Dar în facultate parcă erai altfel.

— Da, eram vesel, dar nepregătit n-am fost niciodată. Eram vesel, ca să pot uita că făceam facultatea pe alt nume. Pentru că pe numele meu adevărat, aș fi fost dat afară. Aveam tată chiabur. Avusese 10 ha de pământ și era chiabur. Acum ne vine să zâmbim, dar atunci... În numele cărui adevăr erau colegii noștri dați afară?

De dragul aceleiași cauze proletare? Nu.

De dragul farsorilor, așa cum s-a văzut mai târziu, când pentru unii era deja prea târziu. Eu n-am fost ca dv., fiu de muncitor.

Iar dacă am ajuns director, n-am ajuns decât prin forțele mele. De-aceea, refuz să mint vremurile pe care le trăiesc. Trăim, tovarășe director general. Trăim. Și nu oricum. Trăim iarăși zilele când putem cânta „Deșteaptă-te, române!”, „Trei culori” și când nu avem alt bun decât țara noastră, când nu avem altă comoară decât oamenii pe care cu adevăruri trebuie să-i slujim și nu cu minciuni. De-aceea, n-am să pot adăuga cele câteva procente, tovarășe director general.

Emoționat, directorul general se ridică:

— Florine, dă-mi voie. N-am crezut niciodată că stau alături de un om ca tine. Uită

Războiul muștelor

ce ți-am cerut. Am greșit și eu. Sper să mă-nțelegi.

Și-ncrezător unul în altul, își strânseseră mâinile transpirate de emoția clipelor trăite.

* * *

Conștiința: - Hei, tovarășe autor, cum îți permiți un asemenea final?

Autorul: - Ce, n-am voie să cred în om?

Conștiința: Da, dar nu forțând nota.

Autorul: - N-am forțat nota.

Conștiința: Dar ce-ai făcut?

Autorul: - Am acordat încredere omului. Oamenilor buni ce sălășluiesc în noi.

Conștiința: A: Dar ai motive să crezi?

Autorul: - Foarte multe. Numai faptul că ne numim oameni și e suficient să avem încredere în noi. Aceasta poate ar fi justificarea titlului. Comoara ar putea fi la urma urmelor, încrederea în oameni.

Și conștiința mulțumită se întinse, adormind.

MIJOARCA

Dorel alerga ca un titirez. Se jucau de-a ascunselea. Unul câte unul se așezau, cu fața la zid, până terminau de numărat. Numărau din zece în zece sau spuneau ceva cu glas tare, permițând celorlalți să se ascundă. Dorel era de cinci anișori. Nici nu putea să se ascundă bine că-l și ghiceau. Mai mereu era pus la numărare și aproape de fiecare dată ceilalți reușeau să-l păcălească. De data asta însă, Dorel era hotărât să nu se lase găsit cu ușurință. Și cum nu mai erau maidane, copiii se ascundeau fiecare pe unde putea.

Dorel alergă spre intrarea unui bloc. Pășii ridicându-și cu greutate piciorușele pe treptele de la intrare. Se mai auzea în urma lui vocea celui care numără. Sub scări era capacul de la subsolul blocului. Dorel se năpusti spre intrarea salvatoare. Ținea cu tot dinadinsul să nu fie găsit. Capacul, sprijinit într-un echilibru fragil de perete, se închise la loc, la încercarea copilului de a se ascunde mai bine. În subsol se făcu întuneric.

Războiul muștelor

Dorel se bucură. N-aveau să-l găsească așa de ușor. Auzea pașii rari ai celor ce treceau pe deasupra capacului. În sinea lui zâmbea. Parcă-i și vedea pe ceilalți căutându-l. N-aveau decât să-l caute mult și bine. Mulțumit, se așază pe treptele scării, cu piciorușele atârând în gol. Frigul din subsol îi dădea o senzație de răcoroasă toropeală. Cei de afară îl căutară. Obișnuiți să-l găsească de la prima căutare se mirară la început că nu-l găsiră. L-au mai căutat ei după aceea, până s-au plictisit. Apoi, și-au închipuit că a plecat, fără să le spună, acasă. S-au liniștit cu totul. Jocul a continuat și fără el. În vremea asta, Dorel își simțea capul din ce în ce mai greu. Adormi. Nici nu a simțit cum a trecut timpul. Când a deschis ochii, s-a mirat mai întâi de întunecimea ce-l înconjură. Era noaptea târziu, ai lui se agitaseră mult. Abia venit de la serviciu, tata l-a căutat. Nu l-a găsit nici pe holuri, nici în jurul blocului. Nedumerit și-a gătit singur o omletă, așteptându-și soția care întârzia, naiba știe pe unde. Se înseseră deja, când ea intră grăbită, aruncându-și poșeta într-unul din fotoliile de pe hol.

— Unde-i Dorel? întrebă ea.

— Credeam că-i cu tine.

— Cu mine? De ce să fie cu mine?!

Când a mai fost cu mine?!

— Dar Martha...

— Ce Martha? Nu ești în stare de nimic.

Gheorghe Andrei Neagu

Nu știi decât de serviciu și-atât. M-am săturat. Numai eu trebuie să am grijă de toate. Mai bine nu te însuram. Dar nu. Tu ți-ai luat o slugă. Păcat de tine, Joseph, păcat.

Încăperea devenise insuportabilă. Mobilă veche, întunecă și mai mult atmosfera mohorâtă. Martha își așezase ligheanul mare în holul friguros. Apa rece îi înroșise mâinile. După absolvirea facultății, își părăsise familia fără de veste. O chemase el, Joseph, iar ea consimțise. De fapt, nu regreta pasul făcut. Orașul mare o fascinase, iar Joseph se dovedise mai presus de așteptări. Singuratec și orgolios. La început îi admirase asceza. Îl înconjurase cu devoțiune. Adeseori, când Joseph venea plin de entuziasmul infantil al căutărilor sale, ea era gata să-l tempereze, să-i arate capcanele și eventualele eșecuri ce-l puteau aștepta. Așa credea ea că-l va căli, îl va face să privească mai realist viața. Viața ei dinainte fusese plină de privațiuni. Cu un tată bețiv, abia de reușise să-și termine studiile. Muncise și învățase cu ardoarea celui convins că n-avea altă ieșire. Apoi apăruse el. Înalt, șaten, cu ochii căprui, cu mintea într-o permanentă agitare, onest și bun. Joseph se dovedise mai presus de curtezani obișnuiți, întâlniți până atunci. Își aminti, zâmbind cu nostalgie, că Joseph o găsisse înconjurată de aceștia, chiar din prima seară. Inginerul brunet și mustăcios o agasase cu insistențele pe

Războiul muștelor

lângă tatăl ei. Faptul că-l îmbătase de câteva ori, tratând cu el posibilitatea unui mariaj, o dezgustase. Dacă era bărbat adevărat, trebuia să aibă curajul de a-și finaliza intențiile de unul singur, fără a recurge la stratageme ce-l înjoseau. Pe filolog nu-l putea suferi din cauza vorbelor mieroase ivite tot timpul de pe buzele subțiri și răutăcioase, iar arhitectul părea un veșnic stâlp al boemei locale. Joseph intrase în modul cel mai firesc, mai natural cu putință. Nici nu luase aminte la cei trei din încăpere. Intrase firesc în discuție, de parcă s-ar fi cunoscut de când lumea.

Îmbrăcat sărăcăcios, dar îngrijit, se adresase fără nicio sfială ei, tăcutei și impenetrabilei fete, deziluzionate de prima iubire, cerându-i să-l însoțească.

Surprinsă, acceptase. Se plimbaseră până noaptea târziu. Îl urmărise cu coada ochiului tot timpul cât îi vorbise despre sine și mai ales despre planurile lui. Nici un gest de curtoazie. Părea că uitase de existența ei ca femeie. Dar se înșelase. Când își așezase capul pe umărul lui, într-un moment de respiro, el o sărutase, timid și tandru.

Aducerile aminte îi luminaseră chipul. Și apa i se părea mai ușor de suportat. Cu toată facultatea ei, abia de găsisese un post de muncitor necalificat într-un din întreprinderile marelui oraș. Cu el se vedea mai mult după ce veneau gerurile.

Gheorghe Andrei Neagu

Vara mergea mult pe teren și abia de se vedeau de două ori pe lună. Era vesel, exuberant și mereu încrezător în visurile sale. Părea că nimic nu-l poate doborî. Numai atunci când vremea rea îl strângea de pe drumuri era mai abătut. Frigul din camera închisă, cozile interminabile, absența unor împliniri imediate, îl întristau. Atunci devenea trist și irascibil. Martha îl înțelegea. Adeseori încercase să se substituie prietenilor cu care Joseph obișnuise să se înconjoare. Considera că ea poate suplini societatea de care el avea nevoie și-i pretinde s-o înțeleagă. Îi arătase de nenumărate ori că prietenii nu-i meritau strădaniile, că se irosea. Adeseori o ascultase, dar tot mai des simțea lipsa comunicării.

În seara când întârziase mai mult ca de obicei, lucrurile se precipitară în sensuri nedorite.

Se întâlnește cu doi dintre prietenii de cuget și de spirit pe care nu-i mai văzuse de aproape un an de zile. Intrase vesel în camera îngustă și înaltă, aducând după sine aerul rece de afară. Își scutură pantofii de zăpadă, sărutând-o cu sfiala celui ce se simțea vinovat.

— Unde-ai fost? îl întreabă ea fără urmă de răutate.

— Iartă-mă, mamă, zise el cu prefăcută veselie.

— Dar puteai să-mi dai măcar un telefon.

Războiul muștelor

— Am fost cu băieții. Am uitat. N-am băut nimic. N-am avut bani. Dar discuțiile au fost atât de aprinse...

— Atât de aprinse încât ai uitat de mine, nu se lăsă ea ademenită.

Joseph îi cuprinse mijlocul. Ea își scoase mâinile din apă îndreptându-și spinarea pentru a fi sărutată. El o ghici, și-o sărută după ureche, apoi pe ceafă. Martha surâse. Îi plăcea să-l vadă supus și ascultător. Se bucura în sinea ei că nu se înșelase. La tatăl ei nu văzuse așa ceva. Dar faptul că era tatăl ei, nu-i dădea dreptul să-l judece. Avea un cult nestrămutat pentru familie.

— Și eu care vroiam să-ți dau o veste deosebită, zise ea îmblânzită.

— Ce veste? întrebă el curios.

— Acum lasă. Ți-o spune altădată, zise ea.

— Totuși. Știi că nu-mi place să mă lași așa.

Martha îl privi. Chipul îmbujorat de frigul de afară îi devenise mai drag. Ochii mari, deschiși de curiozitate, îi cereau, o implorau. Nu mai ascunse:

— Voi avea un copil.

Chipul lui Joseph se posomorî. Trăsăturile feței se lungiseră brusc.

— Nu te bucuri? insistă ea.

Joseph tăcu. O privea cu ochii concentrați în adâncul ființei sale. Medita.

Gheorghe Andrei Neagu

— La ce te gândești? insistă ea.

Jospeh își luă seama. Zise cu gravitate:

— Nici măcar nu suntem căsătoriți.

— Nu-i nimic, ne căsătorim.

— Și unde-l creștem? În camera asta fără nici un Dumnezeu? Ce-i dăm să mănânce?

— Ce-i dau și ceilalți.

— Dar noi suntem ca ceilalți părinți?!

Oare numai atât de puțin să-i oferim copilului nostru?

Până la urmă apăruse Dorel. La început, Joseph îl primi cu spaimă, neștiind ce să facă cu el, apoi, obișnuindu-se, începuse a și-l apropia. Dar Martha nu-i dădu voie. Îi urmărirea îngrijorată fiecare gest, de parcă s-ar fi așteptat la cine știe ce catastrofă.

Ochii ei măriți de spaimă, îl indispuneau pe Joseph și-l îndepărtau.

— N-ai încredere în mine, deloc, chiar deloc?! Își arăta el câteodată nedumerirea.

Ea nu-i răspundea, dar lăsa să se întrevadă acest lucru prin tot ce făcea. Curând, Joseph se lăsă păgubaș de orice dorință de apropiere. Mai mult, răceala se strecură și între el și Martha.

Iar lucrul și mai ciudat, Martha însăși, odată cu creșterea copilului, devenise apatică, neglijentă și reținută. De aceea, când el îndrăznise odată s-o întrebe: „Martha, dar tu nu-l mai iubești pe Dorel?“, se alesese cu un

cortegiu de reproșuri nemeritate ce culminaseră cu justificarea: „Dacă am văzut că nu te mai apropii tu ca tată de el, eu de ce aș face-o. Poate crezi că nu-i al tău”.

Acest „poate crezi că nu-i al tău” îl pusese pe Joseph în mare încurcătură. „Ce anume a determinat-o să zică astfel?” a fost primul gând ce l-a înfiorat pe Joseph.

Apoi nu s-a mai gândit la asta. S-a dedicat cu trup și suflet serviciului și pasiunilor sale. De aceea, Dorel ajunsese la numai cinci ani să se joace cu cei mai mari ca el. Avea o independență a lui, un fel de a fi ce-i aducea necazuri, dar și satisfacții tipice vârstei. Uneori arăta o maturitate în gesturi, ce surprindea. Unii îl răsfățau, alții îl pizmuiau. De aceea, seara, Joseph nu fusese îngrijorat când nu-l găsisse acasă. Îngrijorarea însă creștea pe măsură ce Martha continua să-și vadă de treburile ei fără a se alarma de absența copilului.

— Ție chiar nu-ți pasă unde e copilul? se trezi el spunând.

— Tot așa de bine aș putea să te întreb eu. Dar eu am cel puțin bunul simț să tac. Ce-ai vrea, să-l caut tot eu? Deocamdată e destul că vă slugăresc ca o roabă, zise ea trântind și bufnind. Joseph se lăsă păgubaș. Își luă paltonul pe umeri și ieși să-l caute. Întunericul se înstăpânise de-a binele pe spațiile dimprejur. Nici urmă de copil și de copiii cu care obișnuia să se joace. Joseph se întoarse

întristat.

În vremea asta, Dorel începuse să se agite. Mai întâi se dădu jos de pe treapta scării, prăbușindu-se în golul subsolului. Pipăi cu mâinile fierul năclăit de umezeală. Era alunecos. Se deplasă spre dreapta cu mâinile întinse. Întâlni curând betonul igrasios. Se întoarse tot cu mâinile întinse în față. Orbecăise fără să se descurajeze. Panica încă nu începuse a-i cuprinde existența. Mai fusese el și în alte subsoluri. Picioarele îi nimeriseră într-o băltoacă. Era de la țevile sparte ale canalizării. Din când în când, zgomotele apelor curgând prin țevi, destrămau liniștea întunericului.

Dorel începu să strige. Vocea îi suna înfundat.

Răcoarea din subsol începuse a-l pătrunde neplăcut. Din când în când se mai deplasa și mai scotea câte un strigăt de ajutor. „Ce bine ar fi fost, dacă aveam niște chibrituri”, gândi Dorel cu ciudă. Piciorul i se lovi de o sfărâmatură de beton. Îl duru. Se aplecă să-și apuce cu mâinile piciorul lovit. În drumul lor, mâinile se întâlneau cu bucata de beton. În jurul ei, sfărâmături mai mici. Apucă un dintre ele, cu gândul să bată în țevi. Văzuse asta la mama lui, când vecinii se întindeau mult la petreceri.

La parterul blocului era familia Romașcanu. Domnul profesor era mai tot timpul

acasă, cu tot felul de cărți pe biroul său. Respectat de toți locatarii, profesorul Romașcanu era pentru mulți dintre ei un model demn de bunătațe și omenie. Avea o singură fiică și o nevestă cicălitoare. Puțini dintre vecini știau că profesorul își realizase cariera datorită soției. Doamna Maria, cum îi spuneau ei, era o femeie ce reușise a-și păstra farmecul în ciuda vârstei. Ambițioasă și cochetă reușea mai întotdeauna să-și impună punctul de vedere. Știa să cultive relații utile atât pentru familie cât și pentru uzul personal. Cochetăria nu mergea mai departe de limitele unor promisiuni viitoare, care constituiau întotdeauna creditul suficient pentru o nouă împlinire. Așa ajunsese doamna să convingă societatea, că domnul Romașcanu merită să fie numit profesor. Și a fost numit. În seara aceea, doamna Romașcanu era deosebit de supărată. Vestea pe care o primise de la fiica ei, o uluise, o înfiorase, dar o și tulburase în egală măsură. Lucreția se mărita. I-o spusese franc, fără ostentative. Viitorul soț era un asistent cvasi cunoscut, ce nu-i era pe plac doamnei Maria Romașcanu.

— Îl iubești?

— Desigur. Și nimic nu mă va face să mă despart de el. El este soarele meu, viața mea, este tot ce am mai bun și mai frumos, spuse fata în fața mamei.

— Lucreția, tu ești nebună. Ce va spune

Gheorghe Andrei Neagu

lumea? Îți dai seama? Tu, fiica marelui profesor Romașcanu și urmaș al ilustrelor mele rubedenii, să te măriți cu un biet asistent, fără o lescaie, fără nici un viitor. Știi ce sunt părinții lui?

— I-am cunoscut. Stau pe Șelari. Au un magazin de coloniale și n-au nici un nume ilustru...

— Ajunge, supuse mama sictirită. Nici nu vreau să aud. Când o auzi Petrache... Ce, sunt proprietari? Ia niște bieți vânzători, acolo.

— Am să-i spun eu, zise cu hotărâre Lucreția.

— De asta am cheltuit o avere cu tine? Ai o licență. Mâine, poimâine, o mare doctoriță...

— Poate, maman, dar eu cu el mă mărit. Tatei îi spun eu. Mă va înțelege. Când te-a luat, nu era marele Petrache Romașcanu, așa cum nici el nu este. Îl voi sprijini, așa cum și tu ai făcut cu tata.

— Bine, dar eu, eu, îngăimă doamna Romașcanu nevenindu-i să-și creadă urechilor. Eu am fost o doamnă. Eu am știut cum trebuie să-l ajut.

— Și eu nu?

Ajunse aici, tăcură. Mama încă tandră, cu ochii dilatați de pasiunea pe care o pusese în luptă, simți că nu mai are ce spune. A spune mai multe, însemna să greșescă. Pe-

trache era succesul ei personal. Numai ea putea să facă ceea ce făcuse. Lucreția nu. Lucreția era singurul ei copil. Ea nu avea voie să facă ceea ce se cerea făcut. Părăsi hotărâta încăperea.

Rămasă singură, Lucreția se privi în oglindă, se admira. Fusesse în stare să facă ceea ce-și propusese. De tată, nu-i era teamă. O va înțelege. Pentru el asemenea lucruri nu aveau importanță. „E băiat bun?”, ar fi întrebat-o el, fără a fi prea atent la răspuns. Avea capul plin de ideile lui și nu mai era loc pentru altele. Parcă-l vedea aieva. Lucreția surâse. Apoi surâsul i se stinse treptat. Gândul la împotrivirea mamei o cotropea încetul cu încetul. Prevăzuse aceasta, dar se aștepta la mai mult. Așa cum se încheiase, era ceva nedeslușit. Își cunoștea mama. Faptul că părăsise încăperea, fără a se lăsa să se înțeleagă ceva precis, n-o liniștea. Punea ceva la cale. În mod sigur avea să-l influențeze pe el, pe tatăl ei, care era întotdeauna atât de indiferent în aparență.

Prevăzuse și această situație. De aceea, pentru a întâmpina orice manevră, plecă să-l aștepte. Mai avea puțin până când avea să iasă de la cursuri. Nici măcar nu-i spuse mamei că pleacă. Pașii o purtau grăbiți spre Facultatea de Medicină. Aici, înconjurat de studenți, Petrache Romașcanu își pierdea pauzele într-o permanentă dialogare. Cu

Gheorghe Andrei Neagu

părul înspicat și lung, cu pălăria mare, umbrindu-i fața, profesorul era aidoma unui boem nesățios. De cele mai multe ori, avea pe revere praf de cretă. Câteodată, o studentă mai îndrăzneată, îi scutura reverele. Profesorul nici nu se sinchisea. Nici nu-și întrerupea dialogul. Gestul tinerei curajoase era primit cu indiferența omului care consideră că totul e firesc. Era iubit și stimat de studenți, dar invidiat de colegi.

„Numai prin doamna Maria reușise în viață”, spuneau ei. Pentru el nici măcar nu era o reușită. Îl bucurau fețele avide ale tinerilor setoși de învățătură, dar tot atât de mult l-au bucurat și zilele petrecute la început între tortele laboratoarelor sau în secțiile spitalelor. Postura socială îi era indiferentă. Pentru liniștea lui, acceptase tot ce Maria îi oferise.

Când își zări fiica, urcând scările amfiteatrului, se desprinsese cu greu din cercul admiratorilor. Studenții o cunoșteau. Se retraseră respectuoși. O știau de la cursuri și de la tot ceea ce-i leagă pe tineri, când au aceleași năzuințe, preocupări... Fusese o adevărată colegă. Nici nu se putea spune că se bucura de protecția tatălui. Era de departe mai conștiincioasă decât mulți dintre ei și mai avea și talent pe deasupra.

Lucreția își luă tatăl de braț în tăcere, potrivit și pașii după ai lui. Tatăl o privi totuși cu coada ochiului. Privirea lui o îngrijoră.

Războiul muștelor

Era semn că astăzi era mulțumit de ce făcuse și că putea fi atent la ceea ce avea să-i spună. Iar asta nu era în favoarea planului.

— Ai ceva să-mi spui, nu-i așa? Întrerupse el tăcerea.

Lucreția nu-i răspunse. Înclină doar capul de mai multe ori afirmativ.

— Să mergem la un restaurant, propuse.

— Nu tată, acolo e gălăgie, iar eu vreau să fiu numai cu tine.

— E așa de grav?

— Nu, dar vreau să fim singuri.

Se îndreptară spre Cișmigiu. Grădina era la ora aceea destul de pustie. Se așezară pe o bancă, lângă foișorul fanfarei.

— Mă mărit, spuse Lucreția brusc.

Petrache tăcu. Aștepta. Își cunoștea destul de bine copila. Discuțiile lor lapidare, adeseori fără un scop precis le înlesnise cunoașterea. Descoperi, din frânturile discuțiilor că Lucreția îi moștenise puterea de muncă, dar și voința Mariei și poate nu numai atât.

Lucreția tăcea.

— Foarte bine. Era și timpul, o încurajă tatăl.

Chipul fetei se destinse într-un zâmbet.

— E băiat bun. Ai să-l cunoști. E asistent, așa cum ai fost tu, își dădu ea drumul încrezătoare.

— Unde? Apoi văzând că ea n-a înțeles,

adăugă: Unde-i asistent?

— La istorie.

Tăcerea se așeză mănunchi, în fața lor, ca iarba stufoasă din pajiștea bătrână. Înțelepciunea se înstăpânise în felul lor de a fi, gândi și acționa.

Ajunseră acasă în aceeași stare. Cu fiecare pas, simțeau că nu se pot contrazice. Erau prea aproape unul de altul. Îngândurați, nu auziră loviturile surde ce izvorau timide din subsol. Lucreția își scoase cheia din poșeta deschisă, ca o cochilie de scoică obosită. Pătrunseră vinovați. El de ce aflase, ea de ce spusese. Maria nu era acasă. Plecase fără urme.

Profesorul se cumpăni o vreme fără măsură prin bucătărie și pe hol, după care se lăsă pe mâna Lucreției. Erau la felul doi când Maria sună la ușă ca de obicei. Ea nu avea niciodată o cheie.

— Auzi dragă, au găsit un copil înecat în Dâmbovița. Aici, aproape de noi. Nici nu știu al cui ei. Se pare că i-a fost supt sângele din el.

— Maria, draga mea, stăm la masă, zise profesorul ușor iritat. Și-apoi ce interes prezintă pentru noi...

— Așa ești tu. Dar eu nu sunt ca tine, dragă. Uite, Martha spunea că nu-și găsește băiețelul. L-a căutat toată seara. Dar vouă ce vă pasă. Pune-te masă, scoală-te masă. Profesorul tăcu. Lucreția îl privi admirând pute-

Războiul muștelor

rea de a răbda. Era peste puterile ei.

— Mămică, totuși stăm la masă. Hai cu noi.

— Vin imediat. Dar mai întâi să-i spun lui Martha ce am văzut. Nu mă pot liniști, mai adăugă Maria străbătând holul spre ieșire.

Singuri, profesorul și Lucreția se opriră. Nu mai aveau chef de nimic.

LUMINĂ ȘI ÎNTUNERIC

Gheorghe Cătoi se sculase ca de obicei, plin de plăcuta toropeală a ultimelor clipe de somn, pe care încercă să le savureze prin întinderea prelungită a oaselor. De statură potrivită, cu ochii mijiiți, lipăind cu picioarele goale pe cimentul rece al holului răcoros, cei purta lenea spre baie. Deschise cu mișcări încete robinetul cu apă, privind jetul puternic ce inunda chiuveta. Deodată, concentrându-și mușchii feței, schimonosindu-se din ce în ce mai neplăcut, Cătoi se pomeni verificându-și auzul. Mut se știa de mai bine de zece ani, de pe vreme când fuse izbit din plin de o mașină. Pe unde nu se dusesse. Dar degeaba. Medicii ridicau din umeri fără nici o speranță. Auzise el că undeva în lume, niște doctori străini ar fi născocit ceva care l-ar fi putut vindeca, dar degeaba se adresase el organelor, că nu obținuse viza de plecare spre acele meleaguri. Medicii, care eșuaseră în căutările lor, spusese organelor că, după părerea lor, totul era o șarlatanie. Așa se făcu

deci, că până la urmă, Gheorghe Cățoi renunță să se mai adreseze vreunui organ, învățând cu conștiinciozitate alfabetul indicat de specialiști pentru cei nevorbitori.

În dimineața aceasta, Cățoi constată cu stupeoare că nu mai auzea curgerea apei. Închise și deschise apa de mai multe ori. Cio-căni cu degetul îndoit în marginea oglinzii. Nimic. De mirare, gura i se strâmbă și fără a-și da seama gemu. Gemu cu adevărat, așa cum făcea în urmă cu zece ani. Geamătul scăpat fără voie nu fu sesizat de bărbat prima dată. Abia mai pe urmă își dădu seama că ceva i se întâmplase, pe lângă faptul că-i dispăruse auzul. Mișcarea coardelor vocale, de atâția ani inerte îi gâdilase mușchii gâtului, dându-i o senzație cunoscută lui, dar de multă vreme nemaiîntâlnită. Deschise cu teamă gura, încetul cu încetul, gata s-o închidă brusc, apoi slobozi un sunet timid, care se nimerise a fi banalul Aaaa. Aaaaa... A... Aaaaa...

Sunetele-i gâdilau coardele vocale și mușchii gâtului, dându-i lacrimile de bucurie. Deși auzul refuza să se facă simțit, Cățoi era sigur că îi revenise glasul. Încercă primul cuvânt „Aaapaa”. Își simțise buzele lipindu-se una de alta, într-o mișcare de care-și amintea pe deplin, dar pe care zece ani de zile, degeaba și le lipise. Nu scoteau sau mai binezis nu articulau nici un sunet. Pentru că acel sunet, lipsea, pur și simplu lipsea. Mai în-

Gheorghe Andrei Neagu

cercă o serie de cuvinte de care-și aducea aminte că le-ar fi rostit ca ieri, dar inerția totală a auzului îi înjumătăți bucuria. Se uită la ceas. Era timpul să se grăbească, să prindă condica cerberului de la personal. Renunță la spălat, îmbrăcându-se în grabă. Lucra de mai bine de douăzeci de ani ca laborant la un institut de cercetări și făcea, de obicei, o oră de acasă, din Drumul Taberei și până la institut, în Pipera.

Abia se schimbă de hainele cu care venise, punându-și un halat de protecție când în laborator intră agitat Pache Cimbir. Era omul la care se apela de obicei, ori de câte ori era nevoie de ceva special, de mobilizat pe cineva, de impulsionat pe cineva și multe alte lucruri delicate. Făcându-i semne grotești, ca întotdeauna, Pache reuși să se facă înțeles, până la urmă, că îl invita la o acțiune pe Cătoi peste câteva ceasuri, la aeroportul Otopeni. Nu era ceva important, de la care Cătoi să lipsească. Era mereu prezent, mereu tăcut, ceea ce în ochii multora dintre cei care organizau astfel de acțiuni, constituia o calitate deloc neglijabilă.

Și de data asta, autobuzele I.T.B.-ului sosiră la vremea stabilită ducându-i la locurile dinainte precizate. Nimeni nu avea voie să lipsească. Importanța acțiunii copleșea.

Mai întâi, grupul lor fu lăsat să aștepte la bariera de acces spre aeroportul propriu-

zis. Lângă ei, o mare de oameni din cele mai diverse domenii și profesii, așezați pe jos sau cu picioarele în gropile făcute pentru niște puieti, aștepta din ce în ce mai nerăbdătoare desfășurarea evenimentului.

La un moment dat, un individ desemnat probabil cu organizarea, îi îndemnă să intre dincolo de barieră. Cătoi se luă după ceilalți, tăcut, fără a înțelege prea mult vorbele pe care nu le auzea. De vorbit, acum că era sigur că putea vorbi, îi era teamă. Teama izvora nu atât din cauza noutății, cât mai ales de teama senzației pe care ar fi stârnit-o în jurul colegilor și din teama de a nu-și putea auzi cuvintele și modul de rostire a lor.

— Hai, strigați cu toții, îi îndemnă deodată Cimbir cu voce tare, anume rostită, pentru a se face remarcat de organizatorii oficiali și poate promovat de către aceștia în rândul lor. Cimbir știa că asemenea lucruri se mai întâmplaseră. O promovare ar fi însemnat, în primul rând, o acceptare în rândul lor și o recunoaștere în același timp a calităților lui de organizator.

Cătoi se nimerise în rândul din față. Neînțelegând ce anume se cerea, la momentul culminant al acțiunii, se trezi copleșit de propriile-i gânduri, uitând să mai ia atitudinea convenită în astfel de momente. Trupu-i inert, insensibil la măreția spectacolului, ieșea cu atât mai mult în evidență, cu cât cei din jurul

Gheorghe Andrei Neagu

lui erau exuberant de entuziaști contrastând evident cu atitudinea lui. Remarcat de unul din organizatorii oficiali, se pomeni apostrofat:

— La ce mama dracului ai mai venit aici, dacă stai ca un sac umplut cu paie?

Cățoi nici nu-i auzi glasul, ca atare nu-l băgă în seamă, fapt ce duse la exasperarea individului. Acela, enervat de totala și nefireasca pasivitate, îl trase de mânecă zbierând:

— Manifestă-te, domnule și dumneata, manifestă-te. Nu sta ca o momâie. Dar văzând că el nu reacționează în nici un fel exploadă aproape instantaneu către Cimbir.

— De unde l-ai mai adus și pe dușmanul ăsta?

Pache, neînțelegând prea repede despre ce era vorba, ca de obicei, reacționează cu întârziere, dezvinovățindu-se:

— N-am nici o vină. Individul e...

— N-ai nici o vină?! O să mai discutăm noi. O să te analizăm, îl întrerupse furios, oficialul, întorcându-se spre locul de desfășurare al evenimentului, încercând să-l acopere cât mai mult pe Cățoi de privirile celor cărora le era destinată acțiunea.

După ce se terminase în câteva minute totul și după ce căutară mai bine de o oră mașina institutului lor, cercetătorii, laboranții, dactilografele și femeile de serviciu, ajunseră în sfârșit la lucru, spre sfârșitul programului.

Semnară condica și plecară.

În stația de autobuz, întâlnindu-l pe Pache, Cățoi se trezi apostrofat. Nu înțelese nimic, dar după chipul organizatorului lor și după mișcarea amenințătoare a degetului arătător, își dădu seama că o făcuse fiartă. Se scotoci în grabă după o bucată de hârtie, încercând să scrie pe ea „Nu aud”. Când termină, îi întinse petecul lui Cimbir, tocmai când sosea și autobuzul.

— N-auzi, luată-ar dracu', dar dacă te-ar propune la o premieră ai auzi imediat, zise Pache mototolind furios hârtia și aruncând-o în stația pe care o părăsi.

A doua zi, la prima oră, pe poarta institutului, intra oficialul care avusese în primire sectorul și pe care îl apăraseră vitejește cu trupul său, acoperind fără ezitare tot ceea ce nu trebuia văzut. Îl chemă pe Cimbir la director și-i ceru să dea socoteală. Cimbir se apără, învinuindu-l la rândul său pe Cățoi, devenit așa peste noapte și surd. Mut îl știau cu toții, dar surzenia era o noutate, chiar dacă nu toți credeau acest lucru.

— Atunci dați-l afară, concluzionă organizatorul oficial strângând mâna directorului cu fermitate, de unde acesta trase concluzia că nu era de glumit. Ca urmare, lui Cățoi i se plătiră ultimii bani de la acea instituție.

Lămurit în scris, atât de conținutul actelor cât și al biletului explicativ, scris cu bu-

Gheorghe Andrei Neagu

năvoință de directorul științific, Cățoi se apropie speriat de debarcaderul bazei sportive și de agrement Tei.

Sătul de încordare, se pomeni gata de atac, cerând pentru prima dată după un deceniu, un bilet, cu voce tare, un bilet dus și întors pentru pontonul improvizat de alți organizatori, în scopul scoaterii unui oarece profit, din două bărci cu pod de scânduri pe ele și un mic motorăș gata să-și dea sufletul, în partea din spate. Pontonul se umpluse peste poate, scândurile podului îndoindu-se vizibil sub povara trupurilor dornice de plimbare. Motorul tuși, pârâi, apoi tremurând și hurducând, începu să-mpingă toată șandramaua. Pe la mijlocul lacului, ceva se strică la motor, încât acesta, după ce fâlfâi de câteva ori, se opri. Cățoi nu sesiză toate acestea. La el, în interiorul lui, nu pătrundea nici un sunet, era liniște. Și chiar dacă ar fi pătruns n-ar fi avut loc de povara nedreptății pe care el o trăise cu câteva clipe mai înainte. Ceilalți, mame cu copii și tați, tineri perechi și neperechi, golani gata de glumă, fete sfioase și doi-trei bătrâni temerari, începură să-și sucească mai întâi capetele neliniștite, apoi să-și agite trupurile înghesuite până la refuz, pe șandramaua plutitoare. Un ins spălăcit, deosebindu-se de ceilalți doar printr-o bluză marinărească veche, murdară, meșterea, înjurând la motorul ce sucombuse firesc, dacă

Războiul muștelor

se lua în considerație starea lui de prezentare. La un moment dat, scândurile podului se arcuiră mai mult pe una din părți, fapt ce îl determină pe individul cu bluza de marinar să-și sfătuiască turiștii să treacă pe partea opusă. Majoritatea ascultă supusă ca turma indicația, fapt ce se dovedi fatal pentru partea cealaltă de scânduri, care începură să pârâie și mai tare.

Mulțimea se îndreptă repede spre partea de unde venise. Se creă un balans, fapt ce duse la o înghesuire spre centru podului de scânduri, insuportabilă. Scândurile cedară la mijloc și se rupseră brusc.

Capetele sprijinite pe cele două bărci, se înălțară cu repeziciune în sus, în vreme ce mijlocul se acoperea cu aceeași viteză cu apă.

Podul se închise ca o carte pregătită să prinzi muște cu ea.

Pleosc. Zeci de trupuri fură prinse între părțile de lemn ale podului. Câțiva mai repezi în mișcări, reușiseră să sară totuși în lac.

Printre ei și Cățoi. Apa rece-l dezmetici. Apucă un copil gata să dispară-n adâncuri, trăgându-l cu greu până la mal. O bătrână mută de spaima tragediei ce se desfășura la câteva sute de metri de ea, se repezi cu fața brăzdată de lacrimi, spunând:

— Dumnezeu să-ți dea sănătate că mi-ai adus nepoata. Să te ajute în tot ce ai matală mai greu în viață.

Gheorghe Andrei Neagu

— Mulțumesc mătușă, îi spuse Cățoi, realizând paralizat de emoție că de data asta auzise și vorbise perfect. Lacrimi de bucurie-i inundaseră fața. Bătrâna-l privi, apoi se repezi brusc și-i sărută mâna.

— Ce faci mamaie, o opri el, plecând, fugind rușinat de gest și trăindu-și din plin bucuriile-i copleșitoare. Se întoarse la institut, cu hainele ude, stârnind mirarea în jurul lui. Ochii priveau sălbatic, iar pașii mari și repezi îl făceau straniu pentru toată lumea.

Directorul adjunct nu plecase. Se gândi să-i spună lui prima certitudine cu care-l bucurase viața.

— Bună ziua, domnule director, spuse el răspicat în fața privirilor neîncrezătoare la început, apoi din ce în ce mai revoltate ale acestuia. Chipul directorului se boți, scuiplând un cuvânt, un singur cuvânt plin de dispreț:

— Simulantule!

Greutatea cuvântului îl sperie la început pe Cățoi, pentru ca pe măsură ce secundele treceau, pe chipul lui să-și facă apariția un zâmbet, gata-gata să izbucnească într-o cascadă sonoră.

Râsul inundă până la urmă încăperea, spre stupoarea directorului și a femeii de serviciu, ivită pe neașteptate, care se grăbi să adauge:

— Și cât de mult l-ați înțeles, domnule director.

Războiul muștelor

La care Cătoi izbucni și mai tare în răs,
părăsind institutul cu hainele ude pe el.

Câteva zile după aceea, într-o casă din
Drumul Taberei, un apartament mai precis,
Cătoi murea singur, doborât de o pneumonie
galopantă.

Vecinii îl îngropară zicând:

— Săracul mut, s-a dus și el săracul...

MOARTEA PENIȚARULUI

— Cristi, suntem liberi bă!, îi strigă Mircea Dobrovicescu de sub geam. Împușcăturile se auzeau în depărtare de parcă n-ar fi avut de a face cu existența lor. Geamul se deschise brusc. Doamna Șișman își arată capul obosit și îmbătrânit.

— Hai, nu intri?, îl îndemnă ea cu glasul hârșăit de atâta fum de țigară Mărășești.

— Da, doamnă, vin dacă este și Cristi acasă!, îi spuse Mircea cu oarecare reținere. O știa pe mama lui Cristian de mai mulți ani. Pe tatăl nu ajunsese să-l cunoască. Murise de pe vremea când se construia hidrocentrala V.I. Lenin de la Bicaș. Fusesse condamnat la muncă silnică, era un matematician non-conformist, care vorbea liber ori de câte ori avea prilejul și spre nenorocul lui, când l-a înjurat pe Stalin, i s-a înfundat.

— Din profesor am devenit pârniaș! Tot cu p se spune că este. Pentru că am fost

Războiul muștelor

prost ca o p..., obișnuia el să se autopersifleze în fața milițianului care-l supraveghea și în celulă și la muncă și în baraca deținuților. În preajma celorlalți deținuți, se limita doar la prima parte a frazei. Asta pentru ca să știe și ei cu cine are de a face și să nu îl trateze ca pe un pârăiaș oarecare. Ce puteau ști chiarurii condamnați ca și el, la muncă forțată?. Nu putea munci cot la cot cu ei deși se străduia. Nu pentru că ar fi vrut să demonstreze cuiva că este în stare de o muncă abrutizantă, ci pentru că așa era educația. Credea că pedeapsa i se cuvine, nu pentru că îl înjurase pe Stalin, ci pentru că fusese atât de prost de se lăsase prins. Așa s-a stins, rostind abia șoptit, ce anume înseamnă pentru el litera p, de atunci doamna Șișman se țicnise de-a binelea. Rămasă văduvă, fără să-și fi putut îngropa bărbatul, deși încercase din toate puterile, doamna îmbătrâni brusc, căzu la pat și de foarte multe ori băiețelul Cristian, orfanul Cristian o auzea blestemându-i pe cei de la putere. Apoi timpul trecuse. Dar doamna Șișman nu-și mai revenise. Fusese și la Comunitatea Evreiască, să afle măcar unde era îngropat soțul și nu găsisese sprijin, deși mulți dintre membrii comunității aveau funcții importante în structura de partid și de stat a acelor vremuri. De atunci căutările văduvei s-au întors cumva împotrivă. Cu puținii bani pe care-i câștigase din servicii obscure, nu reu-

Gheorghe Andrei Neagu

șise ca să-și facă o pensie cât de cât onorabilă. Trăia de azi pe mâine cu te miri ce, izolându-se tot mai mult în sinea ei ca într-o carapace, unde nici Cristian nu avea cum să intre. Era într-o permanentă stare de alertă, suspicionând pe oricine ar fi încercat să-i treacă pragul casei. Izolarea își pusese amprenta și pe Cristian, care încercă să evadeze din singurătatea impusă prin scris. Curând și-a dat seama că poezia îi este mai aproape de suflet. Iar atunci când își aducea aminte, în ce vremuri trăia, obișnuia să explodeze în versurile sale, într-un mod destul de nefericit.

— Mă piș pe documentele Congresului al XIII-lea!, a recitat el plin de emfază dintr-un poem, la clubul Uzinelor 23 August, unde directorul Lagu înmărmurise, știind că în sală se afla și securistul, care-i avea sub supraveghere. Niciun alt cenaclit n-a scos o vorbă! Stăteam și ne uitam la el înmărmuriți. Pe unii nu-i amuțise cutezanța versului rostit abrupt și nici pe alții, frumusețea versului. Și oricât de revoltător era în sine versul cu pricina, părea așezat cumva nelalocul lui, părea lipit, părea stricător de armonie și atmosferă poetică. Ne-am fi așteptat ca Mihai Grănescu, Liviu Stoiciu, Mircea Dobrovicescu să fie chemați să dea seamă, să dea declarații. Nu-mi amintesc să fi fost așa ceva! Așa cum se întâmplase, când ne întâlnisem cu Adrian Păunescu la începutul Cenaclului Flacăra.

Mă și mir că Mihai Grănescu nu s-a declarat și el vreun disident, pentru că avusese curajul să-l contreze pe Adrian Păunescu, atunci când își citea „De la Bârca la Viena și înapoi” în sala mare a Universal-Clubului. Atunci am dat numai eu cu subsemnatul. Dar nici eu nu mă consider disident sau altceva. Oricum Cristian jubilase și de acea dată, de parcă vocea tatălui său, i-ar fi ajuns la urechi și l-ar fi lăudat pentru ceea ce s-a întâmplat.

Pășind pragul casei familiei Șișman, Mircea dădu în hol peste Mihai Grănescu și peste Elena cea pe care o „îndrăgiseră” mai mulți membri din cenaclu. Tocmai plecau.

— Ce faceți măi, plecați când vin eu?, îi luă în șagă Mircea.

— Păi, nu încăpeam cu toții! îi zise Mihai direct, fără nicio altă explicație așa cum îi era felul. Elena nu zise nimic. Îi plăcuse cândva de Mircea, dar îl părăsise fără nicio explicație. Ieșiră.

— Salut Cristi! Am fost în Piața Universității! Se împușcă din ce în ce mai rar! Ar trebui să ieși și tu!

— Ce să ies mă? Ce crezi că se va schimba? Vine linia a doua a PCR, mai neinstruită și cu tot felul de ciraci, puși pe căpătuială!, rosti Cristian cu năduf.

— N-ai dreptate, fiul meu, se auzi vocea răgușită a bătrânei lui mame. Scăpăm de teroarea comunistă!

Gheorghe Andrei Neagu

— Și cine vine mamă? Vine Brătianu?

— Oricine ar veni, tot e mai bine decât cu comuniștii, pe care nu știu dacă o să mai apuc să-i văd odată puși la zid, trimiși la canal, sau judecați pentru crimele lor.

— Păi, dacă am face asta, ar însemna să schimbăm pușcăriiașii lor cu pușcăriiașii noștri!, zise Mircea, regretând pe loc că nu se putuse stăpâni.

— Mircea dragă, te știu creștin și profund umanist, da nu uita că Brătienii, de care râde Cristi, au făcut țara mare!...

— Da, dar casele țăranilor aveau acope-rișuri de paie iar drumurile satului erau pline de colb în verile secetoase până la genunchi. Am văzut cu ochii mei. La bunici.

— Măi Mircea, o fi fost el cum a fost, dar pentru scriitori, cred că era mai bine, măcar puteai să te exprimi, erai liber să mergi oriunde voiai, să scrii ce voiai, să înjuri și să faci tot ce-ți trecea prin minte.

— N-aș vrea să vă descurajez, dar nu toată lumea va fi fericită, eu atâta știu, că am avut mulți scriitori care au făcut foamea, dacă n-au lins poala stăpânului!

— Uite, eu nu vreau să mă cert, îmi sunteți dragi, pentru că sunteți tineri, dar asta nu mi ajunge dragă Mircea, nu mai avem ce pune pe masă: bem ceai cu o bucățică de zahar și o bucată de pâine!, își descărcă văduva aleanul fără nicio reținere. Mircea știa

Războiul muștelor

de suferințele, a ceea ce mai rămăsese din familia Șișman. La ceas de taină, când mai făcea rost de câte o secărică și o beau împreună, Cristian devenea mai slobod la gură. Faptul că niciunul din ei nu urmaseră vreo facultate, îi făcuseră mai vulnerabili în fața licențiaților, care contau mult pe studiile lor, deși nu citiseră nici jumătate din cât citiseră ei. Mircea mai știa că oricât ar fi încercat să vină în ajutorul familiei Șișman, n-ar fi folosit mare lucru. N-avea nici el prea multe de dăruit. De aceea, crezu de cuviință că era mai bine să lase lucrurile să meargă de la sine...

Timpul trecea, guvernele se succedau unele după altele, industria, ce producea numai găuri negre era cumpărată cu hurta de cine apuca de la indieni la austrieci, de la arabi la turci și italieni. Totul se vindea. Totul se demola. Au căzut pradă exporturilor din materiale feroase - combinate siderurgice, fabrici, uzine, sisteme de irigații și chiar toată flota românească. A pierit și doamna Șișman, de parcă nici n-ar fi fost! A pierit atunci, când noul proprietar care se zice că era vechiul proprietar, s-a prezentat să-și revendice proprietatea. Uitase că fusese despăgubit. Și nici măcar, nu mai era el proprietarul. Veniseră niște nepoței străvezii, limfatici, exoftalmici, cu gurile arse de dorința recâștigării imobilului. Bătrâna Șișman care-l cunoscuse pe adevăratul proprietar dorise să meargă în in-

Gheorghe Andrei Neagu

stanța de judecată. N-au primit-o! trebuia să vină reprezentantul ICRAL. Numai că acesta se împiedicase de câteva legături bune de dolari și nu se prezentase. Știa și directorul. Așa că nepoțtii au câștigat prin neprezentarea părților. Când s-o evacueze, doamna Șișman și-a dat obștescul sfârșit, după ce mai blestemă odată comunismul. Rămas singur, buimăcit și cu privirile aiurinde, Cristian i-a impresionat pe nepoțtii care i-au permis să stea în pod. Așa că, venirea țărăniștilor la putere l-a găsit pe Cristian Șișman în plină activitate de amenajare a podului. Bucăți de cartoane, de lăzi de portocale desfăcute, sau bucăți de placaj de la alte ambalaje fură așternute între grinzile podului, ca să-i țină de cald sau să-i fie moale când avea să se culce pe ele pentru că nu-și putea urca mobila prin oberlichtul lăsat, drept cale de acces spre noua-i locuință. Vara crăpa de sete și de căldură, de spălat mai reușea să se spele din când în când în subsolul casei unde era și centrala de păcură. În rest, baie la Dâmbovița și prin ștrandurile care-i mai permiteau să treacă. Venituri n-avea. Trebuia să muncească. A încercat să vândă la tarabele din Obor. A ieșit lipsă, de l-au snopit în bătaie țigării, care stăpâneau tarabele cu zarzavaturi. S-a angajat la un magazin de încălțăminte, dar cu ochelarii lui și cu felul șleampăt de a fi, mai mult îi izgonea pe clienți decât îi atrăgea. Treptat

Războiul muștelor

s-a resemnat, s-a dus cu poeziile pe la redacțiile marilor publicații. L-au publicat o dată, de două ori, fără bani. Ajunsesse cunoscut ca un cal breaz, la fel de inadaptat ca întotdeauna. Prietenii îl părăsiră rând pe rând. În Stoiciu mai spera, când auzise că ajunsesse șeful județului Vrancea. Apoi îi pierdu urma, după ce citise în ziare, că-și dăduse demisia. Nici cu Mircea Dobrovicescu nu se mai văzuse. Doar pe Mihai Grănescu îl mai întâlnește prin paginile revistei SF, fără a se mai reîntâlni în realitate. Încercă o singură dată, să fie primit de C.T.Popescu, dar constată spre surprinderea lui, că nu-și mai aducea aminte de el. Tot mai flămând, tot mai singur, nu mai catadicsi să coboare din pod. După câteva zile nu mai fu zărit de nimeni, pe niciunde. Îl uitaseră cu toții. Numai printr-o întâmplare i-au găsit trupul intrat în putrefacție, atârnat cu o funie de unul din căpriorii acoperișului, ce-i slujiseră ca locuință. La picioarele lui, pe un bilet un scris mare și lăbărțat lăsa să se deslușească: „Fiți blestemați!” Dar n-a mai scris cine sunt „blestemații”. Probabil că lista era lungă, iar el nu mai avea timp.

CALCULATORUL

Natașa Bush se sculă din fața pupitrului cu o ciudată durere de șale. Soluția pe care o găsisese o fascina și o înspăimânta în egală măsură. Apăsă cu mâna pe maneta căruciorului urmărind evoluția imaginilor. Din perete se desprinse silueta celui ales pentru a-și primi instrucțiunile. Ochii îi clipeau intens, trecând succesiv de la tonuri închise la cele apropiate de albul zilei, permițând să i se vadă circuitele din orbitele metalice. Natașa se ridică din cărucior, se sprijini de banda rulantă și se îndreptă spre peretele opus, alegând una dintre pilulele dischetă de culoare maronie. Din tavan coborî un scaun cârlig la înălțimea șezutului, înlesnindu-i întoarcerea la pupitrul luminescent. Se aplecă, scrutând atentă orificiile strălucitoare, introducând până la urmă pilula în unul dintre ele.

Silueta își încetă brusc jocul de culori din orbite, rămânând țintuită de pardoseala strălucitoare. Se scutură ușor, apoi dispăru la fel de misterios de cum apăruse prin peretele

isterizat brusc de solicitare. O flamă puternică reduce compoziția panourilor la o structură clasică, permițând calmarea mineralelor din spatele cărora se ivise și dispăruse pilula de comandă. Natașa surâse îndelung, savurându-și parcă gândul cu încetinitorul, după care se năpusti cu sete asupra claviaturii. Un fluid ciudat i se strecură în trup energizându-i fiecare celulă. Începu să zâmbească, apoi să râdă mărunț, sfârșind până la urmă într-un hohot sinistru.

— La lucru puișor, spuse ea într-un târziu, urmărind imaginea recompusă de structura peretelui misterios, ce-i reda tocmai acum imaginea siluetei programate, deplasându-se firesc printre celelalte siluete puse în mișcare. Deodată aceasta se opri, își îndreptă mâna spre coapsă, de unde își scoase arma ascunsă cu dibăcie, ațintind spatele unei alte siluete în deplasare. O luminescență străfulgeră spațiul și cel atacat se prăbuși în convulsii mecanice, dezintegrându-se.

— Așa, așa! își însoți Natașa derularea imaginilor, săltându-se din când în când în căruciorul nichelat, de parcă o bucurie numai de ea știută îi dădea puterea să se desprindă măcar pentru câteva secunde de locul detențiunii sale neputincioase.

Imaginea își împrăștia personajele, urmărind silueta programată pe drumul de întoarcere. Curând se desprinse din zid cu

Gheorghe Andrei Neagu

aceeași ușurință ciudată, se apropie de fotoliul pe roțile și se prăbuși epuizată. Natașa își scoase din sutien tubul recuperator, slobozind un jet de ultrasunete asupra siluetei nemișcate. Un abur se înalță instantaneu, resorbindu-se în imaginea tot mai palidă a peretelui translucid.

— Credeți că mă țin de glume, domnule consilier? rosti Natașa murmurând. Un zâmbet de satisfacție i se împrăștie pe chipul mumificat de bătrânețe.

— Și acum la lucru, se îndemna ea, apropiindu-se din nou de claviatura pupitruului de comandă. Tastatura se supunea docilă degetelor îndelung exersate. Pe monitor apăreau rând pe rând codificările necesare unui plan prestabilit.

După o vreme, Natașa se opri așteptând. Curând, monitorul se umplu de alte formule la fel de ciudate, ca semn al unui răspuns așteptat.

— Deci primești să jucăm o partidă, zise Natașa pornind să acționeze din nou tastatura. Își întrerupea manevrarea doar cât era necesar să primească un răspuns. Fruntea i se încrunta la fiecare mesaj, căutând cu febrilitate noi și noi provocări.

— Așa, domnule. Varsă-ți bănuții în cont până când vei învăța jocul, zise ea într-un târziu, deconectând obosită calculatorul. Era mulțumită. Reușise o nouă victorie asupra

unui alt imprudent demnitar ce acceptase provocarea și-i golise contul. Rând pe rând îi căzuseră în capcană cei cutezători și împătimiți de joc din lumea de est. Imprudența lor de a se socoti egalii doamnei Bush, le-a fost fatală. Contul i se rotunjise peste măsură, rivalizând cu bugetul Rusiei pe zece ani. Rând pe rând guvernele demisionaseră, descoperind fraudele ministeriale dedulcite la mirajul jocului. Refuzul de plată echivala cu sinuciderea. Practic nu putea să existe un câștigător. Natașa îi studiasse îndelung. Când auzea că a mai fost numit un ministru de finanțe se bucura. Avea predilecție pentru cei ce trebuiau să conducă destinele financiare naționale. Se mira că mai aveau curajul să-și asume un asemenea risc, mai ales după toate câte se întâmplaseră.

Era iritată din când în când de prostia guvernelor care mai credeau că pot face ceva în hățișul plasei pe care le-o întinsese. A nu accepta provocarea lansată de Natașa prin calculator însemna să-ți recunoști neputința de a păstra postul în care abia fusese numit. Iar opinia publică avea să fie informată din belșug despre acest lucru. Avea ea grijă.

— Nu vă-nțeleg de ce nu-mi cereți serviciile, mormăi ea nemulțumită. Nu se mai mulțumea cu devalizarea conturilor deținute de guvernele vizate. Vroia recunoaștere internațională. Era hotărâtă și nimic n-o mai putea opri.

* * *

Domnul Boris Leibovici se trânti ca de obicei în fotoliul larg și confortabil, comandând cafeaua zilnică robotului de serviciu. Rezumatul comentariilor politice și textul știrilor comprimate se derulau pe monitorul translucid cu iuțeală. Boris putea să comande dezvoltarea unei știri sau a unui comentariu până la cele mai mici detalii.

„Noul ministru de finanțe al Rusiei a fost provocat la testare de UKL”, se perindă pe ecran știrea anostă și inofensivă.

Boris ceru detalii.

Brusc șirul se opri și o mulțime de informații suplimentare își începură curgerea solicitată. Citea și nu-i venea să creadă. Era al paisprezecelea ministru de finanțe provocat și înfrânt. Mai mult de jumătate din ei se sinucisese fără nici un folos pentru guvernul și națiunea sa plătitoare. De aceea, provocarea ministrului său îl neliniști pe Boris în așa măsură încât ceru legătura cu el de urgență.

— Ascultă Vladimire, ce-i cu provocarea UKL?

— Nimic. Habar n-am ce să fac. Am primit-o și stau să văd ce pot face.

— Cred că n-ai de gând să accepți.

— Toată lumea financiară e cu ochii pe mine. Dacă n-o primesc, dau dovadă de slă-

Războiul muștelor

biciune și nimeni nu va dori să aibă de-a face cu un personaj nesigur.

PEPITA

Tăcerea se înstăpânise peste toate lucrurile și în tot universul domnului Constantinidis. Pendula își contenise bătăile, așa după cum cerea obiceiul pământului, iar restul rămăsese în nemișcare firească.

Doar vântul mai tulbura din când în când frunzele duzilor din fața intrării, din ale căror fructe ar fi trebuit să se înfrupte vrăbiile și ciorile orașului. Câinii dezlegați părăsiseră cuștile, hoinărind care încotro. Porțile din fier forjat, larg deschise, sugerau libertatea.

Păianjenii somnoroși, începură a-și țese florale străvezii printre perdelele.

Parcul pustiu își mai arăta încă frumusețea, așteptându-se de la o zi la alta, la atacul buruienilor lacome, ce-și făcuseră deja apariția. Păunii plecaseră care-ncotro și nici o viețuitoare nu se mai găsea în parcul atât de frumos altădată.

Moartea celei ce a fost stăpâna sufletului domnului Constantinidis, stinsese toată strălucirea vieții din această curte. Constantinidi

Războiul muștelor

Însuși căzuse în acea stare din care se spunea că nu mai avea nici o scăpare. Fusese dus, cu câteva zile în urmă, la spitalul municipal de către vecinii care-l găsiseră mut, nemișcat, în capătul scării de la intrare. Starea cataleptică, ochii ieșiți din orbite, trădau petrecerea unei mari grozăvii din viața lui Constantinidi, pe care nimeni nu și-o putuse explica.

Suportase tratamentul doctorilor fără nici o transformare în bine. Medicii erau uimiți de lipsa lui de reacție. Inerția trupului n-o putuseră învinge. Aceeași ochi îngroziți și imobili, aceeași rigiditate a trupului stăruia în fața tuturor încercărilor. Se hotărâseră să-l trimită la o clinică psihiatrică din capitală.

Singurul lucru ce-i mai oprea era Pepita.

Se instalase fără voia nimănui în rezerva spitalului, încă din prima zi. Sosise după salvare, cu limba scoasă de un cot, mârâind și scheunând, împotrivindu-se tuturor aceluia ce încercaseră să-i despartă. În seara când sora șefă reușise s-o scoată afară din clinică, urletele cățelușei se auziră tânguitor până în centrul orașului. Directorul clinicii însuși dăduse telefon s-o primească. Nimeni nu știa cum o chema. Doar zgarda emailată, purta inscripția: „Pepita, cocker nr. 1411, proprietar Constantinidis”.

Odată hotărârea luată, corpul medical se întreba ce decizie va lua directorul spitalului cu Pepita. Nici nu putea fi vorba s-o ducă

Gheorghe Andrei Neagu

atâta distanță, socotind și faptul că ar fi creat scandal dacă Pepita s-ar fi pripășit și acolo.

Așa că într-una din zile, îl scoaseră pe Constantinidis pe targă și-l urcară în salvarea pregătită de drum.

Cățelușa nu se putuse ridica la înălțimea mașinii care să-i permită însoțirea stăpânului. Sări cu încordare fără nici un spor, în vreme ce mașina porni într-un iureș grăbit. Pepita se porni s-alerge după mașină, asfaltul străzilor.

Distanța dintre mașină și cățelușă creștea văzând cu ochii. Până la ieșirea din oraș, Pepita îi pierdu urma.

Se așeză urlând sub o bancă de pe strada mare. Trecătorii, puțini în dimineața aceea, se opreau mirați, apoi după ce-i lăsau câte ceva din pachetele și sacoșele lor, se depărtau nedumeriți.

Într-un târziu, obosită, adormi sub razele soarelui, fără a se atinge de bunătățile azvârlite de trecătorii matinali.

O trezi o mamă obosită de povara unui copilăș plângăreț, care se așeză să-și odihnească brațele pe banca sub care Pepita-și găsisese culcuș. Ieși clătinându-se. Se îndreptă spre spitalul pe care îl părăsise. Spera să-și regăsească stăpânul. Strecurându-se pe poarta întredeschisă, ajunse cu ușurință la ușa de la intrare, așteptând un moment prielnic. Ca niciodată, ușa rămase închisă mai multă vreme. Nerăbdătoare, Pepita începu să zgârie

Războiul muștelor

cu labele în tocul ușii, scâncind ușor. Spre nenorocul ei, în cadrul ușii se ivi asistenta șefă.

— Iar a venit boala asta! zise ea lovind-o cu piciorul.

Luată prin surprindere, cățelușa se rostogoli pe treptele de la intrare schelălăind ușor. Tăvălită în praful treptelor nemăturate, se ridică tremurând, mai întâi pe labele din față, apoi și pe celelalte, se mai uită o dată înapoi și se îndreptă din nou spre stradă. Din când în când se oprea, de parcă ar fi vrut să se încredințeze că nu mai era nimeni acolo. Dar ușa rămase tot închisă și nimic n-o mai făcu să mai spere că s-ar putea întoarce. Ieși pe poarta spitalului, mergând clătinat pe strada ce ducea spre casa Constantinidis.

Ajunsă în parcul din fața casei, cățelușa se opri nehotărâtă.

Se întoarse de câteva ori spre casă și tot de atâtea ori spre strada plină de trecători. Apoi o luă printre răzoarele cu flori, până sub streășina casei. Pustiul ce dăinuia în nemișcarea casei și a grădinii înfiora.

Deodată, Pepita se opri la rădăcina dudului din fața intrării în vilă, apucând un colț dintr-o bucată de năframă roșie, rămasă acolo din pricini numai de ea cunoscute. Dinții sfâșiau cu furie materialul textil, vaporos, de parcă ar fi avut de rezolvat ceva ce nu mai avea amânare. Când bucățica de năframă se destrămă, mârâitul cățelușei încetă. Obosită,

Gheorghe Andrei Neagu

se așeză la rădăcina răscolită de furie acoperindu-și botul cu labele, ce mai purtau încă fire din țesătura sfâșiată. Cu ochii prăbușiți, începu din nou să scâncească. Se înserase. Aleea, străjuită de o parte și de alta de duzi tunși scurt, cu tulpini contorsionate după priceperea lui Constantinidis. Pietrișul alb, din calcare sfărmate, lumina în penumbra înserării, de parcă ar fi înmagazinat razele soarelui de peste zi, iradiind opalescentă frontonului ce străjuia intrarea casei pustii. Vântul de seară alinta șagalnic, în trecere, frunzele duzilor.

Deodată Pepita se ridică mârâind înfundat. Se mișca agitat, cu privirile împărțite între poarta dinspre stradă și rădăcina dudului de lângă treptele casei. Ferestrele pustii sporeau și mai mult furia sau spaima cocker-ului agitat. Casa, pe care mulți o numeau „vila cucoanei”, era ceva mai mare decât cele din jurul ei. Acoperită cu tablă zincată în solz de pește, constructorul își permise un fel de fantazie ciudată în rezolvarea problemelor de fațadă, prelungind peste norma obișnuită a ținutului, ferestrele și ușile. Acoperișul însuși fusese fragmentat de planuri ciudate, în interiorul cărora se încastraseră ferestre la fel de lungi, de parcă îndărătul lor s-ar fi aflat cine știe ce încăperi. În realitate, interiorul nu se deosebea prea mult de casele vecinilor.

Camerele erau ceva mai înalte, iar ușile

Războiul muștelor

de la intrare dădeau într-un hol. Din acesta, uși înalte, terminate în arc de cerc, masive și albe, dădeau în camerele ce alcătuiau restul „vilei”.

Numai sufrageria mai avea o ușă cu un glazvand ce dădea spre una din camerele vecine, putând fi mărită și o alta ce ducea spre o bucătărie mare în care se putea intra direct din afară, printr-o altă ușă. Spre ușa aceasta se îndreptă Pepita, mai mult târându-se. Se așeză pe preșul încălzit peste zi, adormind cu tresăriri.

* * *

Victoriaș se uita îngrijorat în urma porumbelului slobozit din cușca ce o purtase până la capătul celălalt de țară. Membru al asociației columbofile de mai mulți ani, reușise în sfârșit să-și aibă porumbeii acceptați la concursurile naționale din acel an. Călătoria mai bine de jumătate din cale, se urcase în trenurile personale ce-l depărtau tot mai mult de casa la care trebuiau să se întoarcă porumbeii inelați, conform regulamentului. Era ferm convins că îi dresase cum se cuvine. Îi mai slobozise de câteva ori, de la distanțe mai mici, și se întorseseră cu bine.

Acesta era ultimul. Îl urmări printre porumbeii lansați de ceilalți participanți.

Odată slobozit, porumbelul se ridică

Gheorghe Andrei Neagu

spre înaltul cerului.

De sus, de acolo unde se putea orienta, se îndreptă cu siguranța instinctului spre casa lui.

Odihnit, își fâlfâia aripile cu ușurință pe deasupra orașului străin, grăbit să ajungă cât mai repede în locurile de unde plecase.

Doar setea îl chinuia. Coborî din înălțimi, căutând un ochi de apă. Deodată ceva îl izbi cu putere în coșul pieptului, amețindu-l. Apucă să mai zărească în curtea unei case, părul negru și cârlionțat al unui copil ce trăsesese cu praștia. Căzu, fâlfâindu-și dezordonat aripile, pe trotuarul plin de trecători.

Cineva se aplecă să-l ridice. Îl prinse de-o aripă.

Trupul îi tremura nebunește. Bărbatul îl ridică la înălțimea ochilor, privindu-l cu atenție. Zări inelul de la picior. Îl citi și se dumeri. Strânse porumbelul la piept și se îndepărtă, pierzându-se în vălmășagul trecătorilor.

Câteva zile, bărbatul îl îngriji cum se pricepu mai bine. Adusese chiar și un veterinar, care, după ce-i dădu cele trebuincioase, îl sfătui pe străin să scrie stăpânului despre cele întâmplate.

Peste câteva zile, veterinarul îi spuse că-i poate da drumul. Întremat, porumbelul porni la drum.

Războiul muștelor

* * *

Înserarea prelungea formele arborilor peste aleea străluminată.

În spatele „vilei” cățelușa dormita neliniștită. Deodată, își ciuli urechile. Mai întâi una, apoi cealaltă. Din fața casei se distingeau din ce în ce mai clar, pași scrâșnind pe pietrișul aleii. Cu simțurile treze, Pepita se ridică plină de neliniște. Mârâi ușor, îndreptându-se spre colțul din fața clădirii. Nu zări nimic, deși pașii se auzeau tot mai clar apropiindu-se de intrarea casei. Mârâitul Pepitei se distingea din ce în ce mai tare, transformându-se odată cu trecerea timpului într-un lătrat furios. Zgomotul pașilor încetă brusc, speriat parcă de vehemența cockerului.

Lătratul nu încetă. Deveni din ce în ce mai furios, semn că o irita peste măsură pe cățelușa istovită de foame și de oboseală. Privirile se îndreptau spre locul unde sfârtecuse bucățica de năframă găsită la tulpina celui mai apropiat dud din fața intrării. Acolo nu era nimic. Pașii fuseseră numai în închipuirea ei sau, mai bine zis, fuseseră în amintirea celor întâmplare cu câteva zile în urmă. Tot așa se întâmplase.

La înmormântarea nevestei, Constantinidis mersese cu puteri sleite în urma coșciugului, neînsoțit decât de câțiva curioși și de preotul cu cădelnița fumegândă. În fața lor

Gheorghe Andrei Neagu

mergeau săracii târgului, ducând prapurii bisericii. Trecătorii se opreau, unii își făceau cruce, dar cei mai mulți își vedeau de treburile lor. Bătrânul Constantinidis, sprijinindu-se în bastonul său, mergea clătinându-se, cătrănit în urma celor întâmplăte.

Nici acum nu-i venea a crede că-și pierduse femeia. Un guturai banal o pusese-n sicriu. La început, nici doctorii nu aveau cum să-și explice asta. Abia după ce-i repetară analizele în laboratorul central se dumiriră. Organismul tinerei nu se mai apăra. Un guturai banal, o infecție ce-i cuprinse tot corpul, o topi în câteva săptămâni. Iar trupul nu mai luptase. La început, bătrânul Constantinidis își făcuse remușcări din cauza diferenței de vârstă. Se însurase cu ea ca un nesăbuit. Crezuse c-o va ferici, dar se convinsese ușor de contrariu. Ușor, ușor, răceala dintre ei luase proporții. Începuseră mai întâi discuțiile, apoi certurile, de care nimeni din oraș nu aflase. Curând își făcură apariția curtezanii. Neputința lui Constantinidis favorizase toate acestea. Apoi venise boala și moartea. Bătrânul o iubise, iar pierderea ei o îndura cu greutate. După înmormântare, fusese adus acasă cu o birjă. Altfel, nu mai putea să meargă.

Intrase în casă sprijinit de birjar, sub ochii mirați ai Pepitei. Seara sosise atunci la fel ca acum. Bătrânul nu aprinsese nici o lu-

Războiul muștelor

mină. Ședea cufundat în întunericul nopții, când pe alee se auziră pași.

Bătrânul își întoarse privirile spre geamul dinspre alee, înmărmurind. Rezemată de tulpina dudului din fața casei, soția îi făcea semn cu mâna.

Se ridică în întâmpinarea ei, se îndreptă spre ușă, apucă cu mâini tremurânde clanța și căzu în ușa întredeschisă.

Pepita îl văzuse din culcușul ei de pe hol prăbușindu-se. Auzise pașii, dar nu reacționase în nici un fel. Păreau și nu păreau străini. Abia după ce căzu Constantinidis o zări pe „cucoană”, privind deschizătura ușii, rezemată de copacul acela. Se repezi la ea să o întâmpine. Rigiditatea trupului, nemișcarea și răceala nefirească o nedumeriră.

Începu s-o miroasă. Mirosea a pământ și a cârpe.

Înspăimântată, Pepita lătră. Privi spre casa unde căzuse bătrânul și nu se mai ridicase. O cuprinse frica.

Se duse spre el lătrând cu disperare. Lătră toată noaptea, până se puse pe urlat. Așa o găsiră vecinii dimineața. Trupul cucoanei nu fusese zărit de nimeni. Doar o bucată de cârpă fu dovada că nu era totul numai o închipuire.

* * *

Cu aripile fâlfâind, porumbelul se înde-

Gheorghe Andrei Neagu

părtă de orașul ce-l găzduise în zilele acelea, grăbit să ajungă acolo de unde plecase cu câțva timp în urmă. Soarele îi încălzea aripile. De sus, câmpia se zărea până la mari depărțări.

Începuse secerișul. În miezul zilei, coborî pe o tarla unde combinele își croiseră primele brazde. Boabele de grâu risipite prin miriște îi potoliră foamea.

Un tractorist se apropia hoțeste să-l prindă. Mai mult îl simți, decât îl zări. Zbură speriat. În urma lui, tractoristul înjura, blestemându-și neîndemânarea. Cei câțiva bulgări de pământ aruncați cu furie de tractorist nu-și atinseră ținta. Curând, lanul dispăru în depărtare.

Zborul îi era ușor. Cu forțe întremate, porumbelul se îndepărta cu iuțeală de locul neprimitor. Trecu pe deasupra satelor fără a se opri. Își potoli setea în unda unui pârâu. Noaptea nu-și contenii zborul până târziu. Se odihni pe creanga unui pom de la marginea drumului ce ducea spre locuri neștiute.

Razele dimineții îl îndemnară la drum. Zbură la fel de ușor pe deasupra satelor și câmpiilor, până când ajunse deasupra unui oraș.

Fumul uzinelor, praful orașului urcau în văzduh fără contenire. Porumbelul vru să înconjoare mulțimea de clădiri, dar oboseala și foamea îl hotărâră să treacă pe deasupra ora-

Războiul muștelor

șului. Curând se dovedi că se înșelase. Nicăieri nu se zărea ceva de mâncare.

Zări un stol de porumbei, fâlfâindu-și aripile pe deasupra unei clădiri înalte. Se alătură, încredințat că va găsi ceva. Coborâră pe terasa unui bloc înalt. În cușca porumbeilor nu era nimic cu care ar fi putut să-și potolească foamea. Ferită parcă din calea lor, într-un colț al terasei, erau o farfurie cu apă și câteva boabe de grâu amestecate cu firimituri de pâine.

Neîncrezător mai întâi, porumbelul se apropie de colțul acela. Ciuguli din firimituri, apoi când se îndreptă spre castronul cu apă, atinse un fir pe care nu-l observase. Ceva ca o plasă deasă coborî deasupra, închizându-l. Se zbătu, se învârti zadarnic, căutând un loc pe unde să-și ia zborul. Nu găsi nimic. Resemnat, se apucă să ciugulească din nou boabele și pâinea rămasă. Bău apoi apă pe săturate. Își strânse picioarele sub el, adormind neliniștit. Seara îl cuprinse ușor.

Ceilalți porumbei zburară încă o vreme, după care se liniștiră și ei. Noaptea coborî înstelată peste clădirea înaltă și peste orașul ale cărui zgomote se auzeau până departe.

* * *

Tot vecinii fură aceia care telefonaseră la spital după salvare. Când sanitarii se apro-

piară cu targa, Pepita îi opri lătrând furioasă. Nici vorba bună, nici amenințările nu reușiră s-o potolească. Numai geamătul scos de bătrânul Constantinidis, o făcu să se oprească și să permită să-l ia în salvare. Pepita ar fi vrut să ajungă la căpătâiul bolnavului.

Ar fi vrut să se hârjonească, să-i sară în față.

Nu mai era cu puțință. Resemnată, ședea și scheuna încetișor pe covorașul din spatele intrării în curte. Dacă ar fi găsit puteri, nu s-ar fi oprit din urmărirea salvării ce-l luase pe Constantinidis. Neputința nu și-o ierta. Se sculă într-un târziu și se îndreptă prin întunericul nopții spre cimitirul unde fusese îngropată „cucoana”.

Simțea că numai din cauza ei se întâmplase totul. Simțise înainte durerea bătrânului Constantinidis în fața neputinței de a-i potoli chefurile și gesturile nesăbuite. De multă vreme lucrurile nu erau pe placul vecinilor și nici a celor care se uitau într-un anume fel după „cucoană” pe stradă, sau atunci când mergeau la plimbare. La început acceptase s-o însoțească prin toate locurile pe unde se ducea „cucoana”, dar după ce văzu ce văzu, începu să fugă către casă, lătrând furioasă pe aleea pustie. Bătrânul Constantinidis îi deschidea ușa, o lua în brațe și ofta, mângâind-o.

Mâinile lui erau ca o curgere liniștită și

Războiul muștelor

dureroasă, unduindu-se pe spinarea sârmoasă.

O înțelegea și încerca s-o potolească. Între ei se stabilise un fel de simbioză a neputinței. Odată, simțise picurând în blana ei lacrimi fierbinți.

Numai îmbolnăvirea ei, îi aduse Pepitei liniștea. Se bucurase de scăderea bruscă a poftei de plimbare. Bătrânul Constantinidis alerga, însoțit adesea de cockerul neastâmpărat, pe la toți medicii cunoscuți și necunoscuți. Toate tratamentele prescrise se dovediră neputincioase. Se părea că organismul refuza să lupte, refuza să trăiască.

În mintea lui, neputința organismului de a se lupta, luase proporții catastrofice.

I se părea că-i de vină. Adeseori se dojenea singur.

Vocea îi răsuna ca un geamăt prelins pe pereții reci din holul tăcut, până când se strângea în trupul îmbătrânit, ca mercurul într-un termometrul, rece. Viața se scurgea lent, înstrăinându-i.

Apoi, deznodământul.

* * *

Porumbelul simți dimineața picurând în trupu-i cuprins de spaime.

Fiecare clipă furată soarelui din cușca nemiloasă era pentru el o nouă speranță de viață. Târziu, când soarele se cățăraseră în cul-

mea bolții cerești, se auziră pași.

Zgomotul lor buretos, înfundat, trezea spaime neînțelese în trupul însetat de zborul întoarcerii.

Pașii se opriră. Aparțineau unui bărbat tânăr, în blugi.

Privi porumbelul câteva clipe, săltă acoperișul capcanei, introduse mâna prin deschizătură și-și apropie degetele răsfirate de trupul tremurând al păsării. O apucă ușor, îi strânse aripile, după care îl scoase cu grijă din capcana nedorită. O ridică la înălțimea ochilor și-o privi cu atenție. Zărind inelul, îl citi, apoi oftând îl slobozi spre înălțimi.

Porumbelul se clătină o clipă ca o frunză fără vânt, după care se îndepărtă în fâlfăitul aripilor spre marginea orașului. De acolo, se orientă asupra direcției spre care trebuia să se îndrepte.

Orașul arăta la fel. Fumul se ridica liniștit, iar zgomotul așternea o imperturbabilă mantie peste toate. De sus nu mai distingea străzile, mașinile, casele. În curând avea să vadă tarlalele satelor ce aveau să-i iasă în întâmpinare. Înserarea îl surprinse deasupra lor. Văzduhul îi părea vâscos, iar înaintarea îi devenise tot mai grea.

Avea nevoie de odihnă, dar nu-și conținea zborul toată noaptea. Dimineața un nou oraș se ivi în depărtare. Mai fusese în orașul acesta. Era aproape de casa lor.

Războiul muștelor

Recunoscu gara orașului, parcul și casele învecinate. Plană ușor deasupra unui loc pe care nu-l mai văzuse. Sute de cruci, înșirate de-a lungul unor alei, răsăreau pe deasupra unor straturi de flori îngrijite. Din loc în loc, umbra unor copaci stropea coloritul florilor și albeața crucilor.

Din când în când se ridicau spre înălțimi miresme îmbietoare, nemaiîntâlnite, semnul arderii unor resturi de tămâie în cățuile de tablă așezate lângă crucile smerite.

Deodată, porumbelul zări ceva straniu. Deasupra unui mormânt, o cățelușă mică scurma pământul afânat. Curios, porumbelul se apropie în zbor și se așează pe creanga celui mai apropiat copac. Privea la strădania cățelușei de a săpa ceea ce oamenii îngropaseră de puțină vreme.

Nici nu observă cum din înălțimi un uliu se repezi ca o săgeată deasupra sa. Îi simți doar ghearele puternice înfigându-se în spinarea nepregătită de apărare.

Își desfăcu aripile sub înfrigurarea morții, zvâcnind din toată puterea trupului istovit de drum. Simțea, cum ghearele nevăzute-i pătrund tot mai adânc în trup, sugrumându-i orice speranță de salvare.

De jos, Pepita surprinsă ea însăși de atacul păsării, se porni pe un lătrat spăimos, prelung, lugubru.

Uliul, înspăimântat la rându-i, își slobozi

Gheorghe Andrei Neagu

prada în fața cățelușei întărâtate, depărtându-se. Prăbușit în țărână, porumbelul se zbătea.

Cățelușa nu-și încetase lătratul zbucliu-mat. Curând, își dădu seama că scăpase. Dar ce folos. Fiecare mișcare îi produce dureri infinite. Încetă să se mai zbată, așteptându-și în nemișcare sfârșitul. Pepita încetă și ea să mai latre.

Se apropie de porumbel. Albeața penajului îl făcu să-și amintească de albeața femeii zărite-n grădină.

Fusese oare „cucoana”?

N-avea de unde ști și nici cine-i spune. Sângele ce începuse a-i păta albeața trupului o irita la fel ca năframa găsită pe alee. Se apropie mârâind.

Trupul porumbelului se chirci înfiorat. Mișcarea lui o irită pe cățelușă și mai mult. Înfuriată, prinse între fălci aripa atârnată a porumbelului. Oasele trosniră.

În furia ce o cuprinse, cățelușa îl sfârtecă.

Apoi târî fărâmele în groapa abia făcută. Nu ajunsese la trupul ei, dar cel puțin îi pusesese pe față ceva de care avea să se sperie și să nu se mai întoarcă niciodată. Astupă totul în grabă, întorcându-se spre casă.

Ajunsă în curte, cu botul plin de urme de sânge, zări câțiva oameni scotocind prin grădină. Se repezi la ei cu furie.

— Uite-o! zise unul din ei pregătindu-și

Războiul muștelor

furca să o întâmpine.

— Vezi să nu aibă și turbare, zise celălalt cu teamă, pregătindu-și, la rând, o lopată.

Pepita nici nu simți cum se înfipse în coarnele furcii. Schelălăi de durere, în vreme ce deasupra capului se abătu lopata vecinului înfricoșat, curmându-i urletul. Sângele țâșni.

Oamenii fugiră care-ncotro.

Între straturile de flori, pământul sorbea lacom viața Pepitei, picătură cu picătură.

TACHE MINDIR

Ploua mărunț. Mașinile stropeau adeseori pietonii grăbiți. În mașina sa Tache Mindir șofa neglijent pe „bulevardul” aglomerat. C-o zi înainte șeful îl delegase într-o misiune extremă. Avea să plece-n Brazilia. Pacostea căzuse tocmai pe el, pentru că nu găsisese pe nimeni să meargă acolo.

Ș-atunci el trebuia să se sacrifice. Un regret pentru biroul elegant îl împungea cu degetu-n suflet.

În capul său se-nghesuia aceeași întrebare:

— De ce tocmai lui să i se întâmple așa ceva? Nu putea să se ducă șeful la o adică?! Ce-aveau să spună ceilalți colegi care abia de aveau voie să se ducă în Bulgaria. Probabil că de aceea nici unul nu-i dăduse nici un serviciu de îndeplinit. Și-ar fi vrut ca măcar șeful să-i fi spus s-aducă ceva. Măcar un pachet de Kent. Dar nu. Nu-l rugase. Și tocmai asta îl durea. Îl durea așa de tare încât nici nu observă când ajunsese cu mașina la poarta în-

Războiul muștelor

treprinderii. Parcă mașina în locul directorului, apoi revenind la portar îi strânse mâna afectuos, întrebându-l:

— Ce-ți mai fac copilașii, nea Sande? Cresc?!... cresc?!

La care nea Sandu-i răspunse jovial, bătându-l pe umeri:

— Mulțumesc, bine, tovarășe Tache. Dacă au de toate, cum să nu crească...

Și strângându-i încă o dată mâna se despărțiră.

La intrarea principală șeful serviciului personal nu cuteză să se uite la ceas, pentru că văzuse deja, dinainte, că ora începerii programului trecuse, întâmpinându-l pe Mindir cu volubilitate.

— Salut, tovarășe. Bine că ați sosit. Eram îngrijorat. Dacă vi se întâmpla ceva la mașină cum aveți să vă descurcați? Știu că dv. nu ați fi îndrăznit să ne dați un telefon să vă trimitem mecanicul și nu știam de unde să vă luăm.

— Lasă, lasă tovarășe, spuse Mindir afa-bil îndreptându-se spre birou. Clădirea cu aer condiționat îl predispunea spre o muncă susținută timp de opt ore. Ce dacă în alte părți se lucrau numai șase ore.

El dorea să lucreze opt ore. Conștiința mai presus de orice. Așa. Și pentru timpul cât a întârziat avea să rămână după-amiază, gândea Mindir întrând în birou. Își așează geanta

Gheorghe Andrei Neagu

diplomat pe biroul cu furnir exotic și deschizând prima lucrare adusă de șeful grijuliu se adânci în studiu. Fotoliul i se păru prea tare. Își notă în agendă să ceară administrativului să-l schimbe. Șeful intră zâmbind călduros.

— Bună dimineața, tovarășe Mindir.

— Bună dimineața, tovarășe director.

— Ei, cum vă simțiți? întrebă directorul amabil.

— Mulțumesc, bine. Fotoliul este cam tare.

— Păi să cerem tovarășului administrator să-l schimbe, zise directorul scoțându-și propria agendă de lucru.

— Nu!... Nu!... Vă rog! îl întrerupse Mindir. Mi-am notat în agenda mea, proprietate personală tovarășe director.

— Adică dv. n-ați primit agendă de la instituție? îl întrerupse directorul mirat.

— Ba da. Dar am cedat-o unui subaltern nou angajat ce nu primise încă dreptul pentru așa ceva. Dar să lăsăm asta tovarășe director. Ce vroiați să-mi spuneți?

— De fapt venisem să vă aduc biletele pentru călătorie și pașaportul.

— O, dar nu trebuia! făcu Tache amabil.

— Am avut drum și...

— Vă mulțumesc, tovarășe director.

— Pentru puțin! zise directorul înmânându-i documentele.

Apoi urându-i drum bun plecă din birou.

Războiul muștelor

Rămas singur, Tache se întristă. Adică, de ce tocmai pe el?

* * *

Pe aeroport era lume multă.

Controlul bagajelor se făcea drastic. În geamantanul lui Tache, coniacul era în nesigurantă. Și-ntr-adevăr a fost reținut. A trebuit să-și declare până și ceasul și verigheta de aur, atrăgându-i-se atenția că nu are voie să le înstrăineze. Cei câțiva lei pe care îi schimbase pe un teanc de cruzeiros și de centavas îi umpluseră portmoneul.

La aeroport nu venise decât un șofer în haine ponosite. O mașină de import, cu un consum exagerat de benzină, abia demară de pe caldarâmul cu găuri în asfalt. O scurtă primire la reprezentanții firmei, o mașină la dispoziție, și iată-l străbătând câmpia braziliană.

De la Belem la Manaos, Tache nu scoase o vorbă. Era mulțumit de timpul ce se arătase îngăduitor cu el.

Era însoțit de șofer și interpret în fiecare deplasare ce o făcea. Se plictisea. La Manaos directorul companiei Brasill îi oferise un Cadillac. Tache nu-l refuzase.

La întoarcere, în semn de aleasă prețuire pentru exigența sa, Tache a fost nevoit să folosească apele Amazonului. Nu-l mai însoțea decât interpretul. Se simțea legat sufletește

Gheorghe Andrei Neagu

de cele câteva atenții cu care Tache binevoise să-l trateze. Nici nu bănuia cât de căutate erau Textilele de Tricodava și țigările Mărășești de Rm. Sărat. Până la Obidos făcu două săptămâni de zile, iar până la Belem o lună. Îl aștepta corespondența. Din țară-i veneau tăieturi din ziare cu fotografii și cu articole elogioase asupra rezultatelor obținute. A doua zi avea să plece.

Din Belem pleca un avion spre Paris cu escală la Brasilia dimineața. În seara plecării o delegație comercială oferă un banchet în cinstea lui Tache Mindir.

Era tot ce i se putea oferi.

Un ansamblu local cu repertoriu bogat în Ay-ay-uri se răspândise pe undeva sub acoperișul luxuriantelor colțuri ale grădinii. O zăpușeală stupidă lăncezea atmosfera. Câteva ovații sterile și niște bancuri traduse de interpret n-au dezmoțit atmosfera.

De aceea Tache Mindir se plimba singuratic lăsându-i pe ceilalți să se descurce pe aleile grădinii. Muzica era peste tot. Între gingii, în urechi, în ochi, muzică. Muzică în frunze, în suflet și-n orice era perceptibil.

Nici nu simți înțepătura insectei. Se plimba scărpinându-se ușor. Apoi, cu un sentiment ciudat, nelămurit, străbătându-i trupul se întoarse printre convivii gata de plecare. Își strânseseră mâinile oficial și se despărțiră. În seara aceea avea să se culce devreme. Nu

Războiul muștelor

vroia să fie obosit la întoarcere.

Pe aeroportul din Belem era un aer sufocant.

Zeci de persoane se îngrămădeau peste tot într-un dute-vino amețitor. Și de unde până atunci Tache era iritat de această dezordine, acum îi plăcu.

Îi plăcu și controlul amănunțit al vameșilor și atitudinea nepoliticoasă a personalului, încât se arată surprins de noua acceptare despre această parte a lumii.

De aceea-l cuprinse un regret imprecis la decolarea avionului. Ajuns la Brasilia, gându-l purta către casă. I se păru că n-ar mai putea să se-ntoarcă. Iarăși directori amabili, iarăși disciplina aceea perfectă, liber consimțită.

Toate acestea simțeau că-l sufocă. Nu, precis nu mai vroia să se-ntoarcă. Numai că hotărârea îi venise prea târziu.

Avionul era deja deasupra Atlanticului și până la Paris nu mai erau decât câteva ore. O stewardesă îmbrăcată neglijent, adică mai mult dezbrăcată-l irita plăcut. Ar fi vrut să muște din trupul acesta expus privirilor la come, înfometate. Ceru o cafea. Când stewardesa i-a adus-o, cu o privire tulburată, Tache o mușcă însetat de mâna bronzată. Ea scăpă cafeaua, apărându-se. Și atunci îi dădu drumul.

Înfricoșată, femeia fugi. După câțva

Gheorghe Andrei Neagu

timp apăru copilul în ușa. Apoi, înălțând din umeri, dispăru, ceea ce-l sperie. Dacă avea de gând să-i facă ceva... Oricum avea să se apere. Avea să-i muște pe toți. Și creieru-i din ce în ce mai tulburat măsura proporțiile dezastrului. Totul îl speria. Cu ochi rătăciți privea oceanul de sub picioarele lui. I se părea că zburau la suprafața apei. Nu bănuia că mii de metri îl despărteau de pânza albastră, întunecată a oceanului. Înfrigurat, mai ceru o cafea. De data asta veni chiar bărbatul acela înalt și vânjos al companiei și-l întrebă englezește:

— Vă este rău, domnule ? La care Tache nu răspunse nimic. Pentru el erau niște vorbe fără-nțeles. Nu cunoștea decât puțină franceză.

Și-atunci copilul se-ndreptă îngrijorat. Peste un timp se ivi cu niște medicamente. Tache le înghiți cu puțină cafea, și-o moleșeală plăcută-l cuprinse. Adormi...

* * *

Când se trezi abia de putea să realizeze ce se-ntâmplase.

Un tânăr în halat îl privea compătimitor.

— V-ați trezit tovarășe Mindir? se adresă grijuliu tânărul.

— Unde mă aflu? zise Tache precipitat.

— La Caritas, tovarășe. Ați fost tare

Războiul muștelor

bolnav. Abia, abia am putut să vă aducem de la aeroport. Noroc că n-ați rămas la Paris sau în Brasilia. V-ați fi curățat cu siguranță. Acum cred că o să vă simțiți din ce în ce mai bine.

— Și avionul ? Și stewardesa?

— Ce-i cu stewardesa, tovarășe?! S-a întâlnit ceva? Întreabă tânărul.

— Nu, nimic.

— Atunci însănătoșire grabnică. Aveți deja două săptămâni de spitalizare și a venit de două ori directorul dumneavoastră. După raport. Cică vă așteaptă, tov. Ministru, mai zise tânărul și plecă.

Îl așteaptă ministrul. Și ce dacă. S-aștepta să-l sancționeze... Dacă o fi făcut prostii la Paris? E drept că nu-și aducea aminte de nimic.

După ce băuse cafeaua aceea totul intrase în neant. Dar parcă poți fi sigur de ceva. Dacă-l reclamase stewardesa?

Și apoi cine știe ce-a mai spus în timpul acesta despre anumite probleme. Dacă trădase vreun secret de stat?

Străfulgerat de-această idee, Tache sări din pat înfrigurat.

Nu. N-aveau să pună mâna pe el. Mai bine mort decât să dea cuiva socoteală. Da. Desigur. Mai bine mort. Să se spânzure cu cordonul halatului. Da. Cel mai bun lucru. O să-l agațe-n tavan. Repede. Să nu-l prindă ni-

meni.

Și-nfrigurat Tache rupse cordonul halatului. Apoi urcându-se pe-un scaun îl legă de cârligul lustrei din plafon. Dar tocmai atunci intră în cameră o soră medicală. Cu ochii muți de spaimă, lăsând ușa deschisă începu să strige.

— Doctore, doctore, la rezerva unu, repede.

Doctorul veni într-un suflet. Tache dărâ-mase scaunul de sub el și se prăbuși cu lustră cu tot pe dușumea. Câteva cioburi îl zgâria-seră la cap în cădere. Doi brancardieri veniți în fugă îl ridicară de jos. Și doctorul începu să-l panseze.

Alcoolul îi producea usturimi neplăcute. Și-n disperare Tache îl mușcă pe doctor de mână. O luptă se-ncinse-ntre bolnav și brancardieri. Apoi, immobilizat în cămașa de forță, cu ochii holbați în orbite, Tache adormi.

Când se trezi, o soră medicală-i zâmbi. Avea eliberată o mână cu care se strădui să mănânce.

Și zilele treceau. Accesele de furie-i veneau din ce în ce mai rar. Avea să plece în curând.

Simțea că trecuse o groază de timp și că nu mai era cum fusese. Dar cel mai mult îl durea că nu-și văzuse soția. Poate că nici nu știe că s-a întors. De-aceea când îi făcură formele de ieșire medicul îi spuse.

Războiul muștelor

— Tovarășe Tache, țin să vorbim ceva înainte de plecarea dumneavoastră acasă.

— Cu plăcere, tovarășe medic.

— Aș fi de părere să treceți întâi pe la serviciu.

Oamenii de acolo au fost anunțați că-i veți vizita.

Vor să vă sărbătorească. Adjunctul ministrului vă așteaptă într-un cadru solemn. Aveți mai mult de șase luni de când sunteți bolnav.

— Nu vă supărați! îl întrerupse Tache pe medic, dar ce boală am avut?

— Malarie tovarășe, malarie. Se pare că v-a cuprins o formă specială.

— Cum adică ?

— Pur și simplu nu știm ce să spunem. Dacă ar fi fost numai o malarie mai era cum era. Dar vedeți dv. crizele de furie nu sunt specifice malariei ci turbării. Și-asta cu-atât mai mult cu cât cei mușțați de dumneavoastră au început să devină și ei furioși. Iar sinuciderile dv. aparțin de Amok..

Dar Amok este o boală asiatică, nicidecum sud-americană. Așa că vedeți dv. ne-a fost destul de greu să ne decidem asupra tratamentului.

— Și-acum tovarășe medic sunt vindecat?

— Nu pe deplin. Mai ales în ce privește turbarea. Vă trebuie o liniște deplină. Să vă

Gheorghe Andrei Neagu

feriți de o viață dezordonată. Evitați momentele de tensiune nervoasă.

— De obicei le evit.

— Foarte bine, foarte bine, tovarășe. Acasă veți merge ca și cum nu s-a întâmplat nimic. Familia știe că abia astăzi veniți din delegație. Directorul dv. n-a vrut să se alarmeze salariații. Nu dorește ca pe viitor colegii dv. să refuze să plece în delegații. De-aceea vă rog să evitați discuțiile care se abat de la cele ce v-am spus.

Apoi, după ce-și strânseseră mâna prietenește, se despărțiră. Urcat la volanul mașinii sale, Tache se dezlănțui pe bulevardul Gheorghe Gheorghiu Dej. Un stop îi înfrână elanul. Nervos, se opri. Apoi demară brusc. Bălți nevăzute altădată se vedeau strălucind în denivelările bulevardului.

Ajuns în fața porții claxonă strident să-i deschidă.

Agitat și slugarnic portarul închise poarta salutând în urma mașinii. Plin de emfază Tache urcă treaptă cu treaptă scările de la intrare. În biroul său praful se vedea că fusese șters în pripă.

Fotoliu fusese schimbat cu un scaun și biroul din furnir exotic fusese înlocuit. Era mult prea curat. Se îndreptă vijelios la director.

— Bună ziua tovarășe director, spuse Tache iritat.

Războiul muștelor

— Bună ziua, îi răspunse directorul rece. Bine că ați venit tovarășe Tache. Abia așteptam să vă faceți raportul...

— Tovarășe director unde-mi sunt biroul și fotoliul?

— La locul lor tovarășe, la locul lor. Ce, nu le-ai văzut? Unde ți-a fost capul?

Uluit de tonul cu totul schimbat al directorului, Tache simțea cum i se urca sângele la cap. Simțea cum se sufocă.

— Aer. Aer, directore, că-nebunesc, răcni Mindir apucat.

— Ce te-a apucat tovarășe? Vezi că și-așa stăm cu schema umflată. S-ar putea să te restructurez. Ce știi dumneata. Să te plimbi și-atâta. Pe când noi... Noi muncim, tovarășe. Asta s-o știi și dumneata dacă n-ai știut până acum. Ce, crezi că te afli în Brazilia, tovarășe? Fă bine și scrie-ți raportul către minister.

Abătut, Tache se îndreptă spre biroul lui. Dar când deschise ușa, rămase stupefiat. La un birou pe care nu-l observase până acum era așezat un tânăr necunoscut.

— Ce-i cu dumneata p-aici?! îl interpelă Tache superior.

— Bună ziua, tovarășe! îi răspunse tânărul lăsându-l perplex. Apoi continuă calm, glumind. Nu știți să fiți politicoși cu stagiarii și nu mă miră. De aceea, indiferent cine veți fi dv., înainte deci de a ne cunoaște o să vă spun o anecdotă. La o instituție ca a noastră,

portari erau câțiva lei.

Murindu-le îngrijitorul, conducerea, din lipsă de fonduri, nu mai angajă un altul, leii fiind lăsați să se descurce cum pot. De aceea cei de la poarta Nr. 1 se înfruptară cu o secretară. Drept care, conducerea agitată, descoperi mișelia și-i concedie. Amărăți leii se duseră la poarta a doua la colegii lor. Aceștia erau grași și frumoși. Întrebați cu ce se hrăneau au răspuns: cu stagiari.

Așa că nu mă miră tovarășe că nu vă purtați colegial, zise tânărul întinzându-i mâna lui Tache.

— Sunt stagiarul...

Dar nu mai apucă să-și termine fraze.

Tache Mindir porni spre cabinetul directorului. Secretara nu-l lăsă să intre.

— Nemaipomenit! zbieră Tache împingând-o pe secretară spre cabinetul directorului.

Furios, trânti ușa interpelându-l.

— Ce caută individul în biroul meu?

— Valorificarea superioară a spațiului, tovarășe Mindir. Ai adus raportul de intri neanunțat?

— Cum directoare?! Cum?!

— Așa cum ai auzit. Învață să fii disciplinat, tovarășe. Aici nu te afli în jungla Amazonului... Aici trăiești și muncești într-un loc civilizată, tovarășe. Ai înțeles? Și dacă n-ai înțeles până acum, încearcă să înțelegi până nu-

Războiul muștelor

i prea târziu! îi spuse directorul împingându-l ușor spre ușă. Înfuriat, Tache se întoarse brusc și îl mușcă pe director de mână până la sânge. Apoi strigă cu dinții înroșiți de sânge.

— Am demisionat! și plecă. La volan turbarea-i mai scăzu din intensitate. Tot nu se calmase îndeajuns, când parcă în fața garajului. Urcă grăbit câte două trepte deodată și deschizând ușa de la intrare strigă ca un apucat:

— Miranda, Miranda!

Nu era nici în bucătărie, nici în salon de aceea se repezi nerăbdător spre dormitor. Deschise ușa brusc și căzu pe un fotoliu ca trăsnit. În fața lui, un bărbat pe jumătate-îmbrăcat, murmurând niște scuze, se repezi să iasă pe ușă.

Dar Tache nu mai găsi putere să zică ceva.

Miranda visurilor lui... Nu. Nu putea fi adevărat. Și totuși era. O febră cumplită îl făcu să deschidă larg gura. Limba uscată i se plimba în neștire, Leșină... Când se trezi, Miranda, spășită, îi dădu de mâncare. Peste câteva zile Tache făcu primii pași prin încăpere.

Când se așezară la masă, lui Tache îi veni o idee.

— Mai pune un tacâm! îi ceru.

— Dar pentru ce? îl întrebă Miranda.

— Pentru amorezul tău. Să-i stea sufletul aci la masă cu tine, adăugă Tache cu ciudă.

Gheorghe Andrei Neagu

Ea nu zise nimic. Mâncară în tăcere. Iar seara când Tache intră în sufragerie, găsi masa cea mare desfăcută.

Întinse pe masă, 15 tacâmuri. În spatele lui vocea Mirandei se făcu auzită.

— Îți doresc poftă bună, iubitele, și trântind ușa în fața ochilor uluiți, plecă. O criză nebună îl cuprinse pe Tache.

Apucând un cuțit de pe masă își tăie arterele de la mâna stângă. Sângele țâșni.

În vremea aceasta directorul deja mușcase un inspector din minister.

MANOLICĂ

Pe Manolică Știrbu, vremurile îl făcuseră deosebit de important. Un pic de noroc și de muncă îl făcuseră din absolventul școlii profesionale, candidatul școlii de miliție.

Reușita a fost mai mult o problemă de dosar.

Bucuria familiei proaspătului absolvent al școlii de subofițeri a fost și mai mare, când abia ajuns subofițer, Manolică a devenit candidat al școlii de ofițeri. Diferențele de la cursurile liceale intensive fuseseră trecute fără probleme, ca la toți cursanții unor astfel de forme de școlarizare. În numai câțiva ani, proaspătul absolvent al școlii profesionale, al școlii de subofițeri, al liceului, al școlii de ofițeri se trezi bărbat stăpân pe sine, în uniforma frumoasă a locotenenților. Și pentru că avea calități deosebite în automobilistică, Manolică fuseseră trecut, pentru stagiul, la circulație. Intransigența lui devenise proverbială. Era un element decisiv în limitarea vitezomaniei, a transporturilor frauduloase, a încălcă-

rilor de tot felul ale normelor de circulație.

Aflat la punctul de control Tișița, Manolică Știrbu văzu cum dinspre Panciu, o Dacie 1300 cu număr de Galați traversează cu greutate calea ferată. Cu eșapamentul aproape târându-se, automobilul se apropia, ca o găscă îndopată, de punctul de control.

Manolică simți de departe că ura nu e în regulă. Întotdeauna, încărcătura excesivă a portbagajelor dădea de gol pe afaceriștii care mai îndrăzneau să riște. Așa reușise Manolică să descopere carnea de vițel, tăiat și dosit pentru speculă, la Străoane. Și tot așa depistase locotenentul transportul ilegal de distilat, sustras din podgoriile vrâncene, spre a fi vândut în județele învecinate.

Bucurându-se că a mai dat peste un infractor, Manolică îi făcu semn să oprească. Politicos, se prezintă:

— Sunt locotenentul Manolică Știrbu de la controlul circulației. Bună ziua. Actele la control, tovarășe. Din mașină, cinci persoane îndoliate își îndreptară privirile neliniștite spre el, confirmându-i bănuiala.

Manolică privi superficial permisul și certificatul de înmatriculare, iar buletinul nici măcar nu-l deschise.

— Semnalizați stânga, spuse el rece, stăpân pe sine. De fiecare dată reușea să-și ascundă rânjetul bucuriei. Un succes dinainte scontat l-ar fi făcut pe altul să se trădeze.

Războiul muștelor

— Și dreapta, adaugă trecând în spatele mașinii.

Conducătorul auto semnalizăa întocmai. Toate păreau în regulă.

— Aveți roată de rezervă? întrebă el.

— Desigur, confirmă cetățeanul pe gemul coborât al portierei.

— Vă rog să mi-o prezentați, ceru impetuos locotenentul.

Spre surprinderea lui, cetățeanul coborî liniștit.

Deschise calm și cu siguranță portbagajul. În interior o duzină de bidoane de plastic, mari și mici, având o capacitate de aproape 200 de litri, justificau lăsarea exagerată a mașinii.

— Ce aveți în bidoane? întrebă Manolică.

— Apă, tovarășe locotenent.

— Apă, da?

— Sigur. Dar ce credeți?

— Să vedem, zise locotenentul deșurubând capacul unui bidon.

Apoi mai înainte ca să apuce bietul cetățeanul să schițeze un gest, locotenentul duse dopul la nas, plin cu lichidul incolor. Îl mirosi. Nu simți nimic suspect. Duse dopul la buze. Gustul era de apă totuși.

— Tovarășe locotenent nu... apucase să spună gălățeanul înainte ca locotenentul să soarbă din dop. Dar Manolică se prefăcu a

Gheorghe Andrei Neagu

nu-l auzi. Sorbise cu mișcări repezi, nervos. Apoi contrariat desfăcu capacul altui bidon. Aceleași mișcări, și aceeași constatare. În toate era apă spre disperarea locotenentului și groaza șoferului rămas interzis. Din când în când acesta mai reușea să îngăime o negație, pe care Manolică nu i-o lua în considerație.

— Ce mama dracului, cărați apă? Ce, la Galați nu aveți? zise Manolică exasperat de înfrângere, cu cerul gurii metalizat de gustul apei.

— Ba avem, tovarășe locotenent, dar obiceiul e obicei, zise gălățeanul cu tonul sfârșit.

— Ce obicei cetățene, ce obicei?

— Păi să vedeți, se codea gălățeanul. Dar nu-mi faceți nimic.

— De ce să-ți fac ?! zise Manolică.

— Vă spun, dar vă rog țineți cont că am încercat să vă opresc.

— Spune, odată, tovule, nu mă mai fierbe atâta!

— Păi să vedeți, mi-a murit mama.

— Și ce-i cu asta?

— Păi este, cum să nu fie?

— Spune odată!

— Dacă mă tot întrerupeți...

— Bine, bine, a murit, a murit mama dvs.

Condoleanțele mele!

— Vă mulțumesc, zise gălățeanul mai li-

niștit. Apoi luându-și parcă inima în dinți continuă: La noi în sat, părinții sunt îngropați în cimitirul străvechi. Dacă acest lucru nu e posibil se aduce măcar cenușa soțului sau soției și se îngroapă alături de mormintele familiei. Ori mama mea n-a vrut să fie incinerată. A trăit rău cu tatăl meu. De aceea a și plecat de mai multe ori de la noi. A stat la o soră de-a noastră, măritată la Panciu. Iar la moartea tatei nici n-a vrut să vină. Ori obiceiul satului spune ca apa din scaldătoarea mortului să fie dusă și să stropească mormântul soțului legitim. Iar noi tocmai asta avem în bidoane.

Ochii locotenentului stăteau gata să iasă din orbite. Convulsii repetate îi congestionară fața.

— Eu am vrut să vă opresc, dar dvs. n-ați vrut, mai reuși să spună gălățeanul, înainte de a vedea cum Manolică, lăsând actele să cadă pe asfaltul șoselei, voma.

Cu lacrimile șiroindu-i pe față, locotenentul icnea prelung, sufocându-se.

Înspăimântat, gălățeanul culese la iuțea actele din praful drumului, îndreptându-se grăbit spre mașină. Mai privi odată la locotenent încercând să se convingă că-l lasă să plece. Neprimind nici un semn, demară. Cei din mașină priveau în urma lor, așteptându-se să fie opriți. Dar nimic. Își continuară îndoliați drumul, pierzându-l pe locotenent din vedere.

INSULA DAMNAȚILOR

Cele câteva clădiri din piața cetății ardeau scoțând fum gros prin geamurile sparte. Soldații alergau buimaci prin curte. Aveau gălețile goale. Fântânile secaseră.

De sus, din turnul dogorit de razele soarelui, ochii celor condamnați radiau de bucurie.

Cu fiecare pală de fum ce ajungea la ei, gândul că vor fi eliberați le dădea tot mai multe speranțe. Nici pe departe nu bănuiau că toată zarva venea de la un incendiu. La ei, în celule, aerul era mereu sufocant, iar pereții groși de piatră aduceau răcoare când îi atingeai. O explozie zgudui mica insulă din temelii. Abatele Paillarde, începu să murmure:

— Țștia-s englezii! Sigur-s englezii.

Neprimind nici un răspuns, rămase cu gâtul întins spre fereastra celulei, prin care intra pătrunzător mirosul de fum.

Jos, în curtea cuprinsă de flăcări, soldații imperiali, cu uniformele ferfenițite alergau fără de țintă.

— Căpitane, căpitane, a secat fântâna, strigă un soldat spătos cu găleata goală în mână.

— Luați apă din mare! le strigă furios slujbașul lui Napoleon, îndreptându-se spre pulberăria sfârtecată de explozia ce fusese

Războiul muștelor

auzită mai-nainte de toți deținuții. C-o mână-n abia-și putuse opri tricornul să nu fie luat de suflul năprasnic ce-l țintuise la pământ.

Ordin care, practic, n-avea cum să fie îndeplinit. Apa de mare se afla departe.

Cu vreo douăzeci-treizeci metri mai sus de nivelul mării, insula neprimitoare n-avea decât un singur punct unde putea să oprească vreun vas, un port cioplit în stâncă păzit cu strictețe de garda imperială.

Căpitanul găsisese explicația la ce anume cauzase nenorocitul de incendiu.

Din pulberărie nu mai rămăsese nimic.

Trupurile zdrobite ale soldaților aflați în apropiere, un copac sfârtecat, erau tot ce mai rămăsese pe marginea unei gropi imense, în-negrite, căscată în trupul insulei. Din tot ce aparținuse garnizoanei, doar casa comandantului scăpase neatinsă. În curtea ei, soția căpitanului stătea uluită, prostită.

În urmă, rămâneau zidurile pârlite ca niște cuburi în bătaia unei brize ușoare. Căpitanul își adună garnizoana.

— Soldați! începu căpitanul în fața garnizoanei plină de fum. Dușmanul este aproape iar focul n-a venit din senin. De aceea făptașul va fi spânzurat, chiar de va fi vreunul dintre voi. Și nu uitați că în fiecare raniță e un baston de mareșal, mai zise, încheind fără chef discursul său.

Gheorghe Andrei Neagu

Peste câteva zile, pe insulă, trebuia să le vină provizii de schimb. Doar căpitanul știa. Până atunci trebuia găsit vinovatul.

În celule resemnarea nu-și făcuse loc încă. Tot mai sperau s-audă zăngănitul ușilor și să-i vadă pe eliberatori.

Burduhănosul abate Paillarde asculta cu urechea ciulită orice zgomot suspect, orice indiciu, care-ar fi putut să-i aducă vreo lămurire. Auzise trompeta garnizoanei și apoi doar mugetul valurilor izbite de promontoriul înalt al insulei.

Apoi pași grăbiți pe coridorul celulei sale. Se luminează. Ușa se deschise cu grabă și un soldat cu chipul înnegrit de funingine se ivi, invitându-l afară. Era pentru prima dată în cei trei ani de celulă când avea să vadă lumina soarelui. De aceea se grăbi peste toate kilogramele sale să iasă. În curte, pe platoul carbonizat de incendiu, alți deținuți trebăluiau de zor, cărând resturile fumegânde spre marginea insulei. Bătrânul abate se alătură grupului de prizonieri, cărând din toate puterile sale bârnele fumegânde și moloz la marginea insulei. Doi soldați le aruncau cu lopata în mare. Căutau în moloz orice urmă de material ce-ar mai fi putut fi folosit și îl aruncau de o parte. Și cum stăteau acolo, scormonind, abatelui îi veni o idee. Bârna aprinsă, fumegândă, din mâinile lui, o repezi cu putere peste soldați, azvârlindu-i cu tot cu

Războiul muștelor

lopeți de pe promontoriu în mare. Un răcnet cumplit sfâșie văzduhul.

Alt soldat se apropia în fugă cu arma în mână.

— Oprește! Oprește, că trag! zbierase soldatul, cu arma întinsă spre abate. Acesta se opri o secundă, apoi scârbit, aruncă bârna uitându-se după cei dispăruți. Jos, trupurile lor zăceau nemișcate.

Nici valurile nu le puteau mișca, atât erau de lipite de stâncă. Trei soldați, cu armele-n cumpănire îi băgau pe ceilalți deținuți înapoi în celule. Abatele rămase scrutând imensitatea cerului. Căpitanul venea sărind peste resturile nearuncate.

— A ucis doi camarazi! I-a aruncat cu o bârnă în jos! strigă un soldat.

— Spânzurați-l! zise căpitanul întorcându-se încruntat spre ceilalți soldați.

Peste câteva minute, în curtea cetății de pe insulă, în bătaia tobelor a doi soldați, abatele înainta cu mâinile legate la spate. De sus, din celule, sub amenințarea puștilor ieșeau condamnații.

Soarele era aproape de asfințit. Lanțurile celor mai periculoși zăngăneau tragic.

Căpitanul se îndreptă cu pașii țațoși spre spânzurătoarea afumată:

— În numele maiestății sale imperiale, Napoleon Bonaparte, pentru atacarea și uciderea a doi soldați din garnizoana cetății, se

Gheorghe Andrei Neagu

condamnă la moarte prin spânzurare fostul abate iezuit Paillarde, deținut politic, condamnat pentru acțiuni de lezmajestate, provocate în capitala imperiului nostru slăvit și iubit! Sentința va fi executată imediat. Ea a fost dată de reprezentantul personal al Majestății-sale imperiale în această garnizoană, căpitanul Raux.

— Imbecilul, zise destul de tare contele Merlot, către ocnașul Sauvage.

— Le venim de hac? întrebă ocnașul în șoaptă.

— Gura! strigă către ei amenințător un soldat imperial agitându-și pușca.

Și abatele se urcă pe scăunel. Ochii se îndreptară spre fereastra celulei sale.

— Vreau un preot! zise osânditul.

— N-avem! i se răspunse sec.

— Dar o carte de rugăciuni aveți! Să v-arăt eu ce trebuie să faceți.

Căpitanul se întoarse în fugă cu o carte neagră cu o cruce aurie în mijloc.

— Deschide-o căpitane și citește ceva din ea. Orice. Apoi spune: „Dumnezeu să-l ierte” – și omoară-mă! zise cu glas stăpânit osânditul.

Cu glas abia auzit la început, apoi din ce în ce mai tare căpitanul citea un pasaj nu prea potrivit pentru iertare. Nimerise tocmai la uciderea lui Abel de către Cain.

Contele Merlot, în straietele spălăcite și cu

dantela murdară, zâmbea superior. Pe continent, imperiul se prăbușise. Napoleon era în exil de aproape o săptămână. Dar nici unul din insulă nu știa acest lucru.

— Amin! zise căpitanul și adăugă: Dumnezeu să-l ierte – apoi făcu semnul cuvenit începerii sentinței. Un soldat își rezemă pușca de picioarele osânditului urcat pe scaun, apoi urcându-se pe un scaun alăturat, îi petrecu lațul pe după gât.

În răpăitul din ce în ce mai intens al tobelor, coborî, își luă pușca și trase scaunul de sub picioarele osânditului. Trupul se prăbuși cu ochii ieșiți din orbite pe caldarâmul încins. Frânghia ruptă rămase strânsă în jurul gâtului celui osândit, făcându-l să horcăie. Burduhănosul prelat se zvârcolea cu mâinile legate la spate în fața ochilor injectați de furie ai căpitanului.

— Dezlegați-l! Dezlegați-l! zbieră acesta ieșindu-și din inerție. Soldații de la spânzurătoare lăsându-și puștile trăgeau cu putere de funie, eliberându-i gâtul.

Un toboșar, lăsându-și toba în soare, aduse altă frânghie.

O înlocui pe cea veche, și-i făcu un laț nou. Cu o bucată de săpun îl făcu s-alunece mai ușor și după câteva mișcări ale nodului de-a lungul frânghiei coborî de pe scară. Deținuții, care începuseră să murmure, erau ținuți sub amenințarea armelor.

Gheorghe Andrei Neagu

— Terminați mai repede, le spuse căpitanul soldaților iritându-i.

Prelatul sprijinit de căpitan, se urcă iarăși pe scaun ca o vită la abator. Câteva clipe după aceea, trupu-i inert se bălăbănea în bătaia ultimelor raze de soare. Deținuții, împinși de la spate intrau în turnul cetății.

Doi dintre soldați aveau să meargă cu o căldare plină cu mâncare și cu o legătură de pâine în fiecare celulă. Cu vasul fierbinte în față, Raux se uită la soldații care hăpăiau grăbiți să termine cina, cu gândul la somn, în timp ce Mathilde, soția căpitanului, abătută, tăcută se sprijinea de colțul căminului. Soarele asfințise și doar mugetul valurilor izbite de stânci, spârgea ritmic și sacadat liniștea nopții. Peste puțin timp, toboșarii luară mâncarea pentru deținuți și însoțiți de un camarad înarmat intrară în turnul închisorii.

Odată treaba sfârșită se îndreptară spre camera lor. Ajunsă aici, Mathilde se lăsă oboșită pe pat și începu să plângă în neștire. Iritat, apoi curios, Raux o întrebă:

— Ce-ai de tot te smiorcăi?

— Nimic, rosti înfrigurată Mathilde.

Dimineață, când căpitanul se-ncheia la uniforma proaspăt curățată află că Mathilde era vinovată. Ea și nimeni altul.

Căpitanului nu-i venea să creadă. Înjurând-o îi ceru apoi să se explice. Și-n dimineața aceea află că focul izbucnise de la

Războiul muștelor

cărbunii aprinși aruncați din greșeală în groapa gunoaielor din spatele cazărmii soldaților. După ce o zdrobi în picioare, Raux ieși în capul scărilor.

De jos câțiva soldați priveau înfricoșați chipul răvășit de furie al stăpânului lor. Privind la prelatul ce se bălăbănea în frânghie, spuse:

— Pregătiți o nouă spânzurătoare! Vom pedepsi vinovatul așa cum am spus! Așa ar fi făcut și Împăratul.

— Dar cine-i?! întrebă un soldat.

— Mathilde! răcni ca apucat căpitanul.

Plecă grăbit spre portul insulei așteptând ivirea corăbiei.

Era mulțumit că dăduse dovadă de caracter. Era convins că Împăratul ar fi făcut la fel cu oricare din femeile lui. În vremea asta soldații încropeau spânzurătoarea a doua, ceva mai departe de prelatul cel gras, care, după părerea unora, începuse să pută.

— Și chiar o s-o spânzure?! se întrebau soldații între ei.

Neștiind ce să creadă, continuau să lucreze în tăcere. Li se părea că trăiesc o tâmpenie, dar, nu puteau să iasă din ea fără teama de a nu fi pedepsiți. Împăratul vedea până departe și n-ar fi iertat greșelile soldaților săi. Când spânzurătoarea fu gata, înarmați și curățați, au plecat în turnul cetății să-i scoată pe deținuți. Și-n răpăitul tobelor se arată Mat-

Gheorghe Andrei Neagu

hilde legată. Mergea ca oaia la tuns, fără nici o împotrivire, supusă și mută. Și-atunci căpitanul, scoțându-și hârtia mai-nainte pregătită, începu:

— Așa cum am jurat, să pedepsesc vinovatul de incendiul acesta, țin să vă aduc tuturor la cunoștință, despre dreptatea mea. În numele împăratului nostru, am hotărât condamnarea la moarte a Mathildei Raux, vinovată de focul de ieri. Osândita a făcut mărturisiri de bunăvoie, recunoscând astă noapte totul. De aceea...

— Căpitane, dar ești nebun! exclamă din rândul prizonierilor contele Merlot. Ce-ai să-ndrești spânzurând-o?!

— Chiar dumneata o să-i pui lațul de gât și o să-i tragi scaunul de sub picioare, conte! tună căpitanul. Să fie o pildă tuturor, că în fața hotărârilor Majestății-sale imperiale, luate de mine, reprezentantul său personal în această parte a lumii sacre și inviolabile, toți trebuie să se supună! zbieră căpitanul împroșcând cu salivă în jur.

— E nebun! ziseră câțiva deținuți în surdină.

Căpitanul nu-i auzi. Îl scoase cu forța pe conte și-l împinse spre scaun.

— Ești gata?

— Niciodată!

Soția lui Raux era lângă scaun.

— Te-mpușc! zbieră căpitanul.

Războiul muștelor

— N-ai decât! Nebun furios ce ești!

Și atunci căpitanul, scoțându-și pistolul și încercându-l în zise:

— Pentru ultima oară îți spun, pune-i juvătă!

În vremea asta Mathilde ajutată de un soldat se urcase pe nesimțite pe scaun. Ștreangul îi bălângănea în jurul chipului.

— Niciodată! zise contele, făcând un pas înainte.

Mathilde își băgase singură capul în ștreang. Căpitanul se pomeni zdravăn lovit de contele Merlot.

Pistolul îi zbură. Soldații, stane de piatră.

— Gardă, pe el! zbieră căpitanul.

Ca deșteptați din simțiri, prizonierii săriră spre soldați. Câțiva reușiră să-și descarce armele. Până să le încarce se treziră imobilizați.

Trei prizonieri zăceau fără viață pe lepezi iar doi soldați trăgeau să moară în urma loviturilor primite în cap. Căpitanul rămase pentru o clipă buimac, dar își reveni și se repezi la scaunul pe care stătea Mathilde, trăgându-l cu furie.

Trupul se zvârcoli câteva clipe, în timp ce mulțimea ședeă încremenită în fața pistolului său. Nimeni nu mai vroia să moară. Din spate se auzi un pocnet de armă. Căzând în genunchi căpitanul gemu:

— Am vrut să fie dreptate! Soldații au

Gheorghe Andrei Neagu

fost duși cu forța în locul deținuților, în turn.

— Dezlegați oamenii aceștia! zise Merlot arătând spre spânzurători.

Trupurile celor doi fură întinse pe caldarâm.

Doi condamnați se îndreptară să le arunce în apă.

— Stați! le spuse contele. Ce vreți să faceți? Sunt doar eroii noștri. Ei ne-au dat libertatea și nu se cuvine să-i aruncăm pradă rechinilor. Vom înălța pentru ei un monument, pentru că jertfa lor n-a fost în zadar.

Cei doi se opriră. Apoi se îndreptară spre casa lui Raux. Soarele ardea. Clădind bolovani peste trupurile întinse pe caldarâm, alcătuiră o piramidă. După ce piramida fu gata, cu un cărbune, Merlot scris pe o dală cu litere mari „Pro Memoriam”. În casă, soldații scoaseră câteva sticle. Carnea sărată dintr-un butoi era întinsă pentru ospăț. În fruntea mesei, Merlot mânca dus pe gânduri. Câteva zile după aceea, prizonierii eliberați uitau să mai ducă mâncarea, și așa destul de puțină, gărzii întemnițate. Doar când țipau din celule, Merlot își aducea aminte de dâșșii. Și atunci le trimetea din ce le-a rămas, doar cât să nu moară de foame.

Mai târziu, când ei înșiși nu mai avură ce mânca, îi neglijară cu totul. O foame cumplită-i chinuia. Câțiva deținuți ce au încercat să plece pe o plută de bârne s-au răsturnat și

Războiul muștelor

au fost sfârtecați de rechini în fața ochilor celorlalți. De atunci, nici unul nu mai avu curajul să se gândească la evadare.

Iar într-o zi, când Merlot plecă să-și vadă prizonierii mai găsi în viață doar trei. Ceilalți fuseseră mâncați pe ascuns. Merlot îi adună pe toți în fața monumentului.

— Să vă fie rușine, spuse contele cu amărăciune.

Nici unul nu zise nimic. Când contele începu din nou să le aducă aminte de salvatori, izbucniră:

— Ce salvatori! Nu vezi cum ne-au salvat?! Mai bine ne lăsau închiși, decât să crăpăm de foame. Și cu o furie nebună desfăcură piramida până când ieșiră la iveală trupurile descompuse, ale celor doi. Cu puteri nebănuite un deținut îl apucă pe abate de mâini, trăgându-l spre marginea insulei. Hainele plesniră înainte de a fi aruncat. O duhoare cumplită îi înconjură, amețindu-i. Apoi se îndreptară spre casa căpitanului, în fața ochilor scârbiți și mâhniți ai contelui Merlot. Pe continent, împăratul Napoleon se întorsese din nou la putere, pentru cele o sută de zile. Dar nici o corabie nu se îndrepta spre insula aceea uitată.

În port, câțiva deținuți încercau să prindă un pește.

Zilele curgeau din ce în ce mai greu. Foamea insuportabilă înrăutățise atmosfera și

Gheorghe Andrei Neagu

așa destul de încordată. Din garda imperială nu mai dispăruse nici un soldat. Mai muriseră câțiva deținuți.

În total abia mai respirau trei prizonieri și cinci din garda imperială, liberi acum, fără nici o opreliște. Fiecare grup stătea cu ochii la pândă, în permanentă așteptare. Se pregăteau pentru o nouă canibaliadă. Soldații-și făcuseră rost de arme. Și foștii prizonieri. Și unii și alții dormeau iepurește. Nici o corabie nu se ivea la orizontul aprins.

Napoleon abdicase-ntr-un nou exil. Sticlele cu mesaje aruncate de conte, fie că se zdrobiseră de stânci, fie că nu ajunseră acolo unde ar fi trebuit.

Într-o seară doi pescăruși istoviți se așezară în mijlocul pieței înnegrite de resturi putrezite. Soldații îi doborâră. Când unul se repezi să-i ridice, un foc îi curmase elenul ucigându-l. Ceilalți se apropiiau târându-se de piața deschisă. Pândeau ascunși de la piciorul zidului gros al turnului. Cu focuri bine țintite au ucis alți doi îndrăzneți. Al treilea, înșfăcând pescărușii, o luă la goană spre conte. Un nou foc îl ajunse, rănindu-l.

Cu ultimele puteri se retrase în curte, târându-și prada. Ajuns aici lăsă pescărușii din mână și leșină.

Goliră fără menajamente ultima rezervă de apă, apoi se îndreptară târâș spre casa căpitanului, ce părea nepăzită în clipele acelea. Ajunși la zidul ce o împrejura dinspre partea

Războiul muștelor

de piață, văzură din bucătăria lui Raux ieșind un fum albăstrui.

Rănitul părea că abia mai respiră. Întins pe un pat din holul cu ușa deschisă frigea într-o tigaie pescărușii jumuliți anapoda. Conte Merlot privea în tavan fără să scoată o vorbă.

Cu armele-n mâini soldații se apropiară de ușa deschisă. Rănitul-i văzu și-și scoase pistolul. Soldații ducându-și pușca la ochi, traseră. Deținutul scăpă tigaia din mână, iar contele-ncetă să mai respire. Cu un strigăt sălbatic soldatul se repezi sugrumându-l. Camarazii se repeziră spre tigaie. Arsuri cumplite-i făcură s-arunce tigaia din mâini. Când își întoarseră privirea, pe coridor, un camarad rănit horcăia.

Rămași singuri, savurau liniștiți pescărușii prăjiți. Apoi se întinseră pe patul contelui și adormiră. De jos morții nu le mai puteau face nimic. Erau singuri, față în față cu morții și cu foamea. Mai trebuiau să curețe insula de morți, să-i arunce, să-și scuture uniforme de praf.

Undeva, pe o altă insulă, Împăratul trecuse deja în istorie.

PĂMÂNT VIOLET

Luminile purtate de sclavi goneau puterile întunericului.

Pocalele umplute de bacante nu osteneau nici o clipă. Consulul roman Lucullus Vero era amețit. Se retrăgea. Straja palatului se sprijinea când de zid, când în sulite, schimbându-și greutatea trupului de pe un picior pe altul, când ultimul grup de invitați erau purtați în brațe de sclavi și așezați în lectică. Cea mai bogată din ele era a lui Perigeu, care-și câștigase averea prin grija zeului Eros și a nobililor sale însușiri. Seria împăraților și mai ales a victimelor sale din ultima vreme. Avea un chip ales și o pană ce o întrecea cu mult pe-a lui Vergiliu. Ușor îmbrăcat, era tulburat nu atât de vinul de Chios, ci mai ales de una din sclavele aduse de curând din părțile Donarisului, cu pielea mai albă decât cretanele și părul mai presus de al altor ființe.

Inima în piept îi ardea și din când în când, fără ca să-l audă cineva, slobozea câte

Războiul muștelor

un geamăt. Sclavii îl urcară în lectică, crezându-l bolnav, dar se bucurară când Perigeu strigă cu glas tare, s-audă toți cei ce ieșiră odată cu dânsul.

— Prieteni, fiți astă seară oaspeții mei, apoi, venindu-i brusc o idee, adăugă surâzând fericit.

— Dar mai înainte de a pleca, se cuvine ca buni prieteni ce suntem, să mergem la consul și să-l luăm cu noi.

— Să mergem, adăugară câțiva din cei ce încă mai erau în stare. Pe Lucullus îl găsiră în pat, gata de culcare. O sclavă abia terminase de ars mirodeniile în cameră. Ceata dădu buzna din triclinium.

— Ce vreți? îi întâmpină Lucullus.

— Pe tine, o, mărite consul, îi spuse vesel Perigeu. Fie ca înfățișarea ta, asemenea stelelor luminoase, să lumineze calea noastră.

— Bine, dar m-am culcat.

— Te-oi fi culcat tu, dar dorința de a te avea printre noi e mai puternică decât oboseala ce-ți învăluie trupul.

Pe Lucullus toate astea îl bucurau.

— Cinstiți prieteni, eu vă mulțumesc, dar vă rog să mă credeți, regret nespun că n-am să pot veni. O oboseală cumplită s-a cuibărit în oasele mele ca o durere plăcută.

Perigeu, prinzând un moment prielnic, îl întrerupse:

— Te cred, iubite Lucullus, pentru că eu

Gheorghe Andrei Neagu

însumi sunt cuprins de durere. Trupul meu se zbate nebun după refuzul tău de a ne însoți și după încă ceva pe care nu îndrăznesc a-ți spune.

— Dar spune...

— Și dacă leacul durerii mele ar sta în puterea ta să mă vindeci ai face-o?

— Pe sufletul strămoșilor mei, și-o jur că nu am dorință mai mare decât să te ajut, iubite Perigeu.

Acestuia îi sticliră ochii de bucurie amestecată cu șiretenie și adăugă:

— Află scumpe Lucullus că în seara aceasta, în casa asta, m-am îndrăgostit.

— E iarăși vreo aventură de-a ta.

— O, nu, te asigur. Sunt nebun, și sufletul meu geme după una din sclavele tale. Mă simt că un nemernic ce-ar putea înghiți pentru sufletul său pustiu pocale întregi de Chios. Nisipul din mine-i fierbinte, și nu numai oasele mă dor, dar mă doare sufletul acesta pe care tu oricând ai putea să-l vindeci sau să-l distrugi. Ceilalți tăceau supuși.

— O, nu, Perigeu. Oricare din sclavele mele care a deșteptat în tine asemenea dorințe, trebuie să fie mândră de atenția ce i-o acorzi.

De aceea, fără să știu numele ei, dă tu însuși poruncă să-ți fie adusă oricând dorești.

— Aș vrea s-o iau cu mine în lectică.

— A ta este, și fie ca dorul acesta să-ți îmbogățească strunele sufletului, atât de drag

Războiul muștelor

mie și romanilor. Deci mergeți acum fără mine și fericiți-l pe Perigeu pentru leacul ce el însuși l-a găsit.

— Prin darul tău, o iubite Lucullus, vieții mele ai adus lumina. Și dacă strălucirea stelei tale este acum mai palidă de oboseală, mă bucur că am din casa ta una din cele mai neprețuite podoabe cu care tu însuși m-ai fericit.

Apoi urându-i cele convenite își luă rămas bun. Sclavii lui Perigeu duceau acum o dublă povară.

Pe străzile Romei, ceata trecea călcând primele raze ale soarelui.

II

Dezmățul abia se sfârșise. Câteva bacante chicoteau. Perigeu, obosit, se așează pe treptele băii, chemând sclava tracă la dânsul. Trupul îi tremura ca bolnav. Bacantele triste plecară să-și vindece rănille ciupiturilor cu uleiuri de măslin. Soarele pătrundea prin plafon, săgetându-l. Și așteptarea asta-l duru.

Când draperiile fură trase în lături, sclava-l orbi. El, Perigeu, curtezanul cel mai de temut al Romei căzu în genunchi de pe trepte. Ea se mișcă. Veni, pășind ca-n vis. Apoi, roșindu-se toată, plecă privirile, clătănându-se. Perigeu se cutremură și se ridică. Cu greu a reușit s-o întrebe.

Gheorghe Andrei Neagu

— O, care ți-e numele tău nepământească ființă ?

— Numele meu este Geeă, stăpâne!

— Geeă?! Dar Geeă e nume grecesc.

— Grecesc mi-e și trupul, stăpâne, deși mulți mă cred din Tracia. Dar cu toții au uitat că Tracia-și trage obârșia din vechiul imperiul al marelui Machidon și că Lisimah a fost unul dintre primii săi conducători.

— Ce-ai fost tu înainte? O întrebă din ce în ce mai uimit Perigeu. Nici nu-i venea să creadă că o sclavă putea vorbi despre astfel de lucruri, pe care puțini romani puteau să le știe.

— Mare preoteasă, stăpâne. Sunt de viță regală și mă pregăteam să fiu o Phitia a templului Delfi, stăpâne.

Perigeu se cutremură.

— O frumusețe ca tine să fie astfel jertfită?

— Pentru mine aceasta nu era o jertfă, stăpâne. Era culmea supremă a vieții mele. Am fost predestinată pentru aceasta, stăpâne!

— O, Geeă. Nici nu-ți închipui câtă durere îmi faci spunându-mi astfel de cuvinte. Apoi văzând mirarea de pe chipul ei, adăugă: Pentru că eu te iubesc, Geeă. Și ard de durere când te privesc.

Sunt un nebun. Sunt omul care ar putea să-ți fie stăpân și sclav, Geeă.

— Asta niciodată, stăpâne. Oricine mi-

Războiul muștelor

ar pângări fecioria ar primi blestemul Phitiei. Ea n-ar accepta ca eu să am un alt destin. Și toate forțele întunericului te-ar osândi, stăpâne!

— Dar eu te vreau!

— Vei fi nefericit stăpâne!...

— Dar te iubesc!

— Vei suferi stăpâne!

— Nu vreau să știu de nimic. Pe tine te vreau și-atât, mai zise Perigeu, apropiindu-se.

— O! Nu, stăpâne. Fie-ți milă de tine. Eu sunt o sclavă acum. Mă voi supune. Dar pe Geea, templul o va răzbuna. Și răzbu-nându-mă pe mine vei fi pedepsit stăpâne.

Simt aceasta stăpâne!... Și-atunci Perigeu ca turbat se repezi către Geea. O cuprinse în brațe sărutând-o sălbatic. Geea nu se împotrivi și nici nu răspunse îmbrățișării lui. Îi repeta cuprinsă de spaimă.

— O, nu stăpâne. O, nu stăpâne... lăsându-se dusă în brațe în alcovul imens. Nu se putea împotrivi forței.

În patul unduind de mătăsurii abia putu să scoată un geamăt. Se înăbușea.

Ceva nou, nedefinit, începu să-i învăluie trupul. Simțea din ce în ce mai puțin brațele stăpânului său. O moleșeală stranie-i cuprindea vârful degetelor, apoi tot trupul. Ușor, ușor, tot mai puțin perceptibil.

Și leșină, în timp ce Perigeu o săruta pă-timaș.

Gheorghe Andrei Neagu

Trupul i se răcea din ce în ce, devenind tot mai greu. Și răsuflarea-i era ca de gheață. Brațele lunecară. Ochii-i se închideau ușor. Iar pieptul-i tresărea din ce în ce mai rar.

Perigeu simți. Cutremurat, se ridică. O spaimă cumplită-i cuprinse oasele. Mâinile-i fierbinți îi cuprinseră chipul. Căuta să-nțeleagă și răceala trupului ei creștea. Fiori de groază-l străbăteau până-n creștet.

— Geea! Geea! strigă disperat.

Dar ea nu-i răspunse. O durere nebună îl țintuia. Dorea să facă ceva, orice. Trupul iubitei era tot mai mult cuprins în răceala de marmoră. Și un glas sfâșie văzduhul !

— Perigeu, tu cel mai nelegiuit dintre muritori.

O, Perigeu! Fii blestemat. Să nu-ți afli vocea până când n-o vei învia pe Geea! Era preoteasa noastră. Tu ne-ai răpit-o. Tu s-o învii. Un milion de amfore de vin va trebui să jertfești la picioarele Geei. Fii blestemat. Să nu-ți afli liniștea. Fii blestemat!...

Perigeu se cutremură și mai mult. Se aplecă peste Geea cu gândul s-o ia în brațe. Trupu-i era rigid. Sclavii pătrunseră-n ginegeu. Perigeu nu-i vedea. Se căznea s-o ridice. Dar greutatea devenise prea mare. Un sclav s-aplecă să-l ajute.

Dar Geea era ca de piatră. Abia cu ajutorul a patru sclavi reuși s-o ridice.

Patul atunci se crăpă. Printre stâlpii ce

susținuseră perdelele sclavii cu greu reușiră s-o care. Perigeu ședea nemișcat. Sclavii nedumeriți, în tăcere, cărară statuia în curte. Apoi sprijinind-o cu niște pilaștri se depărtară muți, lăsând stăpânul nemișcat, doborât de durere.

III

Roma își alegea împăratul. Ghirlande grele de flori decorau orașul. Lei fioresi, puși sub zăvoare erau cărați în cuști către Circul Maximus.

Urși din Carpați, cu ghearele roase de stânci, se zbăteau sub gratiile grele. Libertții mergeau în neștire pe străzi, sorbind din vinurile Romei. Numai în casa lui Perigeu domnea o tristețe adâncă. Sclavii fuseseră eliberați și nici un prieten nu-i mai călcase dalele aleilor de la împietrirea prea frumoasei Geea. Perigeu cumpăraseră butoaie grele de vin pentru a-și duce blestemul la capăt. Trupu-i ardea. Mâinile se umflaseră. Zilnic venea un alai cu o duzină de amfore noi, care abia de-i mai ajungeau suferindului să le răstoarne pe gâtlej până seara târziu. De oboseală și de furie, le spărgea de treptele care duceau în bazinele ce-o înconjura pe Geea.

Rece și nemișcată, Geea privea cu ochii de piatră amforele de vin ce se revărsau în bazinele de la picioarele ei. Buțile mari erau îm-

Gheorghe Andrei Neagu

prăștiate în toate camerele palatului.

Aurul era pe sfârșite și până la a milioane amforă de vin mai era mult. Trebuia să-și vândă pământurile. Trebuia să se vândă el însuși, numai s-o mai poată avea pe Geeă. S-o simtă iarăși vibrând în brațele lui. S-o primenească de păcatul săvârșit fără de voia ei. Și anii treceau. Trupu-i devenea din ce în ce mai bătrân. Încheieturile i se umflaseră, apoi deveniră dureroase, cu noduri. Din straietele atât de bogate altădată, doar niște jalnice zdrențe îi atârnau pe trupul schilodit.

Vinul din bazin se revărsa câteodată prin curte. Căra fără să mai numere dacă mai avea până la un milion sau nu. Căra în neștire. Căra cu credința că zeii s-ar îndura la ultima amforă blestemată să-i redea Geei suflarea. Își vânduse palatul. Pentru trupul lui, acum bătrân, un pat sub cerul liber, de unde s-o poată vedea, era de-ajuns.

Consulul Lucullus murise. O aflase de la fiul olarului, care murise și el. Bani avea din ce în ce mai puțini. Acum când Roma își alegea un nou împărat, tânărul olar își luă banii de pe ultima comandă de amfore. Perigeu era la capătul puterilor. Ar fi vrut să iasă pe străzi. Să închine și el de bucurie alături de oamenii aceia.

Dar o sfârșeală cumplită-l țintui pe marginea unui butoi înnegrit de vreme. Sub apăsarea trupului său, lemnul cedă,

sfârâmându-se.

Perigeu zâmbi amar. Era unul dintre primele butoaie, cu vin de Chios, din care-i plăcuse mai mult. Spera ca alături de Geea să poată gusta din nou. Îi era foame. O bucată de pâine muiată în vin avea să-i mai dea puțină putere.

Soarele ardea nemilos. Patricienii bogați se retrăgeau în bazinele lor să se-mbăieze.

În casa lui s-auzeau râsete. De-aceea se și despărțise cu un zid de tot ce a fost a lui vreodată. Să-și uite păcatul. Și întremat de dumiștii înghițit mai aruncă o amforă-n bazin. Amfora se scufundă. Necăjit, Perigeu se așază pe marginea lui uitându-se la statuie. Ședea în umbra ei și i se părea că mișcă. Întâi un braț apoi un picior - și-apoi toată făptura. De bucurie se prăbuși. Geea coborî de pe soclu, prin lacul de vin către dânsul. Ameți. Apoi pe măsură ce s-apropia de el, Geea i se părea mai matură. Chipul feciorelnic, prindea contur de femeie bătrână. Din ce în ce mai bătrână. Umerii zvelți altădată se lăsau tot mai mult gârbovind-o. Iar când ajunse lângă el, Perigeu n-o mai recunoscuse. Uimit, se uită la locul statuii.

Postamentul era gol. Deci bătrâna cu ochii înroșiți de nesomn de lângă el era frumoasa Geea. Păru-i albise. Șuvițele cânepii de neîngrijire-i se lipeau de sâni fleșcăiți ce se vedeau sub vesmântul subțire. Un zâmbet

Gheorghe Andrei Neagu

amar îi adună ridurile chipului ca o pungă.

— Te așteptai să mă vezi astfel Perigeu? grăi.

Dar Perigeu nu mai putu scoate o vorbă. Cu ochii rătăciți se ridică împleticindu-se. Apoi nu mai dori altceva decât să fugă.

— Zeii te pedepsesc fără dreptate, o știu. Dar nu poți să le faci ceva. Sunt zei, adăuga Geea cu glas hârșăit de bătrână.

— Sunt zei... reluă ca un ecou Perigeu fugind din calea ei către zidul ce-l izolase de lume. Cu brațele îmbărbătate de groază se cățara până aproape de coamă. Zidul era destul de înalt și se șubrezise. Când apucă de coama ușor măcinată de ploi căzu. Câteva pietre căzură sub el. Atunci bătrâna s-apropie înduioșată. Dar Perigeu, adunându-și ultimele-i puteri, zise:

— Tu nu ești Geea. Tu nu ești Geea. Pleacă. Ești Phitia. Fugi...

Și se sfârși horcăind. Din trupu-i bătrân ultimele șuvițe de sânge își făcură loc în colțul gurii. Iar Geea, luându-i capul în poala vesmântului străveziu, urlă cu glas de bătrână.

— O zei, fiți blestemați! Urletul ei răsună sinistru în împrejurimea de piatră. Stăpânul casei lui Perigeu ieși îngrozit în grădină.

Apoi s-apropie însoțit de-o ceată de sclavi adunați de urletele bătrânei turbate.

Urcându-se pe zid se-nfiorară.

— L-a omorât pe Perigeu, stăpâne

Războiul muștelor

adăugă unul din ei.

— Prindeți-o și-aduceți-o înapoi. Și dărâmați zidul acesta.

Și-atunci, în timp ce zidul se crăpa tot mai mult, Gee se scufundă în lacul de vin, dispărând. Când trupul îi fu scos la iveală, era rece ca o statuie. Apoi în timp ce o lăsară pe trepte să se usuce, trupu-i crăpă. Ochii mari se rostogoliră din orbitele goale sfărâmându-se, în timp ce pielea se mozaică fisurată, împrăștiindu-se la prima suflare de vânt. Când se întoarseră sclavii s-o ia, doar o grămăjoară de cioburi prăfuite era pe treptele spălate de vânt. Uitat de vreme trupul lui Perigeu aștepta să cadă victimă vârcolacilor lumii.

Ciocane imense băteau sfâșiind văzduhul. Pe cer plutea un sicriu greu de piatră, ca o ultimă licărire de-adevăr. Umbra morții cuprinsese totul ca o noapte de granit.

=== SFÂRȘIT ===

Gheorghe Andrei Neagu

FIȘA BIOGRAFICĂ

- 1. Nume:** NEAGU
- 2. Prenume:** GHEORGHE
- 3. Pseudonim:** Semper Purus, Ion Prepeleag.
- 4. Data nașterii:** 14 septembrie 1949
- 5. Locul nașterii:** satul Sofrocești, comuna TRIFEȘTI, județ NEAMȚ.**domiciliat in Focsani, str. Ion Basgan, bl.8, ap.6, email:gheorgheneagu@yahoo.com**
- 6. Părinții:** tata – **ANDREI**, fost ofițer – decedat; mama **Verginia** – casnică, decedată, fostă Năstase.
- 7. Studii:** elementare: Șc. Generală din Sofrocești com.Trifesti,apoi din clasa a patra la Scoala Generală nr. 1 Roman - 1963,în paralel cu Șc. Generală de Muzică – secția violoncel din orasul Roman – 1963,urmat de Liceul Teoretic nr. 1 Roman - 1967 , apo Institutul Silvic Postliceal București 1971, Studii Postuniversitare de Organizarea Muncii București – 1973.Este absol-

Gheorghe Andrei Neagu

vent și al Facultatii de management Iasi în 1997.

8. Locuri de muncă: Profesor comuna Pildești – Județul Neamț, proiectant – Institutul de Cercetări și Amenajări Silvice București, inspector M.E.F.M.C.București, inspector Direcția Muncii Vrancea, director Cămin Atelier Odobești, director și fondator al publicațiilor **Jurnalul de Vrancea, Oglinda Vrânceană, Gazeta Vrânceană, Oglinda Moldovei și Oglinda Literară** toate în Focșani, fondator și redactor la **Revista V** între 1990-1993, fondator al revistei **Silva** București 1974-1976, colaborator al revistelor **Salonul Literar** și **Revista Noastră** ambele din Focșani.

9. Debutul literar: la Cenaclul din Clubul Uzinelor de Țevi din Roman, în 1963, după care în revista Ateneu din Bacău, aproximativ 1967. Debut editorial în volum colectiv la editura Albatros în 1986, în volumul „10 Prozatori”.

10. A frecventat Cenaclul de la Liceul Roman Vodă în 1963-1965; Cenaclul Clubului Uzinelor de Țevi din orașul Roman, 1965-1967; Cenaclul Relief Românesc al Casei de Cultură a Studenților din Turturele București, 1968-1969. A Fondat Cenaclul „PI”, ca aripă tânără de creatori desprinși din Relief Românesc, de la aceeași Casă de Cultură, după care s-a mutat în 1969 la Clubul Universal Uzinelor de țevi din București, unde a intrat în conflict cu Adrian Păunescu. Din grupare făceau parte Liviu Stoiciu, Mihai Grămescu, Mircea Dobrovicescu, Cristian Șișman, sporadic C.T.Popescu și mulți alții.

10. Reviste întemeiate: vezi punctul 8.

11. Opera tipărită:

- Sistemul informațional în silvicultură – Editura Tehnică – 1975, 380 pagini;

Războiul muștelor

- Raționalizarea sistemului informațional în silvicultură – 2 volume, 1975, 710 pagini.
- „Zece prozatori” – nuvelă, ed. Albatros – 1986, 280 pagini;
- Templul iubirii – proză – Editura Porto Franco – 1991 160 pagini;
- Arme și lopeți – roman – Editura Zedax – 1993, 257 pagini;
- Tarantula – roman – Editura Zedax – 1995, 176 pagini;
- „Antologie” Jurnal 100 editura Zedax – Focșani 1995, 320 pagini.
- Al Evei trup de fum ed. Zedax 2003, 245 pagini.
- Moartea șobolanului – povestiri – Editura Zedax - 1996, 114 pagini;
- Crucea lui Andrei – povestiri – Editura Zedax – 200, 36 pagini
- Jurnal American – povestiri – Editura Zedax – 2004, 36 pagini;
- Armoniile pietrei – povestiri – Editura Zedax – 2005, 36 pagini;
- Aesopicae - eseuri – Editura Zedax – 2005, 178 pagini;
- O antologie literară a scriitorilor vrânceni, editura Zedax, 2006, 410 pagini.
- Templul iubirii ed.II.revizuita –Editura Andrew -2007, 180 pagini;
- Antologie de poezie,Oglinda literara 2000-2007-Editura Domino/R-2008, , 520 pagini.
- La mort du grand rat-Editura Zedax, ed.franceza-2008,volum prezentat la **Targul International de Carte de la Geneva ediție 2008**, 116 pagini.
- Purtătorul de Cruce, editura Transilvania, 2009, 220 pagini.

Gheorghe Andrei Neagu

- Nunta neagră, poem tradus în cinci limbi, editura Valman, 2010, 106 pagini

- Lacrima Iubirii, volum de poezii, editura RawexCom, 2010, 150 pagini.

- Războiul muștelor, proză scurtă, editura Plumb, 2010 – 152 pagini.

12. Lucrări proprii traduse în alte limbi: nuvelele Oul bicefal, Anodină și Moartea șobolanului, traduse în limba engleză și publicate în Caietele APLER și în Gândacul de Colorado din S.U.A., Alexandra, tradusă în germană Matrix, Poezii diverse în albaneză, și publicate într-o revistă literară de Baky Ymeri; în franceză publicate în Antologia Poeților fără frontiere, la Paris de M.L. Masala, în 2010 și poemul Nunta neagră, tradus în spaniolă, italiană, engleză, franceză și rusă, plus alte lucrări de care nu-mi mai amintesc.

13. Referințe critice din publicații și volume

- România Literară 1986 Nicolae Manolescu „Debuturi”

- Luceafărul 1987

- Cronica 1987 Al. Pascu

- Contemporanul 1987 Corneliu Leu, Mircea Herivan

- Oglinda Literară 2001

- Monitorul de Vrancea – 2000 – 2001 - 2002

- Milcovul Liber – 1995, 1996, 1997.

- Gazeta Vranceană – M. Vârtosu 2002 - 2003

- Realitatea culturală

- Viața Buzăului – M. Ifrim - 2001

- Radu Comănescu și Liviu Grăsoiu – Radio Cultural

-Convorbiri literare Emilian Marcu, Stelian

Războiul muștelor

Baboi, Const. Micu, Magda Ursache, Fl. Parasciv.

-Istoria Literaturii Romane de la origini si pana in anul 2005 –prof.dr.Ion Rotaru

-Marile dictionar al scriitorilor romani,Al,Sasu

-Dictionar biobibliografic al Literaturii romane-Academia Romana

- Portrete în peniță, volum de Florentin Popescu, 2010;

- Scriitori în dialog, volum de interviuri de Viorel Dinescu, 2009;

- Interviuri Angela Baciu, 2008, etc., etc.

14. Alte activități :

- Președinte PNL (C) Filiala Vrancea 1995 - 2004

- Vicepreședinte Birou Național al PNL (C) 2001-2004

- Membru Birou Județean PNL – Filiala Vrancea din 2004

-Consilier judetean PNL© 1996-2000

15. Premii:

- Premiul de excelență al revistei „Porto Franco”

- Premiul revistei „Convorbiri Literare” pentru Oglinda Literară

- **Premiul „Apostolica Benedictione” al cancelariei Vaticanului – Roma**

- Premiul de excelență al Casei de Cultură „Emanoil Petruț”

- **Omul anului 2004 – Institutul Biografic American**

- **Cetățean de onoare al orașului Panciu**

- Premiul de excelență pentru slujirea culturii vrâncene al Direcției pentru Cultură Vrancea

Gheorghe Andrei Neagu

- În anul 2002 a fost primit în Uniunea Scriitorilor.
- **Premiul Asociației Presei Literare și Editurilor din România pentru profesionalism cultural.**
- **Cavaler al Ordinului Meritul Cultural din Romania in anul 2004,**
- **Premiul pentru Proza al Academiei Internationale Mihai Eminescu in 2007**
- **Premiul Sanctității Sale, Papa Benedetto al XVI-lea**
- **Cetățean de onoare al comunei Trifești, județul Neamț**
- **Premiul Ion Rotaru al Academiei Daco-Române**
- **Premiul Uniunii Scriitorilor, filiala Bacău pentru volumul Purtătorul de Cruce**
- **Premiul Asociațiunii pentru Literatură și Cultura poporului român Despărțământul Mihail Kogălniceanu Iași;**
- **Premiul Mircea Eliade al Academiei Daco Române București**
- **Diplomă de onoare al Festivalului Nopti de Poezie de la Curtea de Argeș**
- **Diplomă de excelență al Asociației Române pentru Patrimoniu**
- **Inclus în Enciclopedia Personalităților din România**
- **Premiul pentru cea mai bună revistă literară și de cultură al anului 2005, acordat de Festivalul Internațional Avangarda 22 Bacău**
- **Premiul I al Filialei Bacău al Uniunii Scriitorilor**
- **Diplomă de excelență al Festivalului Grigore Hagiu Galați**
- **Diplomă de excelență Inspectoratului**

Războiul muștelor

Școlar și a Societății de Haiku Constanța
- **Diplomă de excelență al Bibliotecii V.A. Urechia Galați**
- **Diplomă de merit al Fundației Ion Basgan București, etc., etc-**

16. Colaborări: la Ateneu, Contemporanul, Flacăra, Cronica, Scânteia Tineretului, Luceafărul Porto Franco, Sud, Destine culturale Canada, Gândacul de Colorado SUA, Matrix – Germania, Convorbiri Literare, Astra Brașov, Fereastra – Rm. Sărat, etc., etc.

17. Inițiative culturale: fondator al săptămânalului Jurnalul de Vrancea – 1993, al săptămânalului Gazeta Vrânceană în 1995, al cotidianului Oglinda Vrânceană 1997, transformat în cotidianul Oglinda Moldovei în 1999, fondator al revistei Oglinda Literară în 2001. Mentor și fondator al festivalului „Duiliu Zamfirescu” din anul 2000 și până în prezent și al „Revistei V” între 1990 – 1993, coordonator al Festivalului Salonul Literar Dragosloveni – ediția 2001-2004, președinte al Asociației Culturale „Duiliu Zamfirescu” și al Cenaclului Literar „Duiliu Zamfirescu”, al Festivalului Cavalerii Ordinului Miorita, al Ordinului Cavalerii Unirii, editor a nenumărate antologii, promotor al valorilor culturale vrâncene și nu numai. A fost ales membru în Comitetul de Conducere al Uniunii Scriitorilor din România, filiala Bacău din 2010.

Autorul mulțumește
S.C. SIBAREX S.A.
și domnului inginer **Mircea Diaconu**,
vicepreședinte al
Consiliului Județean Vrancea
pentru sprijinul acordat

CUPRINS

CUVÂNT DE ÎNSOȚIRE	5
RĂZBOIUL MUȘTELOR	12
MARIA	30
OCHII	70
FEMEIA TATĂLUI MEU	79
PRICOPSIȚIIDECORAȚIEI	87
DE LA STÂNGALA DREAPTA	98
ÎN GAZDĂ	109
UN PAHAR CU LAPTE	117
GALOVINUL	124
COMOARA	137
MIJOARCA	146
LUMINĂ ȘI ÎNTUNERIC	162
MOARTEAPENIȚARULUI	172
CALCULATORUL	180
PEPITA	186
TACHE MINDIR	204
MANOLICĂ	219
INSULA DAMNAȚILOR	224
PĂMÂNT VIOLET	238

...Autorul e mai pregnant poet decât mi-aș fi imaginat, cunoscându-i antecedentele scripturale, deținând arta proiecțiilor onirice, ireale, capabil să construiască o lume vie, semperviviscentă, ca vegetația ecuatorială. Autorul personifică, ori mai de grabă, alegorizează concepte pentru orizontul inițiativ [...], întretinând o atmosferă obscură, oraculară.

Aureliu Goci

Și prin Gheorghe Neagu proza românească iese din tranșeele modelelor extazice străine, din încarcerarea arhetipală occidentală și din epigonatul la marii creatori clasici și moderni, căci ghinda nu poate să prindă sevă de viață eternă încolțind sub umbra stejarilor seculari, ci în glodul humusului natal, în care se zbuțuiește suflul vital (aura vitalis) pentru a depăși tehéa (cauza accidentală), alteritatea fortuită și agnozia socratică pentru a ne putea arăta Ființa etnică prin Logosul predestinat nouă de ananke (de noira, de soarta olimpică) într-o putea sta față către față cu noi înșine, dăruind lumină din Lumina Lină tuturor pământenilor.

Stelian Baboi

...Stabilit la Focșani, (cu diferite funcții publice) a scris, dar a publicat rar, începând de prin 1966, piese, poezii, proză, cărțile fiindu-i însă refuzate. Prozele scurte din **Moartea șobolanului** (Focșani, 1996), cu datări începând din 1973, impun întâmplări aranjate literar prin paralelisme și extensii de ostentație simbolică.

De tineri se ocupă romanul **Arme și lopeți** (idem, 1997), un episod cu titlul **Spinarea de piatră a Făgărașului**, fiind atestabil în volumul **Zece prozatori** (Albatros, 1987). Un roman care în timpul înghețului ideologic ar fi fost condamnat pentru naturalism și negativism; dacă el n-a apărut la timp, aceasta dovedește că oficial continuă să nu se tolereze atari imagini ale cetățenilor României socialiste

Marian Popa (Istoria Literaturii Române de azi pe mâine)

Nu este deloc exclus însă ca, pe urmele lui Gheorghe Neagu, un nou romancier istoric, gen, să zicem, Maurice Druon, cu ai săi **Les Rois maudits**, să edifice evocări istorice din adâncul evului mediu, practicând un realism crud, pe potriva epocii crâncenelor lupte dintre urmașii lui Alexandru cel Bun

Ion Rotaru (Istoria Literaturii Române de la origini și până în prezent)